SERIA FASCINAȚIE

MELISSA MARR

FASCINAȚIE

Regele Verii îngenunche în fața ei.
– Este ceea ce alegi liber, să riști frigul iernii?
Se uită la el – băiatul de care se îndrăgostise în aceste ultime săptămâni. Nu se gândise niciodată că ar fi fost altceva decât un om, dar acum pielea îi strălucea de parcă îl cuprinseseră flăcările chiar sub stratul de epidermă, atât de ciudat și de frumos, încât nu putea să nu se uite la el.
– E ceea ce vreau.
– Înțelegi că, dacă nu ești tu aceea, vei purta frigul Reginei Iernii, până ce următoarea muritoare va decide să riște?
Și că o vei avertiza să nu aibă încredere în mine?
Făcu o pauză, uitându-se la ea cu durere în ochi. Ea încuviință în tăcere.
– Dacă mă refuză, o vei avertiza pe următoarea fată, apoi pe următoarea, se apropie de ea, și până ce una dintre ele nu acceptă, nu vei fi eliberată de frig.
– Înțeleg.

MELISSA MARR n-a umblat niciodată pe căi bătătorite. După ce a terminat liceul unde a fost votată „cea care va ajunge probabil la închisoare", a absolvit colegiul şi facultatea. În timpul studiilor a muncit ca profesoară şi barmaniţă într-un bar de motociclişti. Apoi a început să predea literatură atât live, cât şi online şi a descoperit plăcerea tatuajelor. A început şi să colinde ţara şi să predea împreună cu soţul ei care îi împărtăşeşte pasiunea pentru tatuaje. Dar a renunţat la prepararea băuturilor în favoarea scrierii de romane.

Titlurile seriei:
Fascinaţie
Obsesie
Eternitate

Regula nr. 3:
Nu te holba la zâne invizibile. Aislinn a văzut dintotdeauna zâne. Ființe puternice și periculoase, ele nu se arată lumii muritoare. Aislinn se teme de cruzimea lor – mai ales dacă ar descoperi că le poate vedea și își dorește să fie la fel de neștiutoare de prezența și existența lor ca ceilalți adolescenți.

Regula nr. 2:
Nu vorbi cu zâne invizibile. Acum zânele o urmăresc. Unul dintre ei, Keenan, care este deopotrivă înspăimântător și atrăgător, încearcă să vorbească cu ea, îi pune întrebări. Lui Aislinn îi e frică să-i răspundă.

Regula nr. 1:
Nu le atrage niciodată atenția. Dar e prea târziu. Keenan este Regele Verii care și-a ales regina pentru nouă secole. Fără ea, vara va dispărea cu siguranță. El este hotărât să o transforme pe Aislinn în Regina Verii cu orice preț – indiferent de dorințele sau planurile ei.
Dintr-odată nici una dintre aceste reguli care au protejat-o până acum pe Aislinn nu mai funcționează și sunt în joc multe: libertatea ei, prietenul ei bun, Seth, viața ei, totul. Intrigile zânelor, iubirea muritoare și ciocnirea dintre legile străvechi și așteptări se combină în acest basm al secolului XXI.

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0184-9
9 789735 401849
www.rao.ro
www.raobooks.com

FASCINAȚIE

melissa marr

Traducere din limba engleză
GEORGIANA HARGHEL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARR, MELISSA
Fascinaţie / Melissa Marr; trad.: Georgiana Harghel. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-54-0184-9

I. Harghel, Georgiana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MELISSA MARR
Wicked Lovely

2010

ISBN 978-973-54-0184-9

Pentru Loch, Dylan și Asia,
care au crezut în mine chiar și
atunci când eu nu am făcut-o,
și în memoria lui John Marr Sr.
și a lui Marjorie Marr, a căror
prezență continui să o simt aproape
și care îmi dau putere
atunci când am nevoie

MULȚUMIRI

Am fost destul de norocoasă să am, de-a lungul drumului, câțiva oameni minunați lângă mine: scumpa și bătăioasa mea agentă, Rachel Vater; editorii mei pasionați și inspirați, Anne Hoppe și Nick Lake (ca și întreaga echipă minunată de la Harper, incluzându-le pe Camilla, Alison și Tasha); cititorii mei - Anne Gill și Randy Simpson; draga mea prietenă, Kelly Kincy; și mentorii și prietenii mei - Michael Grimwood și Tony Harrison. Mă simt copleșită de încrederea și entuziasmul pe care l-au împărtășit împreună cu mine, de-a lungul acestei călătorii.

Și pentru cei care m-au inspirat și m-au încurajat în viață - John și Vanessa Marr, pentru că m-au învățat despre credință, despre curaj, despre lucrurile care se află dincolo de noi; pentru Dylan și Asia, pentru că mi-au reamintit în fiecare zi că imposibilul *poate* deveni realitate; și pentru Loch, pentru că mi-a arătat că e posibil să fii fericit și în această lume. Fără tine, nu ar exista nimic.

Prolog

Regele Verii îngenunche în fața ei.

– Este ceea ce alegi liber, să riști frigul iernii?

Se uită la el – băiatul de care se îndrăgostise în aceste ultime săptămâni. Nu se gândise niciodată că ar fi fost altceva decât un om, dar acum pielea îi strălucea de parcă îl cuprinseseră flăcările chiar sub stratul de epidermă, atât de ciudat și de frumos, încât nu putea să nu se uite la el.

– E ceea ce vreau.

– Înțelegi că, dacă nu ești tu aceea, vei purta frigul Reginei Iernii, până ce următoarea muritoare va decide să riște? Și că va o vei avertiza să nu aibă încredere în mine?

Făcu o pauză, uitându-se la ea cu durere în ochi.

Ea încuviință în tăcere.

– Dacă mă refuză, o vei avertiza pe următoarea fată, apoi pe următoarea, se apropie de ea, și până ce una dintre ele nu acceptă, nu vei fi eliberată de frig.

– Înțeleg.

Zâmbi cât de încrezător putu și apoi se îndreptă spre tufișul de gherghin. Frunzele îi atinseră brațele în timp ce se aplecă pentru a ajunge la rădăcinile acestuia.

Degetele ei apucară toiagul Reginei Iernii. Era un obiect obișnuit, uzat de parcă nenumărate mâini i-ar fi îmbrățișat

lemnul. Erau acele mâini, ale acelor fete care stătuseră unde stătea ea acum, nu dorea să se gândească la asta.

Stătea acolo, încrezătoare și înfricoșată.

În spatele ei, el se apropie. Foșnetul copacilor deveni aproape asurzitor. Strălucirea pielii lui, a părului, se intensifică. Umbra îi căzu pe pământ în fața sa.

El șopti:

– Te rog! Să fie ea aleasa...

Apucă toiagul Reginei Iernii cu speranță. Pentru un moment, chiar crezu, dar apoi gheața o pătrunse, îi umplu venele precum cioburile de sticlă.

Țipă strigându-l:

– Keenan!

Se împletici către el, dar el plecă, fără să mai strălucească, fără să se mai uite la ea.

Apoi rămase singură – doar cu un lup care să-i țină companie – așteptând să spună următoarei fete ce nebunie ar fi să-l iubească, să aibă încredere în el.

Capitolul 1

CEI CARE VĂD, sau oamenii cu a DOUA VEDERE... au întâlniri foarte înfricoșătoare cu [ZÂNELE, pe care ei le numesc Sleagh Maith, sau Oamenii Buni].

– *Comunitatea secretă,* de Roger Kirk
și Andrew Lang (1893)

– Patru bile, buzunarul lateral.

Aislinn lovi cu tacul din scurt și rapid; bila căzu în buzunar cu un pocnet satisfăcător.

Partenerul ei de joc, Denny, își pregăti o lovitură scurtă, o lovitură decisivă.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Ce-i? Te grăbești?

Îi arătă ceva cu tacul.

– Exact. *Concentrează-te și controlează-te, despre asta e vorba.* Băgă în buzunar cele două bile.

El clătină din cap o dată, aproape în semn apreciativ.

Aislinn înconjură masa, se opri și dădu tacul cu cretă. În jurul ei, pocniturile bilelor care se loveau, râsetele înfundate, chiar muzica fără sfârșit country și blues, care venea dinspre tonomat, o păstrau ancorată în lumea reală: lumea oamenilor, lumea *sigură.* Nu era singura lume, indiferent

cât de mult ar fi dorit Aislinn să fie. Dar ascundea cealaltă lume – pe cea urâtă – pentru scurte momente.

– Trei, buzunarul din colț. Se uită în lungul tacului. Era o lovitură bună.

Concentrează-te. Controlează-te.

Apoi simți: aer cald pe pielea ei. O zână, răsuflându-i prea fierbinte pe gât, îi adulmeca părul. Bărbia sa ascuțită îi împungea pielea. Nici toată concentrarea din lume nu putea face ca atenția pe care i-o acorda Față-Lunguiață să fie acceptabilă.

Rată: singura bilă care căzu fu cea albă.

Denny luă bila în mână.

– Ce a fost asta?

– Mămăligă?

Se strădui să zâmbească, uitându-se la Denny, la masă, oriunde altundeva decât la hoarda care intra pe ușă. Chiar și atunci când se uita în altă parte, le auzea: râzând și țipând, scrâșnind din dinți și dând din aripi, o cacofonie de care nu putea scăpa. Acum veneau în turme, cumva mai dezlănțuite pe măsură ce se lăsa seara, invadându-i spațiul, punând capăt oricărei speranțe de liniște.

Denny nu se uita lung la ea, nu punea întrebări dificile. Îi făcu doar semn să se îndepărteze de masă și strigă:

– Gracie, pune o melodie pentru Ash.

La tonomat, Grace puse una dintre puținele melodii care nu erau country sau blues: „Break Stuff“, a celor de la Limp Bizkit.

În timp ce versurile ciudat de liniștitoare și vocea gravă începeau să prindă viață, ducând la o acumulare de furie care îți făcea stomacul să se strângă inevitabil, Aislinn zâmbi.

Dacă aș putea să mă liniștesc așa, să las anii de hărțuiri acumulate să se reverse asupra zânelor... Își trecu mâna pe lemnul neted al tacului, privind cum Față-Lunguiață se mută lângă Grace. *Aș începe cu el. Chiar aici, chiar acum.* Își mușcă buzele. Desigur, toată lumea ar crede că a luat-o complet razna, dacă ar începe să învârtă tacul și să lovească în corpuri invizibile, toată lumea mai puțin zânele.

Înainte ca melodia să se termine, Denny strânsese ce era pe masă.

– Frumos.

Aislinn merse către rastelul de pe perete și puse tacul într-un loc liber. În spatele ei, Față-Lunguiață chicoti – subțire și ascuțit – și îi rupse vreo două fire de păr.

– Așez bilele din nou?

Dar din tonul lui Denny se auzi ceea ce el nu spusese: și anume că știa răspunsul înainte de a pune întrebarea. Nu știa de ce, dar putea citi semnele.

Față-Lunguiață îi adulmecă firele de păr.

Aislinn își drese glasul:

– Amânăm?

– Sigur.

Denny începu să-și desfacă tacul. Clienții obișnuiți nu îi comentau niciodată schimbările de dispoziție sau apucăturile mai ciudate.

Se îndepărtă de masă, luându-și la revedere în șoaptă pe măsură ce mergea, evitând intenționat să se uite la zâne. Acestea mutau bilele, se loveau de oameni – orice pentru a provoca probleme –, dar nu îi stătuseră în cale în această seară, nu încă. Se opri lângă masa cea mai apropiată de ușă.

– Am plecat.

Unul dintre tipi se ridică, părăsind pentru moment o combinație frumoasă de bile. Își frecă barbișonul, mângâind părul scurt, cărunt.

– E ora de plecare a Cenușăresei?

– Știi cum e – trebuie să ajungi acasă înainte ca pantoful să cadă.

Își ridică piciorul, încălțat cu un pantof de sport ponosit.

– Nu are sens să tentez vreun prinț.

El pufni și se întoarse la masă.

O zână cu ochi ca de căprioară își croi drum prin cameră; cu oase subțiri și parcă cu prea multe încheieturi, era vulgară și superbă, în același timp. Ochii erau mult prea mari pentru chipul său, dându-i o expresie speriată. Împreună cu trupul slab, ochii aceia o făceau să pară vulnerabilă, inocentă. Nu era.

Nici una dintre ele nu e.

Femeia care stătea la masa de lângă Aislinn scutură un muc de țigară în scrumiera și așa prea plină.

– Ne vedem weekendul viitor.

Aislinn încuviință cu o mișcare din cap, fiind prea încordată ca să răspundă.

Cu o mișcare extrem de rapidă, Ochi-de-Căprioară scoase limba lungă și albastră către o zână cu copite despicate. Zâna făcu un pas înapoi, dar deja pe obrajii săi scobiți se scurgea o dâră de sânge. Ochi-de-Căprioară chicoti.

Aislinn își mușcă tare buzele și ridică o mână pentru a-l saluta pentru ultima dată pe Denny. *Concentrează-te.* Se

strădui să pășească drept, calm: stări prin care nu trecea în acele momente.

Ieși din local, ținându-și cu greu gura pentru a nu articula cuvinte periculoase. Dorea să vorbească, să le spună zânelor să plece, ca să nu plece ea, dar nu putea. *Niciodată.* Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi aflat secretul: ar fi știut că ea le poate vedea.

Singura cale prin care putea supraviețui era să păstreze secretul; bunica o învățase regula înainte să învețe să-și scrie numele: *ține capul în jos și gura închisă.* Părea greșit să fie nevoită să se ascundă, dar dacă doar ar fi încercat să încalce regula, bunica ar fi consemnat-o la domiciliu – să învețe acasă, fără piscină, fără petreceri, fără libertate, fără Seth. Petrecuse destul timp în această situație, în timpul gimnaziului.

Niciodată.

Așa că – stăpânindu-și furia – Aislinn se îndreptă spre centru, către siguranța relativă pe care i-o ofereau barele de fier și ușile de oțel. Fie în forma sa de bază, fie sub forma mai pură de oțel, fierul era otrăvitor pentru zâne și, prin urmare, extrem de reconfortant pentru ea. În ciuda zânelor care patrulau pe străzi, Huntsdale era acasă. Vizitase Pittsburghul, se plimbase prin Washington, explorase Atlanta. Erau destul de frumoase, dar prea opulente, prea vii, prea pline de parcuri și copaci. Huntsdale nu era prosper. Nu mai fusese de ani buni. Asta însemna că nici zânele nu prosperau aici.

Gangurile și aleile pe lângă care treceau erau locul potrivit pentru cei mai romantici, dar nu era nici pe departe la fel de rău ca înghesuiala de pe Mall, din Washington, sau de la Grădina Botanică din Pittsburgh. Încerca să se consoleze

cu gândul acesta în timp ce mergea. Aici erau mai puține zâne – dar și mai puțini oameni.

Mai puțin e mai bine.

Străzile nu erau pustii: oamenii își vedeau de treburi, făceau cumpărături, se plimbau, râdeau. Era mai ușor pentru ei: nu vedeau zâna albastră care încolțise câteva zâne cu aripi, în spatele unei ferestre murdare; nu vedeau zânele cu coamă de leu care se întreceau de-a lungul liniilor de înaltă tensiune, rostogolindu-se una peste alta, aterizând pe o femeie înaltă cu dinți strâmbi.

Să fii atât de orb... Pentru Aislinn era dorința secretă de o viață. Dar dorința nu schimba *realitatea*. Și chiar dacă ar fi putut cumva să nu mai vadă zânele, nu putea să uite adevărul.

Își băgă mâinile în buzunare și continuă să meargă, pe lângă mama cu copiii evident obosiți, pe lângă vitrinele împodobite cu ace de gheață, pe lângă noroiul înghețat de pe stradă. O trecu un fior. Iarna care părea să nu se mai termine începuse deja.

Trecu pe lângă colțul pe care se afla „Harper and Third“ – *aproape am ajuns* – când *ele* ieșiră de pe o alee: aceleași două zâne care o urmăreau aproape zilnic, în ultimele două săptămâni. Fata avea părul lung, alb, care îi cădea pe spate precum rotocoalele de fum. Buzele ei erau albastre, nu albastre de parcă ar fi fost date cu ruj, ci de un albastru cadaveric. Purta o fustă de piele, de un maro spălăcit, cusută cu fire groase. Lângă ea mergea un lup alb, uriaș, de care se sprijinea din când în când sau pe care îl încăleca. Când cealaltă zână o atingea, din pielea ei ieșeau aburi. Își arăta colții la el, îl împingea, îl lovea: el nu făcea decât să zâmbească.

Și când o făcea era uluitor de frumos. Strălucea ușor, de parcă în el ardeau cărbuni aprinși. Părul lui lung până la baza gulerului strălucea precum lamele de aramă, care păreau că ar fi putut să taie pielea, dacă Aislinn și-ar fi trecut mâinile prin el – nu că ar fi dorit să o facă. Chiar dacă ar fi fost cu adevărat om, nu ar fi fost genul ei – bronzat și prea frumos pentru a fi atins, mergând ușor legănat, conștient de cât de atrăgător este. Se mișca de parcă ar fi condus pe toți și pe toate, din această cauză părând a fi și mai înalt. Dar nu era chiar atât de înalt – nu la fel de înalt precum fetele scheletice de lângă râu sau ciudații oameni din coajă de copac care bântuiau prin oraș. Era cam de înălțime medie, doar cu un cap mai înalt decât era ea.

De fiecare dacă când se apropia de ea, putea să simtă mirosul florilor de câmp, să audă foșnetul ramurilor de salcie, de parcă ar fi stat pe malul unui iaz, într-una dintre acele rare zile de vară: aroma mijlocului de vară, la începutul unei toamne friguroase. Și dorea să păstreze aroma, să se răsfețe în ea, să fie copleșită de ea până ce căldura avea să-i pătrundă prin piele. O îngrozea nevoia aproape irezistibilă de a se apropia de el, mai aproape decât de orice altă zână. *El* o îngrozea.

Aislinn începu să meargă un pic mai repede, fără să alerge, dar mai repede. *Nu fugi.* Dacă fugea, aveau să o urmărească: zânele erau mereu încântate să se lanseze într-o urmărire.

Se adăposti în magazinul „The Comix Connexion“. Se simți mai în siguranță printre rândurile de rafturi din lemn nevopsit, care căptușeau magazinul. *Spațiul meu.*

În fiecare seară, scăpa de ei, ascunzându-se până îi vedea că pleacă, așteptând până nu-i mai vedea prin preajmă. Câteodată era nevoie de câteva încercări, dar, până în acel moment, tertipul funcționase.

Aștepta în „Comix“, sperând că ei nu o văzuseră.

Apoi, intră el – luase o înfățișare umană, ascunzând strălucirea, dându-se drept om – vizibil pentru toți.

Ceva nou. Și noul nu era de bun augur, nu în ceea ce le privea pe zâne. Zânele treceau pe lângă ea – pe lângă toată lumea – în fiecare zi, invizibile și imposibil de văzut dacă ele nu doreau asta. Cele cu adevărat puternice, cele care se puteau aventura mai adânc în oraș, puteau să ia o înfățișare umană – manipulare specifică zânelor – pentru a se ascunde la lumina zilei și pentru a părea oameni. O înspăimântau mai mult decât celelalte.

În cazul acestei zâne era chiar și mai rău: luase înfățișare umană în câteva secunde, devenind brusc vizibilă, de parcă nu ar fi contat deloc faptul că se făcea văzut.

Acesta se opri la tejghea să vorbească cu Eddy – aplecându-se mai mult pentru a se face auzit prin muzica ce duduia prin boxele plasate în colțurile încăperii.

Eddy aruncă o privire în direcția ei, apoi se uită din nou către zână. Îi rosti numele. Ea văzu asta, chiar dacă nu auzi.

Nu.

Zâna porni în direcția ei, zâmbind, pentru cei din jur luând chipul unuia dintre colegii ei de clasă din familie mai înstărită.

Ea se întoarse și luă în mână un număr vechi din *Coșmaruri și basme cu zâne.* Strânse revista cu putere, sperând că mâinile nu îi tremurau.

– Aislinn, nu-i așa?

Băiatul zână era lângă ea, brațul lui atingându-l pe al ei, mult prea aproape. Se uită în jos, la revista de benzi desenate, zâmbind crispat.

– E bună de ceva?

Făcu un pas înapoi și îl cercetă cu privirea. Dacă dorea să pară un tip cu care ea să fi dorit să vorbească, atunci dăduse greș. De la manșetele jeanșilor lui decolorați, la haina groasă din lână, înfățișarea era tipică pentru băieții din zonele exclusiviste ale orașului. Își potolise culoarea arămie a părului, care era acum blond nisipiu, își ascunsese freamătul acela de vară, dar chiar sub chip uman era prea frumos pentru a fi adevărat.

– Nu mă interesează.

Strecură revista de benzi desenate la locul ei și merse spre rândul următor de rafturi, încercând să-și stăpânească frica, dar nereușind.

El o urmă, cu pas egal și prea aproape.

Nu se gândi că avea să-i facă rău, nu aici, nu în public. Cu toate defectele lor, zânele păreau să se poarte mai frumos când purtau chipuri umane. Poate că era frica de barele de oțel ale închisorilor oamenilor. Nu prea conta cu adevărat de ce: ceea ce conta era faptul că era o regulă pe care păreau să o respecte.

Dar, când își ridică privirea, Aislinn simți aceeași dorință de a fugi. Semăna cu una dintre felinele mari de la zoo – își hăituia prada din spatele gardului de protecție.

Fata cea moartă aștepta în fața magazinului, invizibilă, așezată pe spatele lupului său. Avea o expresie visătoare, ochii sclipindu-i precum picăturile de petrol – străfulgerări stranii de culoare într-o mare neagră.

Nu fixa cu privirea zânele invizibile, Regula #3. Aislinn se uită din nou în jos, către cutia din fața ei, calmă, de parcă nu ar fi făcut altceva decât să se uite prin magazin.

– Mă întâlnesc cu niște prieteni să bem o cafea.

Băiatul zână se apropie.

– Vrei să vii?

– Nu.

Păși într-o parte, punând mai multă distanță între ei. Înghiți, dar degeaba, gura îi era prea uscată din cauza spaimei și a tentației simțite.

El continuă.

– Poate în altă seară.

Nu era o întrebare, nu era deloc o întrebare. Aislinn dădu din cap.

– De fapt, nu.

– E deja imună la farmecele tale, Keenan? se auzi glasul Fetei Moarte. Vocea ei era vioaie, dar cuvintele erau tăioase. Deșteaptă fată.

Aislinn nu răspunse: Fata Moartă nu era vizibilă. *Să nu răspunzi zânelor invizibile, Regula #2.*

Nici el nu îi răspunse, nici măcar nu se uită în direcția ei.

– Pot să iau legătura cu tine? Prin e-mail? Altfel?

– Nu.

Vocea îi era răgușită. Gura i se uscase. Înghiți cu greu. Limba îi era lipită de cerul gurii, scoțând un pocnet ușor când încercă să vorbească.

– Nu sunt deloc interesată.

Dar era.

Se ura pentru asta, dar, cu cât stătea mai aproape de el, cu atât mai mult dorea să răspundă *da, da, te rog, da,* la orice ar fi întrebat-o. Nu putea, nu avea voie.

El scoase o bucată de hârtie din buzunar și mâzgâli ceva.

– Uite adresa mea de mail. Când te răzgândești...

– Nu o voi face.

Luă hârtia – încercând ca degetele să nu i se apropie prea mult de pielea lui, temându-se ca nu cumva contactul să facă lucrurile și mai dificile – și o băgă în buzunar. *Rezistență pasivă,* asta ar fi recomandat și bunica. *Rezistă și scapă mai repede.*

Eddy se uita la ea; Fata Moartă se uita la ea.

Băiatul zână se aplecă mai aproape și șopti:

– Aș vrea tare mult să te cunosc mai bine...

O adulmecă de parcă ar fi fost un soi de animal, la fel ca zânele care arătau mai puțin a oameni.

– Tare mult.

Și asta ar fi Regula #4: Niciodată să nu atragi atenția zânelor. Aislinn aproape că se împiedică în încercarea de a scăpa – de el și de nevoia ei inexplicabilă de a ceda. Se împiedică în prag când Fata Moartă șopti:

– Fugi cât mai poți.

Keenan o privi pe Aislinn plecând. Nu alerga cu adevărat, dar și-ar fi dorit să o facă. El simțea asta, îi simțea frica, precum bătăile de inimă ale unui animal speriat. De obicei, muritorii nu fugeau de el, mai ales fetele: doar una o făcuse, în toți acești ani în care își jucase rolul.

Acesteia, totuși, îi era frică. Pielea ei deja palidă se albise și mai mult când se apropie de ea, făcând-o să pară o stafie

cu chipul încadrat de părul ei drept, negru-albăstrui. *Delicată.* O făcea să pară mai vulnerabilă, mai ușor de abordat. Sau poate că totul se datora faptului că era atât de slăbuță. Își imagină că ar putea să îi cuibărească capul sub bărbia lui și să îi cuprindă trupul în brațe, acoperindu-l cu haina. *Perfectă.* Ar fi avut nevoie de ceva sfaturi în ceea ce privește îmbrăcămintea – să înlocuiască hainele șterse pe care se părea că le preferă, să adauge câteva bijuterii – dar asta era inevitabil în timpurile astea. Cel puțin avea părul lung.

Ar fi și o provocare bine-venită, fiind atât de ciudat de stăpână pe sentimentele sale. Majoritatea fetelor pe care le alesese erau atât de înflăcărate, atât de schimbătoare. Cândva crezuse că era un indicator bun – Regina Verii, pasiune dezlănțuită. Fusese ceva logic.

Donia îi întrerupse șirul gândurilor:

– Nu cred că te place.

– Și?

Donia își bosumflă buzele albastre, singura pată de culoare de pe fața ei albă, ca de gheață.

Dacă ar fi studiat-o, ar fi găsit dovezi ale schimbărilor – părul blond devenise la fel de alb ca zăpada spulberată de crivăț, paloarea care făcea ca buzele să îi pară atât de albastre – dar era la fel de frumoasă cum fusese atunci când preluase rolul de Fată a Iernii. *Frumoasă, dar nu a mea, nu așa cum va fi Aislinn.*

– Keenan, izbucni Donia, odată cu cuvintele ei ieșind și un nor de aer înghețat. Nu te place.

– O să mă placă.

Ieși și renunță la înfățișarea umană. Apoi spuse cuvintele care pecetluiseră soarta atâtor muritoare înainte.

– Am visat-o. Ea este aleasa.

Și, odată cu asta, Aislinn începu să-și piardă aura de muritoare. Dacă nu devenea Fata Iernii, atunci era a lui de acum încolo – la bine și la greu.

CAPITOLUL 2

[Sleagh Maith, sau Poporul Bun, nu sunt] îngroziţi de nici un lucru pământesc mai mult ca de oţelul cel rece.

– *Comunitatea Secretă*, de Robert Kirk şi Andrew Lang (1893)

Cum era înspăimântată de zâna care o abordase, Aislinn nu se putea duce acasă. Dacă totul părea a fi calm, bunica nu îi impunea prea multe restricţii, dar dacă bunica bănuia că lucrurile nu erau în regulă, toată îngăduinţa avea să dispară. Aislinn nu avea de gând să rişte asta, nu dacă avea de ales, aşa că trebuia să-şi controleze panica.

Şi era panicată, mai panicată decât fusese de ani de zile – destul de înspăimântată cât să parcurgă în goană un cvartal, atrăgând după ea zâne. Câteva dintre ele porniseră în urmărirea ei la început, până ce una dintre zâne cu înfăţişare de lup mârâi la celelalte şi acestea renunţară – toate, mai puţin una. Aceasta galopa în patru labe alături de Aislinn, pe Third Avenue. Blana cristalină a fetei-lup şoptea o melodie straniu de atrăgătoare, de parcă ar fi vrut să-l facă pe cel care asculta să aibă încredere în ea.

Aislinn încetini, sperând să o descurajeze, dorind să oprească melodia îmbietoare. Nu funcţionă.

Se concentră asupra sunetului scos de paşii săi pe asfalt, de maşinile care treceau prin apropiere, de başii unui casetofon, orice numai asupra cântecului nu. Când coti spre strada Crofter, firma roşie din neon de la „Crow's Nest" se reflectă în blana zânei, scoţând în evidenţă ochii roşii ca boabele de ilice. După cum se observa şi în restul oraşului Huntsdale, clădirea care găzduia clubul arăta cam cât de mult decăzuse aşezarea. Faţadele care fuseseră, probabil, cândva atrăgătoare, acum purtau semnele timpului şi ale decăderii. Din crăpăturile din asfalt şi din gazonul pe jumătate distrus răsăreau buruieni. În afara clubului, lângă zona unde se afla calea ferată abandonată, oamenii pe lângă care trecea păreau că sunt în căutarea a ceva anume – ceva, orice putea să le amorţească mintea. Nu era o alegere pe care să o facă, nu le invidia refugiul în chimicale.

Câteva fete pe care le recunoscu îi făcură semn, dar nu pentru a o opri. Aislinn le salută dând din cap, încetinind la viteza normală de mers la pas.

Aproape am ajuns.

Apoi, unul dintre prietenii lui Seth, Glenn, îi apăru în cale. Avea atât de multe piercinguri pe faţă, încât ar fi trebuit să le atingă pentru a le număra pe toate.

În spatele ei, fata-lup mergea la pas, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până ce mirosul înţepător al blănii deveni sufocant de greu.

– Să-i spui lui Seth că i-au venit boxele, începu Glenn.

Fata-lup, în continuare în patru labe, o împinse pe Aislinn cu capul.

Aislinn se împiedică, prinzându-l pe Glenn de braț pentru a se echilibra.

Întinse mâna spre ea, când Aislinn încercă să facă un pas înapoi.

– Ești bine?

– Cred că am fugit cam repede, se strădui ea să zâmbească și încercă să pară răvășită din cauza alergatului. Încerc să mă încălzesc, știi?

– Sigur.

Privirea pe care i-o aruncă era cunoscută: nu o credea.

Tocmai când trecea pe lângă el, pentru a ajunge la scurtătura care ducea spre locuința lui Seth, se deschise ușa de la „Crow's Nest", lăsând să se audă muzica stridentă dinăuntru. Ritmul tobelor era mai rapid chiar decât cel al inimii ei.

Glenn își drese glasul.

– Lui Seth nu-i place să o iei pe acolo – făcu un gest către aleea întunecată de lângă clădire – singură. S-ar supăra, știi, dacă ai păți ceva.

Nu putea să-i spună adevărul: ceea ce o înspăimânta nu erau tipii care fumau pe alee, ci zâna cu înfățișare de lup care mârâia la picioarele ei.

– E devreme.

Glenn își încrucișă brațele peste piept și dădu din cap.

– Bine.

Aislinn se dădu la o parte de pe alee, la o parte de pe scurtătura care o ducea către siguranța oferită de pereții de oțel ai lui Seth.

Glenn o însoți cu privirea, până o văzu întorcându-se pe stradă.

Fata-lup mușcă aerul de lângă gleznele lui Aislinn, până ce aceasta se lăsă cuprinsă de teamă și începu să alerge restul drumului spre calea ferată abandonată.

La marginea curții lui Seth, Aislinn se opri pentru a se aduna. Seth avea o fire destul de calmă, dar tot se speria uneori, mai ales când o vedea supărată.

Fata-lup urlase în timp ce Aislinn parcurse ultimii metri până la tren, dar nu o deranja pe Aislinn foarte mult, nu în acest loc.

Trenul lui Seth era frumos din mai multe puncte de vedere. *Cum aș putea să fiu supărată aici?* Exteriorul era decorat cu desene murale, care mergeau de la stilul manga la cel abstract; frumoase și neașteptate, ele se întrepătrundeau într-un colaj care parca implora privitorul să deslușească imaginile, pentru a găsi o ordine în spatele amestecului colorat. Într-una dintre puținele luni mai calde, stătuse cu Seth în grădina lui ciudată, studiind desenele și dându-și seama că frumusețea nu se afla în ordine, ci în armonia neplanificată.

Exact cum e atunci când sunt cu Seth.

Grădina nu era decorată doar cu picturi: răsărind precum niște pomi nefirești, de-a lungul și de-a latul grădinii, se găseau mai multe sculpturi din metal pe care le făcuse Seth în ultimii doi ani. Printre aceste sculpturi – și în unele cazuri, împletindu-se cu acestea – erau plante cu flori și lăstari. În ciuda stricăciunilor provocate de lunile lungi de iarnă, plantele prosperau sub atenta grijă a lui Seth.

Odată bătăile de inimă potolite, Aislinn ridică mână să bată la uşă.

Înainte să facă ceva, uşa se deschise, iar Seth apăru în prag, zâmbitor. Luminile de pe stradă îl făceau să pară un pic intimidant, luminându-i cerceii din sprâncene şi din buza inferioară. Părul lui negru-albăstrui îi cădea pe faţă de fiecare dată când se mişca, precum mici indicatoare care îi scoteau în evidenţă pometii pronunţaţi.

– Începusem să cred că nu ai să mai vii.

– Nu ştiam că mă aştepţi, spuse ea cu ceea ce spera să fie un ton nepăsător.

E din ce în ce mai sexy, cu fiecare zi.

– Nu te aşteptam, speram că ai să vii. Sper ca întotdeauna.

Îşi frecă braţele, goale, fiind acoperite doar de mânecile tricoului negru. Nu era solid, dar braţele – şi restul – arătau evident lucrate. Ridică o sprânceană şi întrebă:

– Ai de gând să intri sau rămâi acolo?

– Mai e cineva înăuntru?

– Suntem doar eu şi Boomer.

Se auzi ceainicul fluierând şi Seth intră din nou în casă, strigând în acest timp:

– Am luat un sendviş mai devreme. Vrei jumătate?

– Doar ceai.

Aislinn deja se simţea mai bine; faptul că era în preajma lui o făcea să se simtă mai încrezătoare. Seth era calmul întruchipat. Când îl părăsiseră părinţii pentru a pleca într-un soi de misiune şi când îi dăduseră tot ce aveau, nu o luase razna. În afară de faptul că îşi cumpărase vagoanele de tren şi le transformase într-un fel de rulotă, se comportase

destul de normal – ieşise cu prietenii, dăduse vreo câteva petreceri. Vorbise despre facultate, despre şcoala de artă, dar nu se grăbea.

Ocoli maldărele de cărţi de pe podea: Chaucer şi Nietzsche stăteau alături de *Prose Edda; Kama Sutra* se sprijinea de *O istorie mondială a arhitecturii* şi un roman de Claire Dunkle. Seth citea totul.

– Mişcă-te, Boomer. În seara asta e leneş.

Făcu un gest către şarpele boa care moţăia pe unul dintre fotoliile ergonomice din încăperea aflată în partea din faţă a trenului – camera lui de primire. Unul verde şi unul portocaliu aprins, fotoliile erau curbate în forma literei C. Nu aveau braţe, dar puteai sta cu picioarele ridicate, dacă doreai. Lângă fiecare din ele, se aflau mese din lemn natur, pe care se găseau teancuri de cărţi şi de hârtii.

Cu grijă, ea luă în braţe şarpele încolăcit şi îl mută de pe fotoliu pe sofa, în capătul opus al camerei înguste.

Seth veni cu două farfurii din porţelan. Pe fiecare din ele se afla o ceaşcă asortată, cu flori albastre, plină pe trei sferturi cu ceai.

– Ceai Oolong. Abia l-au primit în dimineaţa asta.

Luă o ceaşcă – vărsând puţin în farfurioară – şi gustă.

– Bun.

Se aşeză în faţa ei, cu ceaşca într-o mână şi farfurioara în alta, şi reuşind să pară, în mod straniu, plin de demnitate – în ciuda lacului negru cu care era dat pe unghiile de la mână.

– Deci, era cineva la „Crow's Nest"?

– Am vorbit cu Glenn. Ţi-au venit boxele.

– Bine că nu ai intrat. Data trecută a fost un raid acolo. Se încruntă câteva secunde. Nu ți-a spus Glenn?

– Nu, dar știa că nu rămân. Își ridică picioarele, mulțumită că lui Seth îi dispăruse expresia încruntată. Și, pe cine au pus mâna?

Sorbi din ceai și se pregăti să audă ultimele zvonuri. Jumătate din timp, putea să se ghemuiască și să-l asculte cum vorbea cu oamenii care îi umpleau casa aproape în fiecare seară. Apoi, putea să se prefacă – pentru o scurtă perioadă, cel puțin – că lumea era așa cum părea a fi, nici mai mult, nici mai puțin. Seth îi oferea toate acestea: un spațiu privat în care să creadă în iluzia normalității.

Nu de asta începuse să-l viziteze când se cunoscuseră, cu vreo doi ani în urmă; *asta* era, pur și simplu, rezultatul faptului că aflase că locuia într-o casă cu pereți de oțel. Era, totuși, unul dintre motivele pentru care, de curând, începuse să aibă sentimentele alea nebunești și prostești pentru el, gândurile care îi spuneau să-i cedeze, dar Seth nu dorea o prietenă. Avea reputația de a fi perfect pentru o aventură de o noapte, dar ea nu era interesată de asta. Ei bine, *era* interesată, dar nu și dacă însemna să piardă fie prietenia lui, fie accesul la refugiul cu pereți de oțel.

– Ești bine?

Se uitase în gol. *Iar.*

– Sigur. Doar, nu știu, cred că sunt obosită.

– Vrei să discutăm despre asta?

– Despre ce?

Sorbi din ceai și speră că el avea să abandoneze subiectul, aproape la fel de mult cât spera că el să nu facă asta.

Oare cât de bine ar fi să spun cuiva? Doar să vorbesc despre asta? Bunica nu vorbea despre zâne dacă putea ocoli subiectul. Era bătrână, părând mai bătrână cu fiecare zi, prea obosită să o mai întrebe pe Aislinn ce văzuse când ieșise, prea obosită să întrebe unde fusese după căderea întunericului.

Aislinn încercă să-i zâmbească lui Seth, cu un calm precaut. *I-aș putea spune.* Dar nu era așa, nu chiar; era regula asupra căreia insistase mereu bunica să nu cumva să o încalce.

M-ar crede?

Undeva, în cel de-al doilea vagon al trenului, se auzea muzică – un alt mix de-al lui, cuprinzând de toate, de la Godsmack la Dresden Dolls, de la Sugarcult la Rahmaninov, și alte bucăți pe care nu putea să le identifice.

Era liniște – până în momentul în care Seth se opri și își puse ceașca de ceai pe măsuța de lângă el.

– *Te rog*, spune-mi ce se întâmplă?

Mâna îi tremura, vărsând ceai pe covor. De obicei, nu insista; nu era genul lui.

– Ce vrei să spui? Nu e nimic...

O întrerupse.

– Haide, Ash. În ultima vreme pari îngrijorată. Vii aici mult mai des și, doar dacă nu e vorba despre noi... – se uită lung la ea, cu o expresie greu de descifrat – nu-i așa?

Evitând să-l privescă în ochi, spuse:

– Nu e vorba despre noi.

Merse în bucătărie și luă o cârpă pentru a șterge ceaiul vărsat.

– Atunci? Ai ceva probleme?

Întinse mâna după ea, în timp ce trecea pe lângă el.

– Sunt bine.

Evită mâna lui întinsă și se duse să șteargă ceaiul, uitându-se lung la podea, încercând să ignore faptul că el o privea.

– Deci, ăăă, unde sunt ceilalți?

– Le-am spus că am nevoie să fiu singur vreo câteva zile. Așa am ocazia să stau cu tine. Să vorbim și restul.

Oftând, se aplecă și îi luă cârpa din mână. O aruncă spre bucătărie, unde ateriză pe masă cu un zgomot înfundat.

– Spune-mi.

Se ridică, dar o prinse de mână înainte să poată să îi scape din nou.

O trase mai aproape.

– Sunt aici. Voi fi aici. Orice ar fi.

– Nu e nimic. Serios.

Stătea acolo, el o ținea de o mână, cealaltă atârnându-i neajutorată.

– Am nevoie doar să fiu într-un loc sigur, în companie plăcută.

– Ți-a făcut cineva ceva?

Părea un pic altfel, mai încordat.

– Nu. Își mușcă buzele; nu credea că avea să îi pună atât de multe întrebări, de fapt, contase pe faptul că nu avea să pună întrebări.

– A vrut cineva să-ți facă rău. O trase în brațele sale, sprijinindu-și bărbia pe creștetul ei, ținând-o cu grijă.

Nu îi opuse rezistență. O ținuse în brațe în fiecare an, când venea de la cimitir, de la mormântul mamei ei, o ținuse în brațe anul trecut, când bunica se îmbolnăvise. Faptul că o ținea în brațe nu era ciudat; întrebările, însă, da.

– Nu știu. Se simțea prost din cauza asta, dar începu să plângă, cu lacrimi mari, prostești, pe care nu le putea opri. Nu știu ce vor.

Seth o mângâie pe păr, trecându-și mâna pe toată lungimea acestuia, apoi pe spatele ei.

– Dar știi cine sunt?

– Oarecum.

Dădu din cap, trăgându-și nasul. *Pun pariu că ceea ce fac e foarte atrăgător.* Încercă să se tragă la o parte.

– Deci, un punct de plecare bun. O strânse mai tare cu un braț și se aplecă pentru a lua un caiet de notițe și un stilou de pe podea. Sprijinindu-și caietelul pe genunchi, ținu stiloul pregătit, deasupra hârtiei. Cu un zâmbet încurajator, îi spuse:

– Spune-mi. O să ne dăm seama. O să vorbim cu niște oameni. O să verificăm gazeta poliției.

– Gazeta poliției?

– Sigur. O să aflăm mai multe despre ei. Îi aruncă o privire de încurajare. Să-l întrebăm pe Rabbit de la salonul de tatuaje. El aude totul. O să aflăm cine sunt. Apoi, o să ne ocupăm de problemă.

– Nu o să găsim nimic în gazetă. Nu despre ăștia doi.

Aislinn zâmbi la ideea că fărădelegile zânelor ar putea fi menționate în gazeta poliției. Ar avea nevoie de o întreagă secțiune din cotidian doar pentru infracțiunile comise de zâne, mai ales în cartierele sigure: reședințele celor înstăriți erau în zonele mai verzi, dincolo de siguranța oferită de barele de oțel și de poduri.

– Deci, vom folosi alte căi. Îi dădu părul la o parte de pe față, ștergându-i și o lacrimă în același timp. Serios, sunt un zeu în ceea ce privește cercetările. Dă-mi un indiciu și am să găsesc ceva de folos. Un șantaj, o înțelegere, orice. Poate sunt căutați pentru ceva. Dacă nu, poate că încalcă legea. Hărțuire sau ceva de genul ăsta. Asta e o infracțiune, nu? Dacă nu, Rabbit știe pe cineva.

Aislinn se ridică din brațele lui și o luă spre sofa. Boomer abia dacă se mișcă când se așeză lângă el. *Prea frig.* Se cutremură. *Mereu e prea frig. Își* freca brațele în timp ce se gândea la asta. *Seth nu a spus nimănui niciodată despre ceea ce s-a întâmplat cu mama sau lucruri de genul ăsta. Poate fi precaut.*

Seth se lăsă pe spate și își încrucișă gleznele, așteptând.

Se uită lung la tricoul vechi și ponosit pe care îl purta – acum umed din cauza lacrimilor ei; literele albe, care se cojeau, spuneau: SPIRIDUȘI. *Poate e un semn.* Se gândise atât de des la asta, își imaginase cum ar fi să-i spună.

El o privea de parcă ar fi așteptat ceva.

Își șterse din nou obrajii.

– Bine.

Văzând-o că nu mai spune nimic, își arcui o sprânceană împodobită cu cercei și o îndemnă din nou.

– Ash?

– Bun. Înghiți și spuse, cât de calm putu. Zâne. Zânele mă hărțuiesc.

– Zâne?

– Zâne.

Își trase picioarele și se așeză turcește pe sofa. Boomer ridică încet capul și se uită la ea, cu limba șuierând, și se târî până în poala ei.

Seth își ridică ceașca de ceai și sorbi o gură.

Nu mai spusese nimănui până atunci. Era una dintre regulile bunicii, reguli care nu puteau fi încălcate: *Nu știi niciodată cine ascultă. Nu știi niciodată când* Ele *se ascund prin apropiere.*

Lui Aislinn îi bubuia inima. Simți că i se face greață. *Ce am făcut?* Dar voia ca el să știe, dorea să aibă cu cine să vorbească.

Aislinn trase câteva guri de aer în piept ca să se calmeze și adăugă:

– Două dintre ele. Mă urmăresc de vreo două săptămâni.

Cu atenție, de parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul, Seth se aplecă în față, stând pe marginea fotoliului lui, destul de aproape cât să se atingă.

– Îți bați joc de mine?

– Nu.

Își mușcă buzele și așteptă.

Boomer se târî mai aproape, trăgându-și partea din față a corpului peste pieptul ei. Absentă, începu să-l mângâie pe cap.

Seth se juca cu inelul din buză, de parcă ar fi vrut să tragă de timp, în felul în care unii oameni se ling pe buze în conversațiile mai tensionate.

– Adică niște omuleți înaripați?

– Nu. Adică de mărimea noastră și înspăimântători.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși. O durea în piept, de parcă ar fi lovit-o cineva. Încălca regulile după care trăise,

după care trăiseră mama ei, bunica ei, toți cei din familie, de atâta vreme.

– De unde știi că sunt zâne?

– Nu contează. Își mută privirea departe. Las-o baltă...

– Nu am de gând să fac asta. I se simțea un pic de frustrare în voce. Spune-mi.

– Să-ți spun ce?

O privi lung, în timp ce îi răspundea.

– Spune-mi că ai să ai încredere în mine. Spune-mi că ai să mă lași să-ți fiu aproape, cu adevărat, până la urmă.

Nu îi răspunse, nu știa ce să zică. Sigur, păstrase secrete față de el, dar avusese secrete față de toată lumea. Asta era situația.

El oftă. Apoi își puse ochelarii și ridică stiloul deasupra foii de hârtie.

– Bun. Spune-mi ce știi. Cum arată?

– Nu vei putea să le vezi.

Făcu din nou o pauză.

– De ce?

De data aceasta, ea nu își mai feri privirea.

– Sunt invizibile.

Seth nu răspunse.

Pentru o clipă, stătură nemișcați, uitându-se în tăcere unul la altul. Mâna ei se odihnea pe Boomer în așteptare, dar șarpele boa oricum nu se mișca.

În cele din urmă, Seth începu să scrie. Apoi ridică privirea.

– Ce altceva?

– De ce? De ce faci asta?

Seth ridică din umeri, dar vocea nu îi mai era la fel de nonșalantă când răspunse.

– Pentru că vreau să ai încredere în mine? Pentru că vreau să nu mai arăți așa de hăituită? Pentru că țin la tine?

– Ai spus că ai să faci cercetări. Și dacă... nu știu, îți fac rău? Te atacă?

Știa cât de îngrozitoare pot fi chiar dacă el nu putea – *nu era în stare* – să înțeleagă.

– Pentru că mă duc la bibliotecă? Ridică din nou o sprânceană.

Ea încă încerca să-și pună gândurile în ordine, să găsească o soluție între a-l implora să o creadă și a-i spune că nu vorbise serios. Îl împinse pe Boomer la o parte, pe perna de pe canapea, și se ridică.

– Le-ai văzut rănind pe cineva?

– Da, începu ea, dar se opri singură. Făcu câțiva pași spre fereastră. Afară pierdeau vremea trei zâne, nu făceau nimic, dar erau, fără greș, acolo. Două dintre ele aveau o înfățișare umană, dar cea de a treia era cât se poate de departe de a părea un om – prea mare și acoperită de petece întunecate de blană, ca un urs care merge în două picioare. Își întoarse privirea și se cutremură. Nu acestea două, dar... nu știu. Zânele pipăie oameni, le pun piedică, îi pișcă. De obicei, prostii. Totuși, uneori e mai rău. Mult mai rău. Nu vrei să intri în așa ceva.

– Ba *vreau*. Ai încredere în mine, Ash. Te rog? Pe jumătate zâmbind, adăugă apoi: și nu mă deranjează dacă sunt pipăit. Astea sunt avantajele dacă ajut.

– Ar trebui să te deranjeze. Zânele sunt... Dădu din nou din cap. El *glumea* despre acest subiect. Nu poți să vezi cum arată.

Fără să vrea, se gândi la Keenan. Îmbujorată, se bâlbâi:

– Majoritatea sunt destul de oribile.

– Și, cu toate astea, nu toate? întrebă Seth încet, fără urmă de zâmbet.

– Majoritatea.

Se uită din nou la cele trei zâne de afară, nedorind să-l privească pe Seth în timp ce admitea asta dar nu, nu toate.

CAPITOLUL 3

[Zânele] se puteau face văzute sau nevăzute după dorință. Și când luau oamenii, le luau și mintea și trupul, împreună.

– *Credința în zâne în țările celtice,*
de W.Y. Evans-Wentz (1911)

Aislinn închise ochii când termină să descrie zânele care o hărțuiseră.

– Sunt zâne de curte; măcar atât lucru știu. Se mișcă în cercul regelui sau al reginei, au destul de multă influență pentru a acționa fără consecințe. Sunt prea puternice, prea arogante să fie altceva.

Se gândi la disprețul lor, la nepăsarea că alte zâne le priveau. Acestea erau cele mai periculoase zâne: cele care aveau putere.

Se cutremură și adăugă:

– Pur și simplu, nu știu ce vor. Mai există o lume întreagă pe care nimeni nu o vede. Dar eu o văd... le privesc, dar nu m-au observat – nu mai mult decât îi observă pe ceilalți.

– Deci le vezi și pe cele care nu te urmăresc?

Era o întrebare atât de simplă, atât de evidentă. Se uită la el și începu să râdă, nu pentru că era amuzant, ci pentru că era atât de îngrozitor. Pe fața îi curgeau lacrimile.

El așteptă, calm, netulburat, până ce ea se opri din râs.

– Bănuiesc că ăsta a fost un răspuns afirmativ?

– Da. Își șterse obrajii. Sunt adevărați, Seth. Nu văd eu lucruri. Există zâne, creaturi, aproape peste tot. Lucruri îngrozitoare. Lucruri frumoase. Unele care sunt ambele, în același timp. Uneori, sunt îngrozitoare unele cu altele, făcând cu adevărat – se cutremură la amintirea imaginilor pe care nu dorea să i le împărtășească – lucruri *rele,* diabolice.

El așteptă.

– Zâna asta, Keenan, el m-a *abordat,* și-a luat înfățișare de om și a încercat să mă facă să merg cu el.

Își feri privirea, încercând să-și adune calmul pe care se baza atunci când lucrurile pe care le vedea o luau razna. Nu funcționa de data asta.

– Și care-i treaba cu curtea asta? Ai putea vorbi cu regele lor sau ceva de genul ăsta? Seth întoarse pagina.

Aislinn auzi sunetul suav al hârtiei căzând, distinct, în cameră, în ciuda muzicii, în ciuda imposibilității de a auzi un astfel de sunet. *De când aud o foaie de hârtie căzând?*

Se gândi la Keenan, se gândi cum să explice sentimentul de putere pe care îl radia. Păruse imun la oțelul care se găsea peste tot în centru – o posibilitate îngrozitoare; cel puțin, fusese destul de puternic să-și păstreze aparența de om. Fata cea Moartă păruse slăbită, dar nici pe ea nu o doborâse oțelul.

– Nu. Bunica spune că zânele de curte sunt cele mai crude. Nu cred că aș putea înfrunta ceva mai puternic chiar dacă mi-aș dezvălui capacitățile, ceea ce nu pot face. Nu trebuie să afle că le pot vedea. Bunica zice că ne vor omorî sau ne vor orbi dacă află că le vedem.

– Și dacă sunt altceva, Ash? Seth se mișca acum, stătea în fața ei. Dacă există o altă explicație pentru ceea ce ai văzut?

Își strânse mâna ușor în pumn în timp ce se uita fix la el, simțind cum unghiile îi intră încet în pielea din palmă.

– Aș vrea să cred că există un alt răspuns. Le-am văzut din clipa în care m-am născut. Și bunica le vede. E real. *Ele sunt* reale.

Nu se putea uita la el; în schimb, se uită în jos la Boomer, care se încolăcise cu totul în poala ei. Își trecu degetele ușor pe capul lui.

Seth îi luă între palme obrajii și îi dădu capul pe spate, astfel încât să-l poată privi în ochi.

– Trebuie să putem face ceva.

– Putem vorbi mâine despre asta? Trebuie... Scutură din cap. Doar că nu mai pot să mă mai gândesc la asta acum.

Seth se aplecă și îl ridică pe Boomer. Șarpele boa nu se mișcă, când Seth îl duse în terrariumul lui și îl așeză cu grijă pe o piatră încălzită.

Ea nu spuse nimic, Seth prinzând capacul care îl împiedica pe Boomer să hoinărească. Cu cea mai mică ocazie, Boomer găsea o cale să se strecoare afară dacă era singur acasă, și în majoritatea lunilor temperatura exterioară i-ar fi fost fatală.

– Haide. Te duc acasă, zise Seth.

– Nu trebuie.

Ridică o sprânceană și îi întinse mâna.

– Dar ai s-o faci.

Ea îl luă de mână.

Seth o conduse pe străzi, ignorând prezența zânelor ca și ceilalți trecători, dar simplul fapt că își trecuse brațul în jurul ei făcea ca totul să pară mai puțin îngrozitor.

Merseră în tăcere aproape un cvartal. Apoi, el o întrebă:

– Vrei să ne oprim la Rianne?

– De ce? Aislinn începu să grăbească pasul văzând-o pe fata-lup care o urmărise mai devreme că începe să dea târcoale.

– Petrecerea ei? Cea despre care *tu* mi-ai vorbit? Seth zâmbi, purtându-se de parcă totul ar fi fost în regulă, de parcă întreaga conversație despre zâne nu ar fi avut loc.

– Dumnezeule, nu. E ultimul lucru de care am nevoie. Se cutremură la acest gând. Îl luase pe Seth la vreo câteva dintre petrecerile cu cei de la Liceul Bishop O.C.; la cea de a doua devenise clar că încercarea de a pune alături cele două lumi era un plan eșuat în fașă.

– Ai nevoie de jacheta mea? Seth o trase mai aproape, atent ca întotdeauna și la cel mai mic detaliu.

Dădu din cap în semn că nu, dar se sprijini și mai mult de el, bucurându-se de scuză pentru a fi ținută în brațe de el.

El nu protestă, dar nici nu îi lăsă mâinile să atingă ceea ce nu trebuia. Poate că flirta, dar niciodată nu făcea vreun gest care să spună că sunt mai mult decât prieteni.

– Vii la „Pins and Needles" cu mine? întrebă el.

Atelierul de tatuaje nu era în drum și nici ea nu se grăbea să se despartă de Seth. Dădu din cap și apoi întrebă:

– Ai ales în sfârșit ceva?

– Nu încă, dar Glenn spune că tipul cel nou a început lucrul săptămâna asta. M-am gândit să văd cum lucrează, ce stil are, știi tu.

Ea începu să râdă.

– Exact, nu ai vrea să greșești stilul.

Încruntându-se în glumă, îi răsuci o șuviță de păr.

– Am putea găsi unul care să ne placă la amândoi. Să găsim o pereche.

– Sigur. Am să fac asta imediat după ce te întâlnești cu bunica și o convingi să semneze un formular de consimțământ.

– Deci, la tine nici nu poate fi vorba de un tatuaj. Niciodată.

– E drăguță.

Discuția era veche, dar ea nu renunțase încă – dar nici nu făcuse vreun progres.

– Nu. Nu am de gând să risc. O sărută pe frunte. Cât timp nu mă cunoaște nu se poate uita la mine și să zică „Stai departe de nepoata mea".

– Nu-i nimic în neregulă cu felul în care arăți.

– Mda? Zâmbi ușor. Și ea ar crede același lucru?

Aislinn era convinsă, dar nu putea să-l facă și pe Seth că creadă asta.

Continuară să meargă în tăcere până ajunseră la salon. Fațada salonului de tatuaje era acoperită aproape în întregime de geamuri, făcându-l să pară mai puțin intimidant pentru cei care erau în căutarea unui tatuaj, dar era cu totul altfel decât saloanele de acest tip pe care le văzuse în Pittsburgh – nu era un salon luxos. „Pins and Needles" păstra ceva din aerul de artă al tatuajelor, neadresându-se celor care doreau să fie la modă – nu că în Huntsdale existau prea multe astfel de persoane.

Clopoțelul de la ușă se mișcă cu zgomot când intrară. Rabbit, proprietarul, se iți din una dintre încăperi, dădu din mână în semn de salut și dispăru.

Seth merse către o măsuță lungă de cafea, sprijinită de perete, pe care se aflau mai multe portofolii de lucrări. Îl găsi pe cel mai nou și se așeză să-l studieze.

– Vrei să te uiți împreună cu mine?

– Nu.

Aislinn merse către vitrina de sticlă în care erau expuși cercei pentru diferite părți ale corpului. Asta își dorea. Avea doar câte o gaură în fiecare ureche, dar de fiecare dată când intrau aici se gândea la un piercing. Nimic pe față, totuși, nu anul acesta: Liceul Bishop O'Connell avea reguli foarte stricte în ceea ce privește piercingurile faciale.

Unul din cei doi specialiști în piercinguri se ridică din spatele tejghelei.

– Ești gata de un piercing în buză?

– Nu până la absolvire.

Acesta ridică din umeri și continuă să șteargă sticla.

Se auzi din nou clopoțelul de la intrare. Leslie, o prietenă de la școală, intră însoțită de un tip foarte tatuat, departe de genul de băieți cu care se întâlnea ea de obicei. Era frumos: cu părul tuns scurt, cu trăsături perfecte, ochii negri-albăstrui. Era și el zână.

Aislinn înghețǎ privindu-l, simțind că îi fuge pământul de sub picioare. *Prea multe zâne cu înfățișare umană în seara asta. Prea multe zâne puternice.*

Dar zâna asta abia dacă se uită la ea, în timp ce se deplasa spre camera din spate, trecându-și mâinile pe una dintre vitrinele de bijuterii cu cadru de oțel pe lângă care trecu.

Nu se putea uita în altă parte, nu încă. Majoritatea zânelor nu veneau în centru; nu atingeau barele din fier; și, al naibii de sigur, nu se plimbau de colo-colo, cu înfățișare

umană, atingând metalul otrăvitor. Existau anumite reguli. Ea trăise respectând acele reguli. Existau câteva excepții – zânele puternice erau rare – dar nu atât de multe, nu în același timp și nu în locurile în care se simțea ea în siguranță.

– Ash? Leslie întinse mâna. Salut. Ești bine?

Aislinn scutură din cap. *Nimic nu mai e bine. Nimic.*

– Sunt bine. Se uită spre camera în care aștepta zâna. Cine e prietenul tău?

– Arătos, nu-i așa? Leslie scoase un sunet între un geamăt și un suspin. Tocmai l-am cunoscut afară.

Seth puse catalogul jos și traversă camera.

– Ești gata să plecăm? Își strecură un braț de sprijin în jurul taliei lui Aislinn. Eu sunt...

– Imediat. Se uită la zâna care era acum cu Rabbit; vocile lor erau doar un pic mai ridicate decât o șoaptă. Străduindu-se să nu fie cuprinsă de paranoia, își îndreptă atenția către Leslie. Nu-l duci la Ri, nu-i așa?

– Pe Irial? De ce, nu crezi că am să fac senzație?

– Evident e diferit de vic... – își mușcă buzele și încercă să se poarte de parcă totul ar fi fost normal – adică, de partenerii tăi obișnuiți.

Leslie se uită lung la el.

– Din păcate, nu pare interesat.

Aislinn își abținu un oftat de ușurare când auzi că Leslie nu are de gând să se apropie de zână. Viața era deja destul de complicată.

– Am vrut să văd dacă vii la petrecere. Leslie zâmbi – un pic răutăcios – în direcția lui Seth. Dacă veniți.

– Nu.

Seth nu intră în amănunte. O tolera pe Leslie, dar mai mult de a o tolera nu putea face. Majoritatea fetelor care frecventau Bishop O.C. nu erau genul cu care să-și petreacă timpul.

– Ați pus la cale ceva mai bun? întrebă Leslie pe un ton conspirativ.

– Ca întotdeauna. Merg la petrecerile alea jalnice numai dacă insistă ea. Seth făcu un semn către Aislinn. Ești gata?

– În cinci minute, murmură Aislinn și apoi se simți imediat vinovată: nu aveau întâlnire sau ceva de genul acesta.

Nu dorea să-l lase pe Seth să aștepte, dar nu voia să-și lase prietena singură cu o zână destul de puternică cât să atingă fierul. În mod sigur nu avea să-și lase prietena singură cu o zână care purta o înfățișare umană ce ar fi făcut chiar și pe cea mai rușinoasă dintre fete să suspine. Iar Leslie nu era deloc rușinoasă.

Aislinn se uită spre Seth.

– Dacă vrei să o iei înainte, eu pot merge cu Leslie...

– Nu.

Îi aruncă o privire scurtă, iritată, înainte de a continua să se uite la decorațiunile de pe pereți.

– Deci, ce faceți? întrebă Leslie.

– Poftim? Aislinn se uită la Leslie, care zâmbea. O, nimic, de fapt. Doar mă conduce acasă.

– Hmm.

Leslie începu să lovească cu unghiile vitrina din sticlă, neluând în seamă faptul că angajatul care se ocupa de piercinguri se uita urât la ea.

Aislinn dădu la o parte mâna lui Leslie de pe vitrină.

– Ce-i?

– Și e mai bine decât la o petrecere? Leslie o luă în brațe pe Aislinn și șopti: Când ai de gând să îl lași în pace pe bietul băiat, Ash? Serios, e trist cum îl ții legat.

– Eu nu... suntem prieteni. Ar spune ceva dacă – coborî vocea și se uită în spate, către Seth – știi.

– Îți tot spune, draga mea. Doar că tu nu pricepi.

– Îi place doar să flirteze. Chiar dacă el ar vrea, eu nu-mi doresc o aventură de o noapte, mai ales cu el.

Leslie dădu din cap și oftă melodramatic.

– Trebuie să trăiești și tu un pic, dragă. Nu e nimic rău într-o aventură scurtă, mai ales *dacă* respectivul merită. Am auzit că el merită.

Aislinn nu dorea să se gândească la asta, să și-l închipuie cu alte fete. Știa că Seth iese în oraș; chiar dacă nu vedea fetele, era sigură că acestea existau. Era mai bine să fie doar prieteni decât una dintre fetele de consum. Nu dorea să vorbească despre Seth, așa că o întrebă pe Leslie:

– Cine merge în seara asta?

Încercând să alunge gândurile neplăcute, Aislinn ascultă pe jumătate atentă ceea ce îi povestea Leslie despre petrecere. Vărul lui Rianne invitase niște băieți din frăția a cărui membru era.

Mă bucur că nu mergem. Lui Seth nu i-ar fi plăcut deloc compania.

Când intră fratele lui Leslie, Seth se întoarse și o luă pe Aislinn de după umeri, gest aproape posesiv, continuând să vorbească.

Leslie mormăi:

– Surdă.

Aislinn se sprijini de Seth, ignorând-o pe Leslie, comentariile fratelui ei despre norocul lui la jocuri mecanice, zâna din camera din spate, totul. Când Seth era lângă ea, își putea păstra cumpătul. De ce ar fi fost atât de proastă încât să riște ceea ce aveau, să-l riște pe el, pentru o aventură?

Capitolul 4

„Când vei fi Regele Verii, ea va fi regina ta. De toate acestea, mama ta, Regina Beira, are cunoștință și este dorința ei să te țină departe de [ea], astfel încât să-și prelungească domnia."

– *Povești minunate din miturile și legendele scoțiene* de Donald Alexander Mackenzie (1917)

La periferia orașului Huntsdale, lângă o clădire victoriană minunată, pe care nici un agent imobiliar nu o putea vinde – de fapt, nu puteau nici măcar să-și amintească de ea – Keenan ezită, cu mâna ridicată. Se opri, privind siluetele tăcute din grădina plină de spini mișcându-se la fel de fluid ca umbrele care dansau sub copacii înghețați. În curtea aceasta, gheața nu se topea niciodată, nu avea să se topească niciodată, dar muritorii care treceau pe stradă vedeau doar umbrele. Își fereau privirea, dacă îndrăzneau să se uite. Nimeni – muritor sau zână – nu pășea pe gazonul înghețat al Beirei fără acordul ei. Era orice, numai primitor nu.

În spatele lui, mașinile treceau pe stradă, cauciucurile transformând gheața într-o mocirlă cenușie și murdară, dar sunetul era înăbușit de frigul aproape tangibil care se lăsa precum un giulgiu peste căminul Beirei. Fiecare respirație durea.

Bine ai venit acasă.

Desigur, nu se simțea niciodată ca acasă aici, dar, pe de altă parte, nici Beira nu se purtase ca o mamă. Pe domeniul ei și aerul îi provoca dureri, îl seca de puținile puteri pe care le mai avea. Încerca să opună rezistență, dar până nu ajungea în deplinătatea puterilor, putea să-l îngenuncheze. Și ea asta făcea – la fiecare vizită.

Poate Aislinn va fi aleasa. Poate ea va face ca lucrurile să fie altfel.

Keenan își luă inima în dinți și bătu.

Beira deschise larg ușa. În mâna liberă ținea cât se poate de sus o tavă cu prăjiturele de ciocolată aburinde. Se aplecă în față și sărută aerul din apropierea feței lui.

– Prăjiturele, dragule?

Arăta la fel cum arătase în ultima jumătate de secol, când făcea vizitele astea blestemate: o caricatură a unei mame muritoare, era îmbrăcată într-o rochie modestă, înflorată, cu un șorț plin de volane și un singur șirag de perle. Părul îi era aranjat în ceea ce ea numea un coc „chignon".

Zgâlțâi un pic tava.

– Sunt proaspete. Doar pentru tine.

– Nu.

Nebăgând-o în seamă, intră în încăpere.

Redecorase din nou – un soi de coșmar modern, completat cu o masă lungă, din argint; scaune negre, ciudat croite și înțepenite; și imagini alb negru, înrămate, ale unor crime, spânzurători și câteva scene de tortură. Pereții alternau între alb imaculat și negru ca noaptea, cu figuri geometrice de mari dimensiuni, în culoarea opusă. Anumite zone de pe imaginile expuse – o rochie, buze, răni sângerânde – erau

pictate în roșu, de mână. Aceste pete sinistre reprezentau singura culoare adevărată din cameră. O reprezenta mai bine decât costumația pe care insista să o poarte.

Din spatele barului dotat cu o chiuvetă, un spiriduș de pădure plin de vânătăi întrebă:

– Ceva de băut, domnule?

– Keenan, iubire, spune-i fetei ce vrei. Trebuie să văd ce face friptura. Beira făcu o pauză, ținând în continuare tava cu prăjituri. Rămâi la cină, nu-i așa, dragule?

– Am de ales?

Ignoră spiridușul și merse către tabloul de pe peretele îndepărtat. În acesta, o femeie cu buzele roșii precum cireșele se uita în gol de pe platforma unei spânzurători. În spatele ei, se vedeau dune ridate de vânt, care păreau să se întindă la nesfârșit. Se uită la Beira.

– Opera ta?

– În deșert? Serios, dragule. Îmbujorându-se toată, se uită în jos, aruncându-i un zâmbet cochet, jucându-se cu perlele. Chiar și cu frigul sănătos pe care l-am dezvoltat în ultimele câteva secole, locul *acela* îmi este, în continuare, interzis. Deocamdată. Dar ce drăguț din partea ta să mă întrebi.

Keenan se întoarse din nou cu fața către tablou. Fata se uita lung la el, părând disperată. Se întrebă dacă într-adevăr murise acolo sau fusese model pentru un fotograf.

– Ei... fă-te comod. Mă întorc cât ai clipi. Apoi poți să-mi povestești totul despre noua ta fată. Știi că *abia* aștept vizitele astea.

Apoi, fredonând un cântec de leagăn din copilăria lui – ceva despre degete înghețate – Beira pleca să vadă cum stă treaba cu friptura.

Știa că, dacă o urmează, ar vedea un roi de spiriduși de pădure nefericiți, îmbulzindu-se în încăperea care avea dimensiunile unei bucătării de restaurant. Spectacolul grețos de dulce al Beirei nu includea cu adevărat gătitul mâncării, ci doar imaginea mamei care, în mod normal, ar fi gătit.

– O băutură, domnule?

Spiridușul ducea două tăvi – una cu lapte, ceai, cacao fierbinte și o varietate de băuturi nutritive gata ambalate; pe cealaltă erau bastonașe din morcov, țelină, mere și alte mâncăruri la fel de obișnuite.

– Mama dumneavoastră insistă foarte mult să luați o gustare sănătoasă. Spiridușul aruncă o privire rapidă în direcția bucătăriei. Nu e bine să o supărăm pe stăpână.

Luă o ceașcă de ceai și un măr.

– Crezi?

Faptul că crescuse la Curtea Iernii îl făcuse să cunoască prea bine ce se întâmpla cu aceia care o supărau – sau doar o iritau – pe Regina Iernii. Dar el făcea tot posibilul să o înfurie; asta venise să facă, la urma urmelor.

– Aproape gata, anunță Beira întorcându-se în cameră. Se așeză pe unul dintre scaunele acelea oribile și îl lovi ușurel cu palma pe cel aflat mai aproape de ea. Vino. Spune-mi totul.

Keenan se așeză pe scaunul din fața ei, păstrând pe cât posibil distanța.

– E dificilă, a rezistat abordării mele inițiale.

Făcu o pauză, gândindu-se la frica din ochii lui Aislinn. Nu era reacția pe care o obținea de obicei de la muritoare.

– Nu a avut deloc încredere în mine.

– Înțeleg. Beira dădu din cap, își încrucișă gleznele și se apleca în față – imaginea părintelui atent. Și... Știi, *ultima* iubită este de acord cu ea?

Fără să-și ia privirea de la el, Beira îi făcu un semn spiridușului, care îi aduse imediat un pahar cu ceva incolor de băut. În timp ce Beira apuca piciorul, înghețul îl cuprinse până ce exteriorul paharului fu în întregime acoperit de un strat alb, subțire.

– Donia a fost de acord cu ea.

Beira lovi ușor marginea paharului cu unghiile.

– Minunat, și ce mai face Dawn?

Keenan scrâșni din dinți: Beira știa care e numele Doniei. De jumătate de secol, de când era Fata Iernii, Donia fusese destul de prezentă în viața lor, așa că pretinsele scăpări de memorie ale mamei sale frizau ridicolul.

– Donia face exact același lucru pe care îl face de decenii, mamă. E supărată pe mine. E obosită. Este exact așa cum ai făcut-o tu.

Beira ridică cealaltă mână și își examină leneș manichiura desăvârșită.

– Ce am făcut eu din ea? O, spune, te rog.

– Jocul ăsta a fost început de toiagul tău, de faptul că mi-au fost legate puterile, de trădarea ta. Știai ce avea să se întâmple cu muritorii când îți vor prelua frigul. Muritorii nu sunt făcuți pentru...

– Aaa, scumpule, dar *tu* ai rugat-o să o facă. *Tu* ai ales-o şi ea te-a ales pe tine. Beira se lăsă pe spate, cu un aer superior, acum că el era furios. Îşi deschise palma, iar toiagul cu pricina alunecă în mâna ei, reamintind de puterea pe care o avea. Ar fi putut să se alăture micului tău grup de Fete ale Verii, dar a crezut că merită riscul. A crezut că meriţi durerea pe care o îndură acum. Ţâţâi dezaprobator. Trist, într-adevăr. Era o fată aşa de drăguţă, atât de plină de viaţă.

– Încă mai e.

– Serios? Beira coborî vocea teatral. Am auzit că e din ce în ce mai slăbită – se opri şi se prefăcu îndurerată – pur şi simplu, *bolnavă* din cauza asta. Ar fi păcat dacă nu şi-ar reveni.

– Donia e bine.

Simţi că are un ton iritat şi ura faptul că ea putea să-l enerveze atât de rău. Ideea că Donia ar fi putut deveni o umbră – pe moarte, dar prinsă în capcană şi tăcută pentru totdeauna – era una care mereu îl scotea din sărite. Moartea unei zâne era mereu o tragedie, pentru că nu exista viaţă de apoi pentru ele. *De aceea şi vorbeşte de aşa ceva.* Cum de reuşise tatăl lui să stea destul de multă vreme cu Beira cât să aibă un copil era dincolo de imaginaţia lui. Femeia era absolut insuportabilă.

Beira scoase un soi de mârâit, aproape un geamăt, din adâncul gâtului.

– Să nu ne certăm, dragule. Sunt sigură că Diane va fi bine până ce noua fată va fi convinsă că meriţi un asemenea sacrificiu. Şi dacă tot e atât de bolnavă, poate nici nu va acţiona împotriva ta în tot acest timp. Poate o va încuraja

pe noua iubită să te accepte, în loc să îi spună toate poveştile alea îngrozitoare despre intenţiile tale ascunse?

– Donia îşi va face treaba; eu o să mi-o fac pe a mea. Nimic nu se va schimba, nu până ce nu o găsesc pe Regina Verii.

Keenan se ridică şi păşi înainte spre Beira, uitându-se în jos la ea. Nu îşi putea permite să o lase să îl intimideze, nu conta faptul că ea avea toată puterea, indiferent de faptul că ea mai degrabă l-ar fi omorât decât să-l ajute. Regii nu imploră; regii comandă. Poate că puterea lui era înlănţuită – doar o adiere de căldură faţă de frigul ei glacial – dar continua să fie Regele Verii. Era în continuare împotriva ei şi nu putea să îi permită să ignore asta.

Mai bine terminăm odată.

– Ştii că o voi găsi, mamă. Una dintre aceste fete va lua toiagul în mână şi frigul tău nu va pune stăpânire pe ea.

Beira puse jos paharul şi se uită în sus la el.

– Serios?

Nu-mi place deloc partea asta. Keenan se aplecă şi puse mâinile de o parte şi de alta a scaunului ei.

– Într-o zi, voi avea întreaga putere a Regelui Verii, la fel cum a avut-o tata. Domnia ta se va sfârşi. Gata cu frigul. Gata cu puterea nestăpânită. Îşi coborî vocea, sperând să ascundă tremurul din glas. Atunci vom vedea cine este cu adevărat mai puternic.

Stătu acolo pentru un moment, tăcută şi nemişcată. Apoi puse o mână rece pe pieptul lui şi se ridică, împingându-l uşor. Gheaţa forma o reţea care pornea din palma ei, târându-se peste el până începu să-l doară atât de tare, încât

nu s-ar fi putut mişca chiar dacă l-ar fi împins însăşi Vânătoarea Sălbatică.

– Ce discurs drăguţ. De fiecare dată e tot mai amuzant – ca într-unul dintre showurile alea de televiziune. Îl sărută pe amândoi obrajii, lăsând în urma buzelor un semn de degerătură şi gerul să i se strecoare prin piele, amintindu-i că ea – *nu eu, nu încă* – deţine toată puterea. Ăsta e unul dintre lucrurile drăgălaşe ale micului nostru aranjament – dacă ar trebui să am de-a face cu un rege *adevărat*, mi-ar lipsi jocurile noastre.

Keenan nu răspunse – nu putea. Dacă el ar dispărea, oare i-ar ocupa altul locul? Îl tachina cu asta – *Dacă vrei să-i protejezi, renunţă. Lasă un adevărat rege să conducă.* Dar un alt rege s-ar fi ridicat în deplinătatea puterilor, dacă el ar fi dat greş? Nu avea de unde să ştie. Se clătină pe picioare, urând-o, urând toată această situaţie.

Apoi, Beira se aplecă şi şopti, răsuflarea ei de gheaţă ajungându-i pe buze:

– Sunt sigură că îţi vei găsi mica regină. Poate că deja ai făcut-o. Poate că era Siobhan sau Eliza aceea, de acum câteva secole. Asta da fată dulce, Eliza. Ar fi fost o regină pe cinste, nu crezi?

Keenan se cutremură, începând să nu-şi mai poată controla corpul din cauza gerului. Încerca să împingă frigul înapoi, să îl respingă.

Sunt Regele Verii. Nu poate face asta.

*Î*nghiţi în sec, concentrându-se să rămână în picioare.

– Imaginează-ţi, în tot acest timp, în toate aceste secole, dacă s-ar afla chiar acolo, în mijlocul mulţimii de fete, prea

slabă pentru a îndrăzni să rişte. Prea timidă pentru a lua toiagul şi a afla adevărul.

Câteva cameriste-vulpi intrară în încăpere.

– Odaia lui este gata, stăpână.

– Bietul de el e obosit. Şi a fost atât de urâcios cu mămica lui.

Oftă de parcă ar fi rănit-o cu adevărat.

Punându-i un deget sub bărbie, îi ridică privirea.

– Iar mergi la culcare fără să iei cina. La un moment dat, ai să fii în stare să rămâi treaz – îl sărută pe bărbie – poate.

Apoi totul se întunecă, în timp ce cameristele-vulpi îl duceau în camera pe care Beira o păstrase pentru el.

CAPITOLUL 5

Aceste creaturi subterane au Controverse, Dubii, Dispute, Dușmănii și Bisericuțe.

– *Comunitatea secretă,*
de Robert Kirk și Andrew Lang (1893)

Donia știu că se apropie Beira când vântul își schimbă direcția, aducând un val de ger pătrunzător asupra căsuței.

De parcă ar putea fi altcineva.

Nu venea nimeni în vizită, în ciuda locului unde se afla căsuța Doniei – în afara orașului plin de fier, într-una dintre puținele zone împădurite de lângă Huntsdale. Când Keenan alesese Huntsdale, îl urmaseră și se instalaseră în casele lor așteptând. Când alesese casa, se gândise – *sperase* – că zânele vor putea visa printre acești copaci, dar nu fusese așa. Nu avea să fie așa. Nimeni nu se apropia prea mult de ea, de parcă Keenan ar fi avut în continuare un soi de prioritate asupra ei. Nici măcar reprezentanții celorlalte curți ale zânelor nu se apropiau de ea: doar conducătorii Curții Verii și ai Curții Iernii îndrăzneau să se apropie.

Donia deschise ușa și făcu un pas înapoi. *Nu are sens să mă prefac că nu știu că e aici.*

Beira trecu ca o adiere peste prag, pozând ca o vampă în cadrul ușii. După săruturile prefăcute și amabilitățile

artificiale, se întinse pe sofa, încrucișându-și gleznele, lăsându-și picioarele îngrijite să atârne pe margine. Imaginea de femeie fatală era stricată doar de toiagul neșlefuit pe care îl ținea ușor în mână.

– Tocmai mă gândeam la tine, dragă.

– Sunt sigură.

Toiagul nu reprezenta nici un pericol pentru ea – *nu acum* –, dar Donia se îndepărtă. Se rezemă de peretele de piatră de lângă vatra căminului. Căldura i se strecură prin piele, nu destul cât să îndepărteze frigul care se târa pe ea, dar mai bine decât lângă sursa îngrozitorului ger.

Frigul nu o deranja niciodată pe Beira; era făcută *din* frig și, prin urmare, îl putea controla. Donia îl purta cu ea, dar nu îi era ușor, nu încetase să tânjească la căldură. Beira nu căuta căldura; se simțea bine în frig, îl purta ca pe un nor de parfum înghețat – mai ales când îi făcea pe alții să sufere.

– Copilașul meu mi-a făcut o vizită în seara asta, spuse Beira cu un ton nepăsător, care te ducea de obicei în eroare.

– M-am gândit că o va face.

Donia încerca să își păstreze tonul egal, dar, în ciuda deceniilor de practică, se simți puțină îngrijorare. Își încrucișă brațele pe piept, jenată de faptul că încă mai era îngrijorată pentru Keenan.

Beira zâmbi văzând reacția Doniei și lăsă ca pauza să devină inconfortabil de lungă. Apoi, zâmbind în continuare, își întinse mâna liberă de parcă în ea s-ar fi materializat un pahar. Nu se întâmplă așa. Cu un suspin lung, ca de suferință, se uită în jur.

– Tot nu ai servitori?

– Nu.

– Serios, dulceață. Pur și simplu, trebuie să faci rost de câțiva. Spiridușii de pădure sunt un soi ascultător. Cu toate astea, nu pot suporta gnomii. Se strâmbă. Sunt îngrozitor de independenți. Aș putea să-ți împrumut câțiva dintre spiridușii mei, doar ca să te ajute un pic.

– Și să mă spioneze?

– Ei bine, desigur, dar ăsta ar fi un detaliu minor. Dădu din mână ușor. Locul ăsta e... mizerabil, serios. Este mai rău decât în ultimul loc în care ai stat. Celălalt orășel... sau era vorba de altă iubită abandonată de fiul meu? E atât de greu să-mi aduc aminte.

Donia nu mușcă momeala.

– E curat.

– Dar, totuși, e atât de *bleah*. Fără stil. Beira își trecu degetele peste gravurile în gresie de pe masa sculptată și neșlefuită de lângă sofa. Astea nu sunt de pe timpul tău. Luă în mână figurina unui urs – cu laba dreaptă ridicată, ghearele miniaturale scoase. Era opera lui Liseli, nu-i așa?

Donia dădu din cap încuviințând, deși răspunsul nu era necesar. Beira știa exact a cui era. Pe Beira o irita faptul că Liseli încă o mai vizita pe Donia – și pe Keenan. Nu o mai făcuse de câțiva ani, dar avea să o facă din nou. De când fusese eliberată de sarcina de a purta frigul Beirei, cutreiera lumea – alegând adesea zone deșertice unde nu existau șanse să dea peste Beira sau peste cei ca ea. O dată la câțiva ani, venea pentru a-i reaminti Doniei că frigul nu avea să țină pentru totdeauna, indiferent de câte ori părea că așa avea să se întâmple.

– Și pantalonii ăia îngrozitor de zdrențuiți pe care insiști să-i porți?

– Sunt ai Rikăi. Purtăm aceeași măsură.

Rika nu-i mai vizitase de mai mult de douăzeci de ani, dar era o fată ciudată: se simțea mai în largul ei cu ideea de a purta frigul, decât cu aceea de a fi regina lui Keenan. Erau diferite, fiecare dintre ele. Tot ceea ce aveau în comun Fetele Iernii era voința. *Mai bine așa, decât să fim precum insipidele Fete ale Verii, care îl urmează pe Keenan precum niște copii.*

Beira aștepta, în timp ce Donia încerca să nu își arate nerăbdarea.

Cedând, Donia întrebă:

– Vizita ta are vreun motiv?

– Am câte un motiv pentru toate.

Beira veni și se așeză lângă ea; își lăsă mâna pe spatele Doniei.

Donia nu se deranjă să îi ceară Beirei să-și ia mâna; dacă ar fi făcut-o, ar fi încurajat-o doar să o facă mai des în viitor.

– Și ai de gând să-mi spui care e acesta?

– *Țțț, țțț,* ești mai rău decât fiul meu. Totuși, nu la fel de temperamentală. Beira se trase mai aproape, strecurându-și mâna în jurul mijlocului Doniei, înfingându-și degetele în șoldul ei. Ai fi cu mult mai drăguță dacă te-ai îmbrăca mai frumos. Poate și dacă ai face ceva mai deosebit cu părul.

Donia se trase la o parte, din câte se părea cu intenția de a deschide ușa din spate, pentru ca frigul din ce în ce mai puternic să iasă afară. Și-ar fi dorit să fie la fel de „temperamentală“ ca Keenan – dar ăsta era felul de a fi al Regelui

Verii. Se aprindea la fel de repede pe cât izbucneau furtunile de vară, avea toane și era imprevizibil, putea la fel de bine să râdă sau să aibă izbucniri de furie. Dar ceea ce o cuprindea pe ea nu era puterea *lui*; pe ea o invada puterea gerului Beriei, lucru care se întâmplase atunci când ridicase toiagul, cu mult timp în urmă. Dacă nu ar fi făcut-o, dacă ar fi fost imună la gerul Reginei Iernii, i s-ar fi alăturat lui Keenan, ar fi petrecut o eternitate cu el. Dar frigul care se afla în însuși toiagului Reginei Iernii o cuprinsese – o înghițise până ce ajunsese să fie un pic mai mult decât prelungirea vie a toiagului Reginei Iernii. Donia nu era încă sigură cui purta pică: lui Keenan, pentru că o convinsese că o iubește, sau Beriei, pentru că ucisese acest vis. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi fost ea aleasa? Nu i-ar fi fost regină?

Donia păși dincolo de prag. Copacii se ridicau spre zările cenușii, ramurile contorsionate căutând și ultima rază de soare. Undeva, la distanță, auzea respirația căprioarei care cutreiera mica rezervație naturală de lângă curtea ei. *Priveliști familiare. Sunete reconfortante.* Ar fi trebuit să fie idilic, dar nu era. Nimic nu era liniștit când începea jocul.

În umbră, văzu un grup de lachei ai lui Keenan. Bărbați-măceș, zâne-vulpi și alți soldați de la curte – până și cei care aveau aproape înfățișare de muritori i se păreau cumva stranii, chiar după deceniile petrecute în prezența lor. Nu erau mereu acolo, supraveghind-o, informându-l pe *el* de fiecare mișcare pe care o făcea. Nu conta că îi spusese de nenumărate ori că nu îi dorea prin preajmă. Nu conta că se simțea în capcană în prezența lor, văzându-i cum așteaptă.

„Este în firea lucrurilor, Don. Fata Iernii este responsabilitatea mea. Mereu a fost așa." Încercă să îi ia mâna, să își împletească degetele acum dureroase cu degetele ei.

Ea se îndepărtă. „De acum încolo, nu mai e așa. Vorbesc serios, Keenan. Scapă de ei sau am s-o fac eu."

Nu rămase să o vadă cum plânge, dar ea știa că auzise. Toată lumea *auzise.*

El nu asculta, totuși. Fusese prea obișnuit cu Rika cea cooperantă, prea obișnuit ca toată lumea să-l asculte. Donia înghețase vreo câțiva gardieni în primii zece ani. Dacă se apropiau prea mult de ea, îi acoperea cu un strat gros de gheață, până ce nu mai puteau să miște. Majoritatea își reveniseră, dar nu toți.

Keenan trimisese, pur și simplu, mai mulți. Nici măcar nu se plânsese. Indiferent cât de îngrozitor se purta ea cu el, insista să trimită mai mulți gardieni pentru a o supraveghea. Și continua să riposteze, înghețându-i, până ce, în cele din urmă, el le spusese următorilor gardieni să stea la adăpostul celor mai îndepărtați copaci sau să poposească în crângurile de tisă și de stejar. Era și ăsta un soi de progres.

Beira se apropie pentru a sta umăr la umăr cu ea.

– Stau de veghe în continuare. Mici pioni ascultători pe care el îi trimite pentru a te păzi.

– Te-au văzut venind. Keenan o să afle.

Nu se uită la Beira, uitându-se în schimb la un tânăr măceș, care nu păstra niciodată distanța așa cum o făceau ceilalți.

Acesta clipi. În ultimele decenii, rareori își părăsise postul de lângă casa ei. Ceilalți făceau de gardă prin rotație,

rămânând constanţi ca număr, dar nu şi ca chip. Bărbatul-măceş era indiferent. Deşi nu îşi spuneau niciodată mai mult de câteva cuvinte, aproape că îl considera prieten.

– Fără îndoială. Dar nu *acum* – râse Beira, cu un sunet oribil, precum cel al corbilor care se ceartă pentru un leş –, bietul de el e cuprins de frig.

Să pretindă că nu era îngrijorată nu mergea; să se arate îngrijorată nu mergea, aşa că Donia se uită înspre desiş, încercând să schimbe subiectul înainte să întrebe cât de rău decursese întâlnirea pentru Keenan.

– Şi unde îţi sunt lacheii în seara asta?

Beira făcu un gest de „vino încoace" în direcţia grupului de copaci.

Atunci, apărură şi ei: un trio de capre negre, lăţoase, imense, dădură colţul, trei dintre cotoroanţele credincioase ale Beirei mergând pe lângă ele. Deşi erau cât se poate de trecute – arătând mai degrabă ca nişte fantome ale unor femei – cotoroanţele erau straniu de puternice, în stare să sfâşie membrele chiar şi celor mai bătrâni troli de munte. O înspăimântau pe Donia, cu croncănitul lor de găini nebune, şi patrulau prin curte – de parcă i-ar fi provocat pe gardienii lui Keenan să vină mai aproape.

Donia se apropie de balustrada casei, departe de Beira, mai aproape de femeile blestemate care o slujeau pe Regina Iernii.

– Arăţi grozav, Agatha.

Agatha o scuipă.

Era o prostie să le tachinezi, dar Donia o făcea de fiecare dată când veneau. Trebuia să demonstreze, ei înşişi şi lor, că nu era intimidată.

– Îţi dai seama că nu *tu* ţii gărzile la distanţă?

Desigur, nici ameninţarea pe care o reprezenta ea nu îi făcea pe aceştia să nu se apropie. Dacă Keenan ar fi zis că trebuie să se apropie, ar fi făcut-o. La naiba cu dorinţele ei. Dorinţa lui Keenan era tot ce conta pentru ei.

Cotoroanţele se încruntară la ea, dar nu răspunseră. Precum gardienii lui Keenan, şi lacheii Beirei păstrau distanţa. Nimeni nu dorea să o supere pe Beira, cu excepţia lui Keenan.

Că tot veni vorba de familii disfuncţionale. Atât Keenan, cât şi Beira o protejau, de parcă celălalt reprezenta o ameninţare mai mare.

Când cotoroanţele refuzară să spună ceva, Donia se întoarse din nou la Beira.

– Sunt obosită. Ce vrei?

Pentru un moment, Donia crezu că fusese prea directă, că Beira avea să riposteze. Regina Iernii era, de obicei, la fel de calculată pe cât era Keenan de capricios, dar temperamentul ei era cu adevărat îngrozitor când avea vreo izbucnire.

Beira zâmbi doar, un zâmbet caracteristic ei, îngrozitor, dar mai puţin periculos decât o criză de furie.

– Există fiinţe care vor să-l vadă fericit pe Keenan, care vor ca el să-şi găsească fata cu care să împartă tronul. Eu nu.

Lăsă întreaga greutate a frigului să emane din ea; acesta se lovi de Donia, făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost absorbită în inima unui gheţar. Dacă ar mai fi fost muritoare, ar fi omorât-o.

Beira ridică mâna aproape inertă a Doniei şi o puse în jurul toiagului, sub propria ei mână îngheţată. Nu reacţionă,

nu schimbă nimic, dar simplul fapt de a-l atinge îi aduse în minte toți acei câțiva ani, când durerea fusese încă proaspătă.

În timp ce Donia se chinuia să respire, Beira continuă:

– Ține-o pe fata aceasta departe de toiag și voi retrage frigul din tine – te voi elibera. El nu poate să-ți ofere o astfel de libertate. Eu, da. Sau – Beira urmări cu degetul o linie imaginară până în centrul pieptului Doniei, într-o parodie perversă și batjocoritoare de mângâiere –, dacă preferi, putem să vedem cât de mult frig pot să îți transfer înainte să te consume cu totul.

Donia putea să direcționeze frigul, dar nu putea să-l păstreze. Frigul se revărsa în afară, răspunzând la atingerea Beirei, transmițând foarte clar cine deține puterea.

Cu voce răgușită, Donia spuse:

– Îmi știu locul. O conving să nu aibă încredere în el. Am fost de acord cu asta din momentul în care am luat toiagul.

– Să nu dai greș. Minte. Înșală. Mă rog. Nu o lăsa să pună mâna pe toiag.

Beira își puse palma pe pieptul Doniei, cu degetele ușor curbate, unghiile zgâriindu-i pielea prin bluză.

– Ce? Donia se împletici înainte, încercând să scape de Beira fără să o înfurie și mai mult, încercând să-și adune gândurile.

Existau reguli. Toată lumea le știa. Nu erau pe placul lui Keenan, dar existau. Ceea ce sugera Beira era cu mult dincolo de reguli.

Beira dădu drumul toiagului și își trecu brațul în jurul Doniei, sprijinind-o, și îi șopti:

– Dacă mă dezamăgești, îmi stă în puteri să îți iau trupul. El nu mă poate opri. Tu nu mă poți opri. Vei fi o umbră, rătăcind, mai rece decât chiar *tu* ți-ai putea imagina. Gândește-te.

Apoi, îi dădu drumul.

Donia se legănă, încă în picioare numai datorită toiagului pe care îl mai ținea în mână. Lăsă toiagul, venindu-i rău doar când îl simți atingându-i mâinile, amintindu-și durerea pe care o simțise prima dată când îl luase în mână, disperarea de fiecare dată când următoarea muritoare nu îl lua de la ea. Donia apucă balustrada verandei și încercă să se țină în picioare. Nu reuși.

– Pupici.

Beira îi salută pe gardienii lui Keenan cu un deget și dispăru în întuneric, cu tot cu cotoroanțele ei.

Când Keenan se trezi, Beira stătea într-un scaun balansoar lângă pat – cu un coș de petice la picioare și un ac în mână.

– Coși? Tuși dregându-și glasul. Îl durea gâtul din cauza gheții pe care o înghițise atunci când ea îl înghețase. Nu e puțin exagerat, chiar și pentru tine?

Ea ridică bucățile pe care le cususe.

– Crezi? Sunt destul de bună la asta.

Se ridică în capul oaselor. Deasupra lui, era stivuite blănuri groase – unele încă însângerate.

– Evident e preferabil pasiunilor tale reale.

Ea dădu din mână, într-un gest de concediere, lăsând jos acul. Acesta încă mai intra și ieșea din țesătură.

– Nu e ea aleasa, fata cea nouă.

– Poate fi. Se gândi la controlul evident pe care îl avea Aislinn asupra emoțiilor sale. Ea e cea la care am visat...

O slujnică-vulpe aduse o tavă cu băuturi calde și supă aburindă. Le lăsă pe o masă joasă, de lângă pat.

– Așa erau și celelalte, dragă. Beira oftă și se așeză la loc în fotoliu. Știi că nu vreau să mă cert cu tine. Dacă aș fi știut ce s-ar putea întâmpla... Ai fost conceput chiar în acea zi. Cum puteam ști că se va întâmpla asta atunci când l-am omorât? Nici nu știam că tu *existai*.

Asta nu explica faptul că ea îi legase puterile, că folosise sângele lor comun pentru a pune Curtea întunecată să-l blesteme. Ea nu explica niciodată *acest* lucru, doar pentru originea mantiei lui, nu și pentru modul în care îl legase.

Keenan luă o cană aburindă de ciocolată. Căldura era minunată în palmele lui, se simțea chiar mai bine decât atunci când curgea pe gât.

– Spune-mi doar cine e ea, zise.

Cum Beira nu răspundea, Keenan continuă.

– Putem ajunge la un compromis. Împărțim anul, împărțim regiunile, așa cum a fost pe vremea tatei.

Termină cana și luă alta, doar pentru a simți căldura între palme.

Atunci ea râse, stârnind o mică furtună de zăpadă în cameră.

– Să renunț la tot? Să mă ofilesc ca o cotoroanță? Pentru ce?

– Pentru mine? Pentru că așa e corect? Pentru că... Își lăsă picioarele pe podea, crispându-se de durere când acestea se scufundară în micul strat de zăpadă. Câteodată, vechile tradiții erau cele mai dificil de respectat, replici pe care le schimbau într-un scenariu de secole. Trebuie să întreb. Știi asta.

Beira luă acul din nou în mână, băgându-l în pânză.

– Știu. Și tatăl tău întreba mereu. Respecta fiecare regulă până la absurd. El era așa – se încruntă și luă o altă bucată de pânză din coș –, atât de previzibil.

– Oamenii mor de foame, din ce în ce mai mulți, în fiecare an. Frigul... recoltele se ofilesc. Oamenii mor. Keenan trase adânc aer în piept și tuși din nou. Aerul din cameră era înghețat. Acum, că era slăbit, cu cât stătea mai mult în prezența ei, cu atât mai mult avea să dureze până să se refacă. Au nevoie de mai mult soare. Au nevoie din nou de un adevărat Rege al Verii.

– Asta chiar că nu e problema mea. Își lăsă lucrul de mână în coș și se întoarse să plece. Se opri lângă ușă. Știu regulile.

– Exact. Regulile... Reguli făcute în favoarea ei, reguli în care era prins ca într-o capcană de secole. Mda, știu regulile.

CAPITOLUL 6

Vederea unei sutane [haină preoțească] sau sunetul unui clopot pune [zânele] pe fugă.

– *Mitologia zânelor*, de Thomas Keightley (1870)

Luni, Aislinn se trezi înainte ca ceasul să sune. După un duș rapid, se îmbrăcă în uniformă și merse în bucătărie. Bunica era lângă aragaz, preparând ouă cu șuncă.

Aplecându-se pentru a o săruta pe obraz, Aislinn întrebă:

– Vreo ocazie specială?

– Nu fi obraznică. Bunica o lovi ușor. M-am gândit doar să îți gătesc un mic-dejun serios.

– Te simți bine? Aislinn puse mâna pe fruntea bunicii.

Bunica zâmbi slab.

– Pari obosită în ultima vreme. M-am gândit că ți-ar face bine să mănânci și altceva decât iaurt.

Aislinn turnă o cană mică de cafea din carafa pe jumătate plină și adăugă două lingurițe generoase de zahăr înainte de a se întoarce lângă bunică.

– În curând încep examenele finale și nu am făcut cât de bine aș fi vrut la ultimul eseu la engleză – Aislinn dădu ochii peste cap, în timp ce bunica îi arunca o privire neîncrezătoare – ei bine, nu am făcut. Nu zic că am făcut *rău*, doar că aș fi putut face mai bine.

Bunica puse ouăle în farfurii pe care le așeză pe măsuță.

– Deci, are legătură cu școala?

– În mare parte.

Aislinn se așeză și ridică furculița. Începu să se joace cu ouăle, uitându-se lung în farfurie.

– Și mai ce? întrebă bunica cu îngrijorare în glas. Mâna i se încleștă pe cana de cafea.

Dar Aislinn nu putea să-i spună. Nu putea să spună că era urmărită de zâne de curte, că una dintre ele își luase înfățișare umană pentru a vorbi cu ea, că făcuse toate eforturile care îi stătuseră în putere pentru a nu-l atinge când era lângă ea. Așa că menționă cealaltă persoană care o făcea să se simtă la fel de tentată.

– Hmmm, păi, ar fi băiatul ăsta...

Bunica își relaxă puțin mâna care încleștase cana.

Aislinn adăugă:

– E minunat, tot ce am dorit, dar mi-e doar prieten.

– Îți place?

Aislinn dădu din cap.

– Atunci, e un prost. Ești deșteaptă și frumoasă, și dacă te-a refuzat...

Aislinn o întrerupse:

– De fapt, nu l-am invitat în oraș.

– Ei bine, aici e problema ta. Bunica încuviință cu o mină satisfăcută. Invită-l. Nu-ți mai fă griji. Când eram eu tânără, nu aveam libertatea pe care o aveți voi, dar... Și bunica devie de la subiect, începând să vorbească despre unul dintre subiectele ei favorite – evoluția drepturilor femeii.

Aislinn își mâncă micul-dejun, dând din cap în momentele potrivite și punând întrebări pentru a o face pe bunică să vorbească, până când veni timpul să plece spre școală. Era mult mai bine să o lase pe bunica să creadă că băieții și școala erau sursa îngrijorărilor ei. Bunica se confruntase cu destule griji în viața ei: bunicul murise când ea era încă o tânără mamă și ea fusese nevoită să crească o fiică și apoi o nepoată având darul Vederii, de una singură. Și dacă bunica ar fi aflat ce ciudat se purtau zânele... ei bine, lui Aislinn i s-ar fi spulberat orice șansă de a-și păstra libertatea.

În momentul în care Carla bătu la ușă, pentru a merge împreună la școală, Aislinn și bunica zâmbeau amândouă.

Aislinn deschise ușa și văzu trei zâne stând în holul din spatele Carlei. Stăteau la distanță față de ușă – fără îndoială incomodate din cauza ornamentelor din fier forjat care acopereau ușa la exterior. Bunica avusese nevoie de o autorizație specială pentru a instala noua ușă, dar meritase cu prisosință.

– Uau, glumi Carla când lui Aislinn îi pieri zâmbetul. Nu încerc să îți stric buna-dispoziție.

– Nu ești tu de vină. Doar că – încercă să-și stăpânească privirea încruntată –, e luni, înțelegi?

Carla se uită să vadă dacă nu era și bunica prin apropiere să o audă și întrebă încet:

– Vrei să chiulești?

– Și să rămân și mai în urmă la matematică? pufni Aislinn. Înșfăcă geanta și își luă la revedere de la bunică înainte de a ieși în hol.

Carla ridică din umeri.

– Te ajut eu la matematică, dacă vrei. La magazinul de electronice sunt câteva oferte...

– Nu azi. Să mergem.

Aislinn fugi pe scări, pe lângă câteva zâne. De obicei, nu intrau în bloc. Era una dintre zonele sigure, fără prea multă verdeață, cu bare de oțel pentru siguranță instalate la ferestre – nu un cartier rău, dar departe de copacii și tufele primejdioase din suburbii.

În timp ce traversau cele câteva străzi spre școală, buna-dispoziție a lui Aislinn dispăru cu totul. Zânele se piteau în scuaruri, mergeau în spatele lor, murmurau în timp ce treceau pe lângă ele. Era mai mult decât descurajant.

Și, ca un ecou însoțind-o în mers, își aminti de comentariul Fetei-moarte: „Fugi cât mai poți“. Aislinn nu se gândea că ar putea fugi cu adevărat, dar, dacă ar fi știut de ce să fugă, lucrul acesta ar fi putut cel puțin să ușureze sentimentul de panică căruia se părea că nu putea să-i pună capăt.

Una dintre zânele cu înfățișare de lup o adulmecă, blana cristalină scoțând sunete ca de clopoței în mișcare, și Aislinn începu să tremure. Poate că, dacă ar fi știut, nu ar fi fost îndeajuns cât să-i înlăture panica.

Pe măsură ce trecea ziua, Aislinn uita de grijile care o neliniștiseră dimineața. Nu putea să-i spună părintelui John că nu era atentă din cauza faptului că o urmăreau zânele. Biserica putea avertiza asupra pericolelor reprezentate de ocult, dar să găsești un preot în zilele noastre care să creadă în ceva supranatural – în altceva decât în Dumnezeu însuși –

era la fel de probabil ca a găsi unul care să sugereze că femeile ar putea să fie și ele preoți.

De fapt, se gândi ea cu un zâmbet răutăcios, în timp ce se îndrepta către ultima oră de engleză, ar putea să existe preoți care să sugereze că femeile trebuie să fie egale cu bărbații, doar că nu la școala Bishop O.C.

– Ai terminat ce am avut de citit? întrebă Leslie, în timp ce își scotea geanta din dulap și îl închidea cu zgomot.

– Mda. Aislinn dădu ochii peste cap. Othello era un măgar.

Leslie îi făcu cu ochiul și zise:

– Așa sunt toți, scumpo. Așa sunt toți.

– Cum a fost la petrecere? o întrebă Aislinn în timp ce intrau în clasă.

– La fel ca de obicei, dar – Leslie se apleca peste bancă – părinții lui Dominic sunt plecați *toată săptămâna*. Distracție cât cuprinde, excursii de făcut, tipi pe care...

– Nu e genul meu.

– Haide, Ash. Leslie verifică să vadă că nu e cineva dintre cei care nu ar fi trebuit să audă în preajmă – aruncând priviri pe furiș într-un capăt și altul al holului – înainte de a adăuga: *Prietenul* lui Ri de la magazinul de muzică a primit și pachetul ăla pe care l-a comandat ea.

Câteodată, Aislinn și-ar fi dorit să fumeze puțin, să bea un pic, dar nu putea. Din când în când, se răsfăța dacă rămânea să doarmă pe canapeaua lui Seth, dar nu putea să-și asume riscul să meargă prin Huntsdale cu garda jos.

– Nu cred, spuse mai ferm.

– Ai putea să vii. Nu trebuie să participi la petrecere, doar să stai cu noi. Nu înseamnă că eu mă îmbăt. Doar că mă

relaxez puțin. Leslie încercă din nou. Unii dintre verii lui Dom or să fie acolo.

– Și eu care credeam că sunt niște măgari cu toții, spuse Aislinn ironic.

– Sigur, dar verii lui sunt niște măgari care arată foarte, foarte bine. Dacă nu ai de gând să faci nimic în legătură cu Seth – Leslie îi aruncă un zâmbet lasciv – o fată are și ea nevoi, nu-i așa? Gândește-te un pic.

Sora Mary Louise intră, salvând-o pe Aislinn de la un nou refuz.

Cu gesturile ei exagerate, sora Mary Louise se plimba cu pași mari în fața clasei, uitându-se la ei din spatele ochelarilor ei îngrozitori, pe care îi purta de obicei.

– Ei bine, ce puteți să-mi spuneți?

Era unul dintre numeroasele motive pentru care ora era una dintre favoritele lui Aislinn: sora Mary Louise nu începea să predea pur și simplu. Îi făcea să vorbească și apoi strecura ideile pe care dorea să le sublinieze, dându-le în fiecare clipă cât mai multe informații, dar cu mai mult stil decât oricare dintre profesori.

Înainte ca cineva să apuce să vorbească, Leslie proclamă:

– Dacă Othello ar fi avut încredere în Des, lucrurile ar fi stat altfel.

Sora Mary Louise o gratulă cu un zâmbet încurajator și apoi se întoarse către Jeff, care obiecta cel mai vehement la comentariile lui Leslie.

– Nu ești de acord?

În clasă se iscă imediat o dezbatere cu Aislinn și Leslie, pe de o parte, și Jeff, ca unică voce masculină, pe cealaltă

parte. Câţiva se alăturau din când în când, dar era vorba în principal de ea şi de Leslie împotriva lui Jeff.

După ore, Aislinn o lăsă pe Leslie la vestiar şi se alătură mulţimii care se înghesuia la uşă. Una peste alta, se simţea bine. Faptul că terminase ziua cu ora ei favorită nu era la fel de plăcut ca atunci când o începea cu ea – în loc să înceapă cu tortura pe care o reprezenta algebra – dar era a doua opţiune.

Apoi, Aislinn ieşi pe poarta principală. Frica sufocantă pe care o simţise de dimineaţă o lovi brusc: afară, stând călare pe lup, era Fata-moartă – arătând întru totul la fel de îngrozitor cum arătase şi cealaltă zână, Keenan, la Comix.

CAPITOLUL 7

Zânele, pe lângă faptul că sunt răzbunătoare, sunt şi foarte arogante şi nu permit nici o încălcare a drepturilor de mult stabilite.

– *Legende vechi, farmece mistice şi superstiţii din Irlanda*, de lady Francesca Speranza Wilde (1887)

– Alo? Leslie pocni din degete sub nasul lui Aislinn, oja ei argintie atrăgându-i atenţia lui Aislinn. Vii sau nu?

– Poftim?

– La Dom. Leslie oftă, cu o expresie cunoscută de iritare pe chip.

Lângă ele, Carla îşi stăpâni un hohot de râs.

Leslie expiră zgomotos, suflându-şi bretonul prea lung care îi cădea pe faţă.

– Nu ai auzit nici un cuvânt din ce am spus, nu-i aşa?

– Staţi aşa, strigă Rianne în timp ce cobora în fugă scările. Ca şi Leslie, Rianne deja îşi scosese sacoul, dar îşi şi desfăcuse doi dintre nasturii de la bluză. Totul era doar de formă, dar toate acestea provocau adevărate predici din partea multor profesori de la Bishop O.C.

Din partea opusă a clădirii, se auzi glasul părintelui Edwin:

– Sunteţi încă la şcoală, domnişoarelor.

– Nu şi acum. Rianne păşi dincolo de colţ, în stradă, şi îi trimise o bezea. Ne vedem mâine, părinte.

Părintele Edwin îşi aranjă gulerul, gest pe care îl făcea în loc să-şi dreagă glasul.

– Încercaţi să nu intraţi în belea.

– Da, părinte, spuse ascultătoare Leslie. Apoi coborî vocea. Deci, vii, Ash. Nu se opri, mergând spre colţ, aşteptându-se ca toată lumea să o urmeze.

Aislinn dădu din cap.

– Mă întâlnesc cu Seth la bibliotecă.

– Ei, *el* chiar că e delicios. Rianne oftă exagerat. Ne ascunzi ceva? Les zice că din cauza asta ne-ai lăsat baltă seara trecută.

Peste stradă, ascultând tot ce vorbeau, era Fata-moartă. Le urma, lupul ei alergând uşor pe stradă, păstrând acelaşi ritm cu ele.

– Suntem prieteni, roşi Aislinn, simţindu-se mai jenată decât de obicei, ştiind că zâna trage cu urechea.

Aislinn se opri, se aplecă, şi îşi scoase pantoful, de parcă ar fi avut ceva în el. Se uită în urmă: Fata-moartă şi lupul se ascundeau în umbrele de pe aleea de vizavi de stradă. Oamenii treceau – neştiutori, ca de obicei – vorbind, râzând, complet orbi în faţa lupului neobişnuit de mare şi a însoţitoarei lui terifiante.

– Pun pariu că aţi putea fi mai mult. Rianne o apucă pe Aislinn de braţ şi o împinse înainte. Nu crezi, Les?

Leslie zâmbi, blând şi viclean.

– Din ceea ce am auzit, are destulă experinţă cât să fie principalul candidat pentru această poziţie. Ai încredere în mine: pentru primul tău prieten, ai nevoie de cineva cu mai multă fineţe.

Coborând vocea, Rianne spuse:

– Şi am auzit că Seth are *fineţe.*

Carla şi Leslie izbucniră în râs; Aislinn dădu din cap.

– Shiela mi-a zis că, atunci când a fost în biroul părintelui E., a văzut un elev nou, care vine săptămâna asta, orfan sau aşa ceva. Carla vorbea în timp ce aşteptau la trecerea de pietoni. A spus că e evident foarte, foarte dulce.

– Orfan? Chiar a zis *orfan?* Leslie dădu ochii peste cap.

Bucuroasă că discuţia nu o mai avea pe ea ca subiect, Aislinn asculta doar pe jumătate, mai concentrată asupra zânei care o urmărea, decât asupra noilor elevi. Zâna păstra aceeaşi distanţă faţă de ele în timp ce mergeau. După felul în care celelalte zâne o tratau pe Fata-moartă, se vedea că este specială. Nici una nu se apropia de ea. Unele înclinau capul când trecea pe lângă ele. Cu toate astea, ea părea că nu le vede.

La intersecţia dintre străzile Edgehill şi Vine, unde, de obicei, se despărţeau, Carla întrebă din nou:

– Eşti sigură? Poţi să-l aduci şi pe el.

– Poftim? Aislinn dădu din cap. Nu. Seth mă ajută să învăţ la, ăăă, educaţie civică. Te sun mai târziu. Semaforul îşi schimbă culoarea şi începu să traverseze strada, strigându-le: Distraţi-vă.

Fata-moartă nu o urmări.

Poate că a plecat.

– Hei, Ash? o strigă Leslie, odată ce se aflară destul de departe cât să fie nevoită să țipe, destul de departe cât să audă toată lumea. Știi că nu avem testare luna asta.

Rianne o amenință în glumă cu degetul.

– Obraznică, obraznică.

Trecătorii nu le dădură atenție, dar lui Aislinn îi ardeau în continuare obrajii.

– Mă rog.

Aislinn tăie parcul spre bibliotecă, gândindu-se la Seth, la Fata-moartă care o urmărea. Nu acordă prea multă atenție la împrejurimi până ce un bărbat – un *om* – o luă de braț și o trase spre piept, imobilizând-o bine.

– Ca să vezi, o fetiță catolică drăguță... Frumoasă fustă.

Îi ridică fusta plisată, și ceilalți doi tipi care erau cu el râseră.

– Ce mai faci, iubire?

Aislinn încercă să-l lovească, dar piciorul aplicat nu prea avu efect asupra lui.

– Încetează.

– Încetează, o luară în râs prietenii lui. O, nu, încetează.

Unde e toată lumea? Parcul nu era, de obicei, pustiu așa de devreme. Nici urmă de om, de zâne, prin preajmă nu era nimeni.

Deschise gura să țipe, dar el îi puse mâna liberă peste obraz, cu degetul arătător între buzele ei pe jumătate deschise.

Îl mușcă. Avea gust de tutun învechit.

– Ticăloaso. Dar nu își dădu mâna la o parte. O strânse mai tare până ce interiorul obrazului ei fu atât de aproape de dinți încât începu să sângereze.

Tipul din dreapta ei râse.

– Cred că îi place mai dur, nu?

Aislinn simți că i se umplu ochii de lacrimi. O strângea atât de tare cu brațul încât îi provocase vânătăi. Mâna cu care îi acoperea gura se strânse din nou și simți gustul de sânge proaspăt în gură. Încercă să se gândească, să-și aducă aminte ce știa despre autoapărare.

Folosește tot ce poți. Țipă. Prefă-te că leșini. Și așa făcu, lăsându-se să cadă cu toată greutatea.

El doar schimbă brațul cu care o ținea.

Apoi auzi un mârâit.

Lângă ea, era lupul Fetei-moarte, cu dinții rânjiți. Arăta ca un câine mai mare, dar Aislinn știa ce este. Vizibilă pentru toată lumea și arătând exact ca un muritor, Fata-moartă ținea lupul de lesă, lăsându-l să se apropie de cei trei ticăloși destul de mult, încât să nu fie nevoie de prea mult efort să îi sfâșie.

Vocea ei era îngrozitor de calmă:

– Jos mâinile.

Cei doi tipi care nu o țineau pe Aislinn făcură un pas înapoi, dar celălalt zise:

– Nu e treaba ta, blondino! Fă pași!

Zâna așteptă un moment, apoi ridică din umeri și dădu drumul lesei.

– Dacă așa vrei. Sasha, atacă brațul.

Lupul – Sasha – rupse încheietura tipului.

Acesta țipă și îi dădu drumul lui Aislinn, apucându-se de brațul care îi sângera. Aislinn căzu la pământ.

Fără să mai spună vreun cuvânt, cei trei o luară la fugă. Lupul se repezi după ei, mușcându-i de picioare în timp ce alergau.

Fata-moartă se ghemui la pământ. Lipsită de expresie, întrebă:

– Poți să te ridici în picioare?

– De ce ai... Aislinn tresări când Fata-moartă se întinse spre ea. Mulțumesc.

Fata-moartă se încruntă auzindu-i cuvintele.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Aislinn se uită în direcția în care fugiseră atacatorii. Huntsdale nu era un oraș periculos, poate puțin mai violent la orele târzii; poate că lipsa locurilor de muncă și numărul mare de baruri făceau să fie mai înțelept să nu folosești prea mult scurtăturile și aleile întunecate noaptea târziu. Cu toate acestea, un astfel de atac în parc... era mai mult decât ciudat. Întâlni privirea zânei și șopti: De ce?

La început, Fata-moartă nu răspunse, apoi – evitând întrebarea – întinse încet mâna.

– Îmi pare rău că nu am ajuns aici mai devreme.

– De ce ai..., Aislinn se opri, își mușcă buza și se ridică în picioare.

– Eu sunt Donia.

– Ash. Îi zâmbi ezitant.

– Hai să mergem, Ash. Donia o luă în direcția bibliotecii, stând lângă ea, fără să o atingă, dar prea aproape pentru a se simți în largul ei.

Aislinn se opri în fața uneia dintre coloanele care străjuiau fiecare latură a ușii.

– Nu ar trebui să îți cauți, ăăă, câinele?

– Nu. Sasha se întoarce singur. Donia îi zâmbi într-un fel care ar fi putut fi numit liniștitor, în cazul în care ar fi fost om. Apoi, începu să pășească spre ușă. Vino.

Aislinn deschise ușa de lemn sculptat, începând să se calmeze. Ușa bibliotecii, ca și coloanele, nu se potriveau deloc cu arhitectura nedefinită care caracteriza Huntsdale. Era de parcă unul dintre fondatorii orașului hotărâse că aveau nevoie de un exemplu de frumusețe printre clădirile de altfel întunecate ale orașului.

O pufni râsul, nu pentru că era amuzată, ci pentru că își dădea seama că regulile după care trăise până acum nu se mai aplicau. Acum nu o mai atacau zânele, ci oamenii. *Regula #1: Să nu atragi niciodată atenția zânelor.* Și totuși, o făcuse, și dacă nu ar fi făcut-o, ce s-ar fi putut întâmpla cu doar câteva momente mai devreme?

Lui Aislinn i se tăiară picioarele; stomacul începu să i se frământe.

– Vrei să stai jos? Donia se purta cu blândețe, conducând-o pe Aislinn spre holul unde se aflau toaletele. E îngrozitor ce au făcut.

– Mă simt aiurea, șopti Aislinn. Nu s-a întâmplat nimic, serios.

– Câteodată, amenințarea este destul ca să te îngrozești... Donia ridică din umeri. Du-te să te speli pe față. Ai să te simți mai bine.

Singură, în baia de mici dimensiuni, Aislinn își spălă fața de sânge și își pipăi coastele. Urma să-i apară o vânătaie acolo unde degetele celui care o atacase îi intraseră în piele. Buzele ei, și așa uscate, se crăpaseră. Una peste alta, nu era rău. *Și totuși, ar fi putut fi.*

Aislinn își spălă fața din nou și își aranjă părul. Își scoase uniforma, mototolind-o și băgând-o în geantă, și se îmbrăcă cu o pereche veche de blugi și cu o bluză cu croială de tunică mai lungă, pe care le găsise la un magazin de mâna a doua. Apoi, păși pe holul care părea pustiu, lăsând ușa de la baie să se închidă ușor în urma ei.

Donia stătea în picioare, acum invizibilă, și vorbea cu una dintre fetele schelet. Ca și restul fetelor schelet, și aceasta era străvezie ca o fantomă și atât de subțire, încât fiecare os i se putea vedea sub pielea aproape translucidă. Faptul că se mișca părea să încalce una dintre legile fizicii. *Realmente, lucrurile care par atât de fragile nu cumva ar trebui să aibă probleme să se miște?* Dar fetele schelet pluteau deasupra pământului fără vreun efort vizibil. În ciuda aspectului cadaveric, erau ciudat de frumoase la vedere.

În schimb, Donia era îngrozitor de privit: părul ei alb se învolbura în jur de parcă ar fi înconjurat-o o furtună doar pe ea. Mici țurțuri de gheață îi cădeau în jur.

– Găsește-i. Află de ce au atacat-o pe fată. Dacă i-a pus cineva să o facă, vreau să știu. De Aislinn nu trebuie să se atingă nimeni.

Vocea fetei schelet era o șoaptă uscată, de parcă cuvintele ar fi trebuit să treacă peste un obstacol înainte de a prinde formă.

– Ar trebui să-i spun lui Keenan?

Donia nu răspunse, dar ochii ei se întunecară ajungând să aibă aceeași nuanță de negru petrol pe care o văzuse la Comix.

Fata schelet făcu un pas înapoi, cu mâinile sus, într-un gest de implorare. Și Donia păși după colț, departe de fata schelet, dispărând.

Reveni, totuși, imediat, de după același colț – acum vizibilă pentru oameni – și îi zâmbi lui Aislinn.

– E mai bine?

Vocea lui Aislinn nu era mai puternică decât cea a fetei schelet când răspunse:

– Sigur. Sunt bine.

Cu toate acestea, nu se simțea bine; era nelămurită de atât de multe lucruri. Ei – Keenan și Donia – aveau un motiv pentru care o urmăreau, dar nu putea să-i întrebe care. *Sunt doar plictisiți, se joacă cu mine doar ca să mai treacă timpul?* Existau o mulțime de povești vechi pe această temă, dar Donia părea foarte îngrijorată pentru episodul cu tipii de afară, părea să creadă că cineva ar fi putut să-i trimită ca să-i facă ei rău. *De ce? Ce se întâmplă?*

– Am citit ceva cât te-am așteptat. Am vrut să văd dacă ai pe cineva care să te ducă acasă înainte să plec. Donia își lăsă capul într-o parte, zâmbind. Întreaga ei atitudine părea prietenoasă, inofensivă. O luă înapoi, către un rând de mese. Ash? Ești... bine?

– Da. Aislinn o urmă pe Donia după colț, la o masă unde se găsea o carte deschisă și o geantă uzată.

– Poți suna pe cineva?

– Da. E în regulă.

Donia dădu din cap. Își băgă cartea în geanta de piele.

Ușa se deschise, lăsând să intre o mamă cu doi copii.

În spatele lor, un grup de zâne, invizibile pentru ceilalți cititori. Toate șase erau frumoase – se mișcau precum niște manechine, purtau haine care păreau special croite pentru trupurile lor mlădioase. Dacă nu ar fi fost vițele pline de flori care li se unduiau pe piele, ar fi arătat precum oamenii. Vițele, totuși, erau precum niște tatuaje care prinseseră viață, mișcându-se după bunul plac, strecurându-se pe trupurile fetelor.

Una dintre fete se învârti pe podea, într-un dans venit parcă din alte timpuri. Celelalte râseră și își făcură reverențe înainte de a o urma.

Atunci, prima dintre ele o văzu pe Donia. Le murmură ceva celorlaltor fete și se opriră. Până și vițele mișcătoare înțepeniră.

Trecură câteva momente.

Donia nu scoase un cuvânt; nici Aislinn. *Din moment ce amândouă ne prefacem că nu le vedem, ce am putea spune?*

În cele din urmă, Aislinn zise:

– Dacă nu ai fi fost tu...

– Poftim? Expresia de pe chipul Doniei părea îndurerată, dezlipindu-și privirea de zâne.

– Afară. Dacă nu ai fi fost acolo...

– Dar am fost. Zâmbi, dar era un zâmbet forțat, o făcea să pară neliniștită, dornică să plece.

– Sigur. Trebuie să îl găsesc pe... acel cineva. Aislinn o porni spre scările care duceau la subsolul bibliotecii. Am vrut să-ți mulțumesc pentru tot.

Donia le aruncă o privire scurtă zânelor care chicoteau din nou.

– Ai doar grijă să fii cu acel cineva când pleci. Ai să faci asta?

– Sigur.

– Bun. Ne mai vedem. În circumstanțe mai bune, sunt sigură.

Apoi Donia zâmbi. Zâna era frumoasă – uluitor de frumoasă – la fel cum e o furtună când te trezești brusc din somn și vezi fulgerele tăind cerul.

Și, probabil, la fel de periculoasă.

Capitolul 8

Unei femei din Cornwall, care s-a trezit din întâmplare că e tutorele unui copil de elf, i s-a dat o apă anume cu care să îl spele pe față... iar femeia a îndrăznit să o încerce și ea și, făcând asta, i-a intrat un pic în ochi. Așa a căpătat darul vederii zânelor.

– *Legende și povești romantice din Bretagne,*
de Lewis Spence (1917)

Aislinn stătea fără să se miște, uitându-se lung în direcția zânei care dispărea. În acel scurt moment, Donia fusese atât de drăguță, încât Aislinn fusese cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

Seth veni în spatele ei. Știa că era el înainte să o ia în brațe, dar nu era sigură *de unde* știa. O știa, pur și simplu. Se întâmplau multe lucruri ca acesta în ultima vreme, să știe lucruri fără să aibă un motiv. Era puțin înfricoșător.

El șopti:

– Cine e?

– Poftim? Era greu să șoptească și ea când el se afla în spate; era mai înalt decât ea cu aproape un cap.

– Ea. Cea cu care vorbeai. Își înclină capul în direcția în care dispăruse Donia.

Nu era sigură cum să răspundă. Dar, când se întoarse, Seth îi văzu chipul și păru să nu îi mai pese de întrebarea rămasă fără răspuns.

– Ce s-a întâmplat? Se uită lung la buza umflată și întinse mâna dorind parcă să o atingă.

– Îți spun acasă? îl îmbrățișă. Nu voia să se gândească la ce se întâmplase, nu acum. Voia doar să plece, să meargă acasă la Seth, unde se putea simți în siguranță.

– Dă-mi voie să îmi iau notițele. Apoi, el plecă din nou, exact pe lângă grupul de zâne care se îndrepta spre Aislinn.

Una dintre fetele-zâne îi dădea târcoale pe la spate. *Ea e cea nouă.*

O a doua mângâie aerul de deasupra părului lui Aislinn. *Drăguță.*

O alta ridică din umeri. *Mă rog.*

Aislinn încercă să nu arate nici o emoție. *Concentrează-te.* Se concentră pe foșnetul frunzelor atingându-se de hainele fetelor, nu pe mirosul straniu, dulceag precum zahărul, care părea să invadeze aerul din jurul lor, nu pe atingerea prea fierbinte a pielii lor când o pipăiau. Nu era confortabil – deloc – dar după întâmplarea nefericită de afară, atingerea lor părea, oarecum, mai puțin groaznică. Violența celor trei tipi... Se cutremură.

Zânele continuau să sporovăiască, acum mai tare că plecase Donia și, din câte se părea, nimeni dintre cei aflați în bibliotecă nu putea să le audă.

Fata Iernii pare să facă progrese.

Asta nu mai poate fi atinsă acum.

Cui îi pasă? Mie nu-mi plac fetele. *Dar, prietenul ei... El poate fi atins. Drăguț.*

Chicotiră.

Poate că o să-l împartă cu noi odată ce ni se alătură.

Dacă ea e aleasa, nu va avea ce face, nu-i așa? Prietenul ei va fi liber.

În timp ce Seth se întorcea la ea, cu geanta pe umăr, Aislinn întinse ambele brațe astfel încât să le vadă, de parcă le-ar fi deschis pentru o altă îmbrățișare.

El o privi nedumerit.

Cine zice că ar trebui să așteptăm? Una dintre zâne îl mângâie pe obraz, o alta îl pișcă.

Seth făcu ochii mari.

Lui Aislinn începu să-i bubuie inima. *A simțit.* Nu fusese niciodată nevoită să vorbească astfel încât zânele să nu o înțeleagă, cu nimeni altcineva în afară de bunica, nu cu cineva care nu le putea vedea. Sperând că fetele erau la fel de prostuțe pe cât păreau, îți strecură brațul în jurul lui și îl împinse spre ușă, departe de zânele provocatoare.

– Ești gata să mergem acasă?

– Evident. Mări un pic pasul și o luă de după umeri.

Regele Verii ar putea să aibă un pic de concurență.

Vrei să-i spui tu asta? „O, Keenan, iubire... jucăria ei e delicioasă."

Nu fi rea. Regele e de treabă.

Chicotiră din nou cu toatele.

Cât de treabă crezi că o să mai fie cu ea de față? Știi cum face.

Am să mă ofer voluntar să îl distrag pe muritor, ca să o poată curta Keenan.

Mmm, și eu. Uită-te la toate inelele de pe fața lui. Mă întreb dacă nu cumva are unul și în limbă.

Odată ajunși în siguranța oferită de cadrul de metal al trenului lui Seth, Aislinn răsuflă ușurată. Drumul fusese un

adevărat turnir medieval, zânele supraveghind-o și mișcându-se ușor din ce în ce mai aproape de ei. Pe ea nu o atinseseră, nici măcar o singură dată, dar Seth urma să aibă mai mult de câteva vânătăi fără explicație a doua zi dimineață. Era fericită că el nu putea să le vadă.

Îl îmbrățișă, doar o îmbrățișare rapidă înainte de a face un pas înapoi.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? îl luă pe Boomer din jurul ceainicului și îl așeză în terrarium.

– Pentru *ele*. Sări și se așeză pe un dulăpior.

Seth dădu drumul cu o mișcare rapidă la curent, pentru a aprinde lămpile de căldură care încălzeau pietrele pentru Boomer.

– Ceai?

– Sigur... Le-ai simțit?

– Poate. Făcu o pauză, clătină un pic ceainicul. La bibliotecă a fost ceva... Mai spune-mi despre ce s-a întâmplat înainte, prima dată – despre toate astea. Gesticulă spre fața ei învinețită.

Așa că îi povesti. Îi spuse despre tipii din curte bibliotecii, despre cum o salvase Donia și despre furia de după, atunci când vorbise cu fata-schelet. Vorbele îi ieșeau singure din gură, nu ascunse nimic.

Timp de câteva momente tensionate, el rămase în picioare. Vocea îi era tensionată când întrebă:

– Ești bine?

– Da. Nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Doar m-au speriat. Sunt bine.

Și așa era.

Totuși, Seth părea că se luptă să rămână calm. Maxilarul îi era încleștat; trăsăturile îi erau încordate. Își întoarse fața de la ea încercând să se relaxeze, dar ea îl cunoștea prea bine ca să fie dusă de nas.

– Serios, sunt bine, îl asigură ea. Mă doare fața în locurile de unde m-a ținut, dar nu a fost mare lucru.

La un moment dat, când era copilă, văzuse un grup de zâne târând o altă zână ce părea delicată, printre niște copaci din parc. Zâna țipase, strigăte îngrozitoare și ascuțite pe care Aislinn le-a tot auzit în coșmarurile sale, vreme de câteva luni. Faptul că fusese luată și ținută cu forța, împotriva voinței ei, timp de câteva minute, nu era nimic pe lângă ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

– Donia m-a salvat înainte ca situația să se *agraveze*, îi spuse din nou.

– Nu știu ce aș face dacă ți s-ar întâmpla ceva... Izbucni, cu o panică neobișnuită în ochi.

– Cu toate astea, nu mi s-a întâmplat nimic. Își dorea să-i risipească îngrijorarea, așa că schimbă subiectul: Acum, despre întâlnirile *tale* cu zâne...

El dădu aprobator din cap, acceptând nevoia ei implicită de a schimba subiectul.

– Ce ar fi să scriem amândoi pe o foaie de hârtie ce s-a întâmplat?

– De ce?

– Ca să știu că nu e vorba de imaginația mea sau de sugestiile tale.

Părea nesigur și putea să-l învinuiască. Ea nu putea evita zânele; el da. El avea de ales, ceea ce ei nu i se întâmplase niciodată.

Luă un creion și un caiet pe care i-l oferi el și scrise: *Pișcat de fund, bibliotecă. Bătut peste obraz, bibliotecă. Lins pe gât, la colțul bulevardului Willow. Împins, pipăit și pus piedică, Sixth Street, magazinul de delicatese al lui Joe, trecerea de pietoni de lângă casa lui Keelie, sub pod.* Își ridică privirea. Seth se uita lung la lista ei din ce în ce mai lungă.

Îi întinse bucata lui de hârtie, ca s-o poată vedea: *Pișcat la bibliotecă. Împins (?) lângă magazinul de delicatese. Împiedicat sub pod?*

Îl lăsă să ia lista pe care încă nu o terminase.

– Așadar, zâne? Zâmbi, dar nu de fericire. Și cum de am simțit toate astea?

– Poate pentru că acum ești conștient și de această posibilitate? Nu știu. Trase adânc aer în piept. Să știe că ar fi trebuit să îi spună să se dea la o parte înainte ca ele să se concentreze asupra lui prea mult era un lucru; să știe că ar fi putut rămâne din nou singură era total diferit. El merita asta, totuși, șansa de a scăpa de grozăviile zânelor cât mai era posibil. Știi că încă mai poți să-mi spui să plec, să pretinzi că nimic din toate astea nu s-au întâmplat. Aș înțelege.

Atinse cu limba inelul de argint din buza de jos.

– De ce aș face asta?

– Pentru că te-au *atins*. Ea pufni și se așeză mai bine pe dulap. Acum știi. Le-ai simțit.

– Merită. Ridică ceainicul, dar nu îl umplu. Se uită doar la ea. Am crezut că fac toate chestiile astea oricum.

– Da, dar ai simțit mai mult... Și se uitau cu toatele la tine. Ceva s-a schimbat acum, din moment ce sunt urmărită de cei doi. Nu încercă să ascundă îngrijorarea sau frica

ce i se simțea în voce. Dacă urma să afle despre ei, merita să știe adevărul și despre cât de frică îi era cu adevărat.

Umplu ceainicul și veni în fața ei.

Ea îl luă în brațe.

– Îmi pare rău că nu am ajuns acolo mai devreme, șopti el, ținând-o strâns la piept.

Ea nu spuse nimic. Nu știa ce ar fi putut să zică. Dacă i-ar fi povestit despre lucrurile pe care le văzuse de-a lungul anilor, l-ar fi îngrijorat și mai tare. Dacă s-ar fi lăsat în voia gândurilor despre ce s-ar fi putut întâmpla, ar fi putut să o ia razna. Nu voia să se gândească la asta, la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, la motivul pentru care o atacaseră.

În cele din urmă, se desprinse puțin din brațele lui și îi povesti despre zânele din bibliotecă, care o înconjuraseră și vorbiseră despre el. Apoi, îl întrebă:

– Deci, ce părere ai?

Îi luă o șuviță lungă de păr și o răsuci pe deget și se uită lung la ea.

– Despre inelele pentru pus în limbă?

– Despre comentariile zânelor, îl corectă ea, roșind. Se strecură jos, de parcă ar fi fost gata să se urce iar pe dulăpaș. Par să știe despre ce e vorba. Poate tu ai putea vedea dacă e ceva de capul unor astfel de zâne care seamănă cu Rianne? Știi despre ce vorbesc, cele care sunt extrem de superficiale și, ăăă, Seth...

– Mmm? În loc să se dea mai în spate pentru a-i face loc, Seth făcuse un pas în față, împingând-o un pic cu genunchii.

– Trebuie să te miști dacă e să mai ies vreodată de aici. Părea că nu mai are aer, ceea ce nu i se mai întâmplase, și era bine – mult mai bine decât îngrijorarea pe care încercase să o evite, mult mai bine decât dacă se gândea la lucrul îngrozitor pe care îl evitase sau decât zâna care o salvase sau decât faptul că îl observaseră pe Seth.

Seth ignoră comentariul, rămânând nemișcat.

Ea nu se mișcă și nici nu îl împinse înapoi. Ar fi putut să o facă. În schimb, întrebă din nou:

– Ce crezi?

Ridică o sprânceană, uitându-se la ea în timp ce făcea asta.

– Niciodată nu poți avea prea multe piercinguri.

Ea își desfăcu genunchii, sprijinindu-i de coastele lui, gândindu-se la el într-un mod în care nu ar fi trebuit – *nu ar fi putut* – să o facă.

– Asta...

– Ce? Nu veni mai aproape, nu micșoră distanța dintre ei. Putea să tachineze, să flirteze, dar nu o hărțuia. Era alegerea ei. Într-o lume în care multe alegeri nu îi aparțineau, era un sentiment minunat.

– Nu la asta mă refeream. Se îmbujoră din nou și se simți prost pentru faptul că îi răspundea la flirt. Nu ar fi trebuit să lase situația să devină stânjenitoare. O aventură de o noapte le-ar fi stricat prietenia. Era vorba doar de efectul post-traumatic.

Se trase mai înapoi și într-o parte.

– Promite-mi că ai să-mi spui dacă se întâmplă ceva în absența mea.

El se îndepărtă.

Își lăsă picioarele pe pământ. Se simțea nesigură pe forțele ei.

– Nu îmi place că zânele îți dau atât de multă atenție.

El turnă câte o cană de ceai pentru fiecare și deschise o cutie de biscuiți. Apoi, își puse ochelarii și trase mai aproape un maldăr de fotocopii și cărți.

Își luă ceașca de ceai și îl urmă pe sofa, bucuroasă să se afle din nou pe teren sigur.

Genunchiul lui îi atinse piciorul în timp ce sorta hârtiile.

Ei bine, nu chiar bucuroasă.

– O modalitate de a te proteja este fierul sau oțelul, lucru pe care îl știi deja. Gesticulă arătând pereții. Îmi place să știu că dorm într-un loc sigur, dar am să mă opresc la magazinul Pins and Needles. Doar să iau niște inele de fier pentru a le înlocui pe cele de titan. Doar dacă – făcu o pauză și se întoarse spre ea uitându-se lung – nu crezi că piercingul din limbă este o idee bună. Serios, aș putea face asta...

O privi, așteptarea citindu-i-se pe chip, de parcă ar fi dorit ca ea să îi spună ceva.

Ea nu o făcu, nu putea. Se îmbujoră chiar mai tare decât înainte. *Mă tachinează în continuare pentru a mă face să nu mă mai gândesc.* Funcționase. *Prea bine.* Își mușcă buzele și își feri privirea.

– Bun. Ei bine, simbolurile presupus „sacre“ au și ele efect – crucea, mai ales de fier, agheasma. Dădu pagina la o parte și luă o carte cu pasaje marcate de post-it-uri viu colorate. Le urmărea cu degetul, rezumând esențialul. Împrăștiați pământ din curtea bisericii în fața lor. Pâinea și sarea sunt și ele mijloace bune de „protecție“, dar nu sunt sigur ce ar trebui să faci cu ele. Să le împrăștii cum faci cu pământul? Să le arunci?

Aislinn se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

El o privi și apoi să întoarse la paginile însemnate.

– Îmbracă hainele pe dos ca să te ascunzi de ele. Te face să pari altcineva în ochii lor. Plante și ierburi care au rol de contra-farmece: trifoiul cu patru foi, pojarnița, verbena roșie – toate te ajută să le vezi adevărata înfățișare.

Lăsă cartea deoparte și luă un fursec, uitându-se în gol, pe lângă ea, așteptând.

Aislinn se prăbuși din nou pe canapea, mai departe de el decât ar fi stat în mod obișnuit.

– Nu știu. Nu mă văd plimbându-mă cu hainele îmbrăcate pe dos tot timpul și nu știu ce să zic despre aruncatul cu pâine în ele. Ce ar trebui să fac? Să umblu peste tot cu covrigi și pâine prăjită?

– Cu sarea e mai ușor. Puse paginile pe una din măsuțele laterale și se ridică. Deschise un sertar din dulapurile de plastic care se aflau în colț. După ce căută preț de aproape un minut, scoase un pumn plin de pliculețe cu sare. Iată. De la toate restaurantele cu livrare acasă. Îndeasă-ți-le în buzunare. Îi aruncă vreo câteva și își băgă și el în buzunar. Pentru orice eventualitate.

– Spune câtă sare și ce să facem cu ea?

– O presărăm pe ele? O aruncăm în ele? Nu știu. Nu am găsit nimic în cartea asta, dar am să caut în continuare. Am comandat câteva cărți la serviciul împrumuturi de la bibliotecă. Se întoarse la masă și notă ceva pe una dintre pagini. Și cu ierburile cum rămâne? Pot să adun ceva. Vreo idee care anume?

– Eu deja la văd, Seth, spuse nerăbdătoare. Încercă să se liniștească – respiră adânc – și luă un fursec din cutia care se afla lângă ea. De ce aș avea nevoie de ierburi?

– Aș putea să fiu mai de ajutor dacă le-aș vedea și eu... Notă din nou ceva: *Caută mai multe rețete. Pastă? Ceai? Cum se pot folosi ierburile pentru a vedea? Ceai de mușețel pentru Ash.*

– Mușețel?

– Te ajută să te relaxezi. Se aplecă și o mângâie ușor pe păr, poposind cu palma pe ceafa ei. Te răstești la mine.

– Scuze. Se încruntă. Am crezut că îmi pot păstra cumpătul, dar azi... Dacă Donia nu ar fi fost acolo... Dar, asta e. *Nu ar fi trebuit* să fie acolo. Le-am văzut toată viața, dar nu m-au băgat niciodată în seamă. Acum, se pare că s-au oprit din orice altceva făceau înainte pentru a mă urmări. Nu a fost niciodată așa.

Stătea nemișcat, jucându-se cu unul dintre cerceii din ureche, uitându-se lung la ea. Apoi, înșfăcă cartea și se așeză pe scaunul din fața ei.

– Când copiii poartă margarete, se pare că nu pot fi răpiți de zâne. Nu știu dacă margaretele mai au un efect odată ce nu mai ești copil.

Lăsă deoparte volumul și deschise ultima carte.

– Să porți un toiag de măceș. Dacă te fugăresc, să sari peste o apă curgătoare, mai ales dacă sensul în care curge e spre sud.

– Avem un râu aici și nu mă văd sărind peste el, doar dacă nu cumva îmi cresc arcuri la picioare. Nimic din toate astea nu mă ajută. Nu îi plăcea deloc cât de plângăcioasă îi

era vocea. Ce să fac cu un toiag? Să le lovesc? Și nu și-ar da seama că le-am văzut dacă aș face toate astea?

Seth își scoase ochelarii și îi așeză pe un teanc de cărți de pe podea. Își frecă ochii.

– Încerc, Ash. Asta e doar prima zi de căutări. O să aflăm mai multe.

– Și dacă nu am timp? Regulile se schimbă și nu știu de ce. Trebuie să fac ceva *acum*. Se cutremură, amintindu-și de strania nemișcare a zânelor când trecea pe lângă ele. Era înfricoșător.

– Să faci ce? Vocea lui era calmă. Cu cât era ea mai neliniștită, cu atât mai calm părea el.

– Să îi găsesc. Să vorbesc cu cei care au început asta – Keenan și Donia. Își puse mâna la gură și trase câteva guri de aer în piept.

Calmează-te. Nu ajută foarte mult.

Se lăsă în scaun, legănându-l atât de tare încât se sprijinea doar pe picioarele din spate.

– Ești sigură că e o idee bună? Mai ales după ce tipii ăia...

Îl întrerupse:

– Zâne, zâne de curte, mă *urmăresc*. Ceea ce pot ele să facă este cu mult mai rău. Vor ceva și nu îmi place să fiu singura care nu știe ce. Se opri, gândindu-se la ceea ce spuseseră zânele în bibliotecă. Zânele – când nu își făceau planuri cu tine – îl numeau pe Keenan „Regele Verii“.

Scaunul lui se prăbuși, din nou pe patru picioare.

– E rege?

– Posibil.

Păru îngrijorat în acel moment – pe chip i se citi ceva ce semăna cu panica – dar dădu din cap.

– Am să văd ce pot afla despre titlul ăsta mâine. M-am gândit să verific online în timp ce aştept celelalte cărţi.

– Sună bine. Zâmbi, încercând să-şi stăpânească panica, nedorind să se gândească la posibilitatea ca nu doar zânele de curte, ci un *rege* al zânelor să o urmărească.

Seth o privea aşa cum priveşti o persoană pe marginea prăpastiei, când nu ştii dacă va sări sau nu. Nu o rugă să se mai gândească la acea posibilitate periculoasă, nu îi ceru să mai discute. În schimb, întrebă:

– Rămâi la masă?

– Nu. Se ridică, îşi clăti cana şi trase din nou adânc aer în piept. Îşi băgă mâinile în buzunare să nu le vadă cum tremură, se întoarse şi – înainte să se răzgândescă – îi spuse: Cred că am să văd care mai e treaba pe afară în noaptea asta. Poate una dintre ele va spune ceva, precum cele din bibliotecă. Vii cu mine?

– O secundă.

Seth deschise o valiză veche, pe care scria MANUALE, şi scoase câteva cutii de trabucuri în care erau bijuterii. Înăuntru se găseau brăţări de piele cu inele mari din metal, camee delicate şi cutii din catifea pentru bijuterii. În timp ce căuta prin cutiile de trabucuri, puse câteva obiecte deoparte, inclusiv una dintre brăţările din piele.

Continuă să caute şi scoase un recipient cu gaz iritant.

– Pentru oameni, dar poate că merge şi pentru zâne. Nu ştiu.

– Seth, eu...

– Bagă-le doar în buzunar lângă sare. Zâmbi. Apoi, îi arătă un lanţ şi o brăţară cu zale mari şi groase, exact stilul lui. Oţel. Se presupune că le arde sau poate doar le slăbeşte.

– Ştiu, dar...

– Uite ce e, e normal să folosim orice putem, da?

Când ea încuviinţă, veni alături şi o întoarse spre el. Îi dădu părul la o parte, aşezându-i-l pe un umăr.

– Ţine-le.

Fără să zică vreo vorbă, îl ascultă. Era ciudat, erau prea aproape după momentele tensionate de mai devreme, dar rămase acolo în timp ce Seth îi aşeza lanţul în jurul gâtului.

Poate că are dreptate. Trebuia să folosească tot ce putea. Ideea de a căuta zâne era împotriva tuturor regulilor pe care le învăţase, dar avea să o facă, să încerce. Era mai bine decât să aştepte. *Trebuie să încerc ceva. Să fac ceva.*

Chiar acum vedea mai multe zâne dincolo de fereastră: una era urcată pe un gard viu care nu ar fi putut sub nici o formă să o ţină, dar o făcea.

Seth îi prinse lanţul greu în jurul gâtului, lăsându-l să îi cadă pe piele. Apoi, o sărută pe ceafă şi trecu pe lângă ea, ajungând lângă uşă.

– Să mergem.

CAPITOLUL 9

„Poporul zânelor“ era cel mai priceput la muzică, și... una dintre cele mai mari încântări și atracții care te făceau să stai cu ei era muzica lor.

– *Note despre folclorul din nord-estul Scoției,*
de Walter Gregor (1881)

Încercând să dea de înțelesul ultimelor evenimente – *De ce au atacat-o muritorii pe Ash? A fost doar o întâmplare?* – Donia se plimba. Trecu pe lângă vagabonzii care se sprijineau de zidurile din cărămidă spălăcită ale clădirilor, pe lângă grupul de tineri care îi comentau cu glas tare „dotările“, pe lângă doi tipi slăbănogi care schimbau, fără să se ascundă, banii contra drogurilor.

În toate aceste decenii ale Doniei, Beira nu încălcase niciodată regulile. Nimeni nu știa *de ce,* dar speculații erau multe. Cu secole în urmă, Beira născocise pedepse în mod special crude, când un grup de zâne ale iernii se implicaseră în joc. *Nimeni nu se bagă.* Dar șansele ca în parc să nu fie nici o zână... nu putea fi o întâmplare. Fie Beira dorise asta, fie o permisese.

În timp ce mergea, Donia lăsă să i se piardă înfățișarea de muritor, devenind din nou invizibilă pentru oameni. Din păcate, nu se putea ascunde de zâne la fel de ușor.

Se străduia să păstreze tonul calm, dar se părea că strategia nu funcționa niciodată cu Keenan, azi chiar mai puțin decât de obicei.

– Ce vrei?

– Fericire. Ca Beira să capete conștiință. Iertare.

Se apleca să o sărute pe obraz.

Ea se feri, călcând într-o băltoacă.

– Nu te pot ajuta.

– Nici măcar cu iertarea? Absent, suflă încet înspre doi drogați care tremurau, neschimbând ritmul în care mergea.

Ea păstra tăcerea, gândindu-se la cât putea să nu spună fără să mintă.

Totuși, era la fel de nerăbdător ca întotdeauna, luând-o la întrebări înainte să-și poată pune ordine în gânduri.

– Ai văzut-o?

– Da.

– Ai vorbit cu ea? Întinse mâna să-i ia geanta, mereu atent, chiar și acum când ochii îi sclipeau gândindu-se la *ea,* la Aislinn.

Donia strânse lângă ea cureaua genții, apoi se simți prost pentru faptul că era meschină, și i-o dădu.

Sasha alergă spre ea cu viteză, sărind peste dărâmături. Își ținea coada sus când se opri lângă ea.

– Bun băiat. Se aplecă să-i ciufulească blana – și să verifice dacă avea sânge pe bot – înainte de a-și continua drumul în josul străzii.

Peste stradă, câteva dintre gărzile lui Keenan se țineau la o distanță discretă, găsindu-și drumul printre oameni, sprijinindu-se de fațadele prăbușite ale clădirilor din această

parte a orașului și, cumva, reușind să nu își murdărească poalele hainelor lor lungi.

Dând din cap, se uită înapoi spre Keenan.

Apoi, el îi zâmbi.

Pentru o clipă, uită de tot – de trădarea lui, de suspiciunile ei în ceea ce o privea pe Beira, de frigul care durea. *Este la fel de frumos cum era când ne-am întâlnit. Eu sunt palidă și arăt rău, dar el e, în continuare, minunat.* Își luă privirea de la el și începu să meargă mai repede.

Acesta îi rămase alături, potrivindu-și pașii cu ai ei.

– Donia? Ai făcut-o?

– Am vorbit cu ea. Se gândi din nou la ceea ce era cât pe ce să se întâmple, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost acolo. Nu îi spuse nimic. Fata e bună, blândă... Evident mult prea bună pentru tine.

– Așa erai și tu. O sărută pe obraz, o arse ușor cu buzele. Încă ești.

– Ticălosule. Îl iubea, așa că nu luă în seamă arsura din palmă apărută după ce îl atinsese.

El îi puse mâna pe umăr, topind gheața care se formase acolo unde ea reacționase exagerat. Gheața pârâi sub atingerea lui.

– Doar pentru că Beira l-a ucis pe tata.

Keenan păstră ritmul cu Donia, până ce ajunseră la capătul unei alei înfundate. Ea nu spuse nimic, nu îi oferi nimic, nu respectă cele mai elementare reguli de politețe. Chiar după atâția ani, încă îl mai durea să vadă dezamăgirea de pe chipul ei.

În cele din urmă, păși în fața ei, blocându-i calea.

– Ai văzut-o pe Beira.

Nu îi răspunse, dar nu era o întrebare.

– Ce a vrut? urmă el.

Ea îl depăși, mergând mai departe, către calea ferată.

– Nimic de care să nu mă pot ocupa.

Ascundea ceva. Vedea încleștarea mâinilor ei, auzea cum i se accelerase puțin respirația.

O urmă.

– Pare ciudat ca ea să treacă pe la tine așa, doar în vizită. Nu cred că ți-a făcut plăcere să fii în preajma ei.

– Nu e cu mult mai rău față de momentele în care te văd pe tine, dar, cumva, îndur toate astea.

Se opri și se sprijini de una dintre clădirile înegrite de fum, de lângă calea ferată, își închise ochii și respiră adânc. Sasha se întinse la picioarele ei.

Din moment ce fusese muritoare, nu era atât de greu pentru ea să se afle în preajma fierului, cum era pentru majoritatea zânelor, dar tot o durea. Dacă l-ar fi durut pe Sasha, nu ar fi venit, dar lupul era imun.

Gărzile păstrau distanța, dar chiar faptul de a se afla aproape de atât de mult fier, trebuia să fie dureros pentru ei. Keenan le făcu semn să se îndepărteze.

– Donia? Se întinse să o ia de mână, dar nu o făcu. Atingerea lui avea să o doară mai mult decât fierul. În schimb, își puse palmele pe zid, de o parte și de alta a ei, palmele acoperind parte din graffitiul de pe perete, ridicând un soi de închisoare cu brațele lui. De ce ai venit aici?

– Ca să-mi amintesc ce am pierdut. Își deschise ochii, înfruntându-i privirea. Ca să-mi amintesc să nu am încredere în nici unul dintre voi.

Era de-a dreptul imposibilă.

Se strâmbă văzându-i privirea acuzatoare, și auzind discuțiile vechi de decenii.

– Nu te-am mințit.

– Dar nici nu mi-ai spus adevărul. Își închise din nou ochii.

Nici unul din ei nu vorbi timp de câteva minute. Respirația ei rece se amesteca cu respirația lui la fel de caldă în micul spațiu rămas între ei, aburi ridicându-se deasupra lor.

– Pleacă, Keenan! Nu îmi placi azi mai mult decât îmi plăceai ieri, sau alaltăieri, sau...

O întrerupse.

– Dar eu te *plac* în continuare. Asta e toată frumusețea, nu? Încă mi-e dor de tine. De fiecare dată când facem asta, Don. Își coborî vocea pentru a încerca să ascundă faptul că începea să-i tremure. Îmi lipsești.

Nici măcar nu deschise ochii pentru a se uita la el.

Dragostea pe care ar fi putut să o simtă a murit acum câteva decenii. Dacă lucrurile ar sta altfel... dar nu e cazul. El dădu din cap. Donia nu era *ea*. Era una dintre fetele pe care nu avea să le aibă niciodată. Trebuia să se gândească cum să se apropie de Aislinn, nu la una dintre fetele pe care le pierduse și pe care le iubise.

Oftă.

– Ai de gând să-mi spui ce a vrut Beira?

Donia se uită atunci la el, aplecându-se destul de mult în față încât să-i simtă cuvintele pe buze.

– Beira vrea să fac exact același lucru pe care vrei și tu să-l fac: să fac jocurile.

El se dădu câțiva pași în spate.

– Fir-ar să fie, Donia, nu vreau...

– Oprește-te! Oprește-te, gata! Se smulse de lângă clădire. Vrea să o conving pe Aislinn să nu aibă încredere în tine. A fost doar o mică discuție recapitulativă, în cazul în care mi-aș fi uitat datoria.

Ascundea ceva: Beira nu ar fi vizitat-o doar pentru asta. Evan, bărbatul-măceș, care o păzea pe Donia, spusese că fusese îngrozită după ce plecase Beira.

Îngrozită. Dar nu avea destul de multă încredere în el cât să-i spună de ce. *Și de ce ar face-o?* Începu să o urmărească, pentru a încerca din nou.

– Te rog. Vocea ei tremura. Nu azi. Azi, lasă-mă în pace.

Apoi se îndepărtă, apropiindu-se mai mult de calea ferată, cât de aproape putea ajunge fără a se prăbuși de durere. Și nu putea face nimic să o oprească, să o ajute. Așa că o urmări până ce dispăru după un zid și nu o mai văzu.

Până la căderea nopții, Donia își revenise, dar faptul că fusese aproape de depou o obosise, așa că se oprise să se odihnească lângă fântâna de pe Willow, la o stradă distanță de casa lui Aislinn. Îl trimisese pe Sasha afară, să alerge, nedorind să îi ceară lupului să rămână când el își dorea, de fapt, să cutreiere.

Luminile crude din stradă se reflectau pe suprafața fântânii, aruncând umbre violete în curte. Un bătrân cu saxofon cânta pentru trecători. Donia își întinse picioarele pe bancă, bucurându-se de umbre, ascultând saxofonistul și gândindu-se.

Vorbind cu zânele mai devreme, Donia aflase doar că nimeni nu vrea să vorbească. Nici zânele iernii ale Beirei, nici zânele întunericului ale lui Irial – care lucra îndeaproape cu

Curtea Iernii – nu voiau să admită că sunt implicate. Zânele solitare ziceau doar că nu se simţeau bine în parc. Lipsa răspunsurilor era, în sine, un răspuns: prin consimţământ sau prin ordin direct, Beira se implicase.

Crede că fata asta e altfel.

Saxofonistul cântă o altă melodie tristă. Donia îşi schimbă din nou poziţia, întinzându-se mai bine, bucurându-se de singurătate, de iluzia de moment că face parte dintre oameni. Nu va mai fi niciodată aşa – om. Nu aparţinea lumii lor, niciodată nu avea să mai aparţină. Încă o mai durea când se gândea la câte renunţase pentru Keenan. Odată ce următoarea fată avea să ridice toiagul, ea urma să devină doar una dintre zâne – nu avea să aparţină nici uneia dintre curţi, fără responsabilităţi, fără nici un loc de care să *aparţină.*

Încă îşi mai dorea asta, să aparţină. Odată, crezuse că locul ei era alături de Keenan. Când îl întâlnise – înainte să ştie ce este – o dusese să asculte orchestra prietenilor lui. Chiar îi cumpărase o rochie – o rochie scurtă, cu şiraguri atârnânde de mărgele, care se unduiau atunci când dansa. Şi ce mai dansaseră!

Nu mai auzise nimic asemănător acelei orchestre – trei bărbaţi înalţi, subţiri, care făceau dragoste cu melodiile pe care le scoteau din trompetele lor, în timp ce o femeie cu voce sexy, pasională, cânta publicului, promiţând totul cu cuvintele şi cu trupul ei. Mai erau şi alţii, un bărbat solid cu degete care mângâiau clapele pianului. Când cântau era de parcă transmiteau emoţii pure în instrumente. Nimic nu îi plăcuse mai mult decât să îi asculte cum cântă – nimic cu excepţia dansului cu Keenan. Nimic nu avea să-i placă niciodată mai mult.

Alungând dorul, îşi închise ochii, ascultându-l pe saxofonistul din faţa ei. Cântecul lui era monoton în comparaţie cu orchestra de zâne din amintirea ei, dar, slavă Domnului, era muritor. Nu era nici un artificiu în cântecul lui, nici o minciună împletită între note. Avea defecte şi era, oarecum, mai frumos tocmai din cauza asta.

Râse în gura mare de absurditatea unui astfel de gând: auzea cea mai perfectă muzică în orice moment ar fi dorit – zâne cu voci de o puritate de neegalat –, dar un bătrân cu un pic de talent, cântând în parc pentru mărunţiş, îi plăcea mai mult.

De lângă ea, auzi vocea lui Aislinn, tremurândă şi subţire, pe măsură ce fata se apropia.

– Donia?

– Îmm?

Era şovăielnică, mult mai mult decât fusese Donia când Fata Iernii şi Regele Verii se jucau cu viaţa ei. *Va avea nevoie de ceva pentru a echilibra balanţa, mai ales dacă ea* este *cea pe care o caută el.*

– Ne plimbam pe aici şi te-am văzut. Sasha nu e aici, aşa că m-am gândit... Aislinn se opri. S-a întors?

– Sasha e bine. Stai lângă mine. Donia rămase cu ochii închişi în continuare, dar întoarse capul să zâmbească în direcţia lui Aislinn. Muritorul lui Aislinn nu vorbea, dar Donia putea să-i audă bătăile clare ale inimii, în timp ce stătea protector lângă ea.

Aislinn începu:

– Nu eram...

– Stai. Relaxează-te lângă mine. Amândouă avem nevoie.

Și era adevărat. După ce Keenan își murmura cuvintele goale, protestele și amintirile despre ceea ce împărțiseră odată, despre ceea ce ar fi putut avea, era mereu un pic cam tulburată. Dacă ar fi fost cu adevărat iarnă, nu ar fi putut să o deranjeze, dar de primăvara până toamna era mereu prin preajmă, torturând-o cu însăși prezența lui. Nu conta că o tentase cu promisiuni deșarte; să lăsăm la o parte faptul că îi furase natura de muritoare. Până ce o altă fată era gata să-l creadă, era prinsă în capcană – privindu-l cum le face să se îndrăgostească de el, știind că fetele care nu alegeau să riște frigul îi țineau de urât în pat. Și refuzaseră cu toatele să riște – alegând, în schimb, să fie Fetele Verii, refuzând să ridice toiagul. *Îl iubesc* – l-am iubit – *destul de mult cât să risc frigul; ele nu.* Și, cu toate astea, el era al lor.

– Ash? Muritorul – Seth – se uita către un grup de tineri cu la fel de multe piercinguri ca el, care îl strigaseră.

– Te aștept aici, îi murmură Aislinn cu un zâmbet slab. Își încrucișă brațele strâns peste piept.

– Când ești gata... Părea că ar fi preferat să stea lângă Aislinn, dar ea îi făcu semn să plece – privindu-l în timp ce trecea de fântână.

Înăuntrul fântânii se jucau spirite ale apei. Ca majoritatea zânelor de apă, puțin le păsa de celelalte zâne din parc. Continuau să o îngrijoreze pe Donia, într-un fel în care nici un alt fel de zână nu o simțea, vânând muritori când aveau cea mai mică șansă, bându-le cu nesaț ultima suflare, făcând cumva din moarte ceva sexual. Nici măcar Curtea Neagră a lui Irial nu o deranja în felul în care o făceau zânele de apă.

Desigur, Seth – ca majoritatea muritorilor – nu le aruncă nici o privire, dar în timp ce trecu pe lângă ele acestea se opriră, privindu-l cu acea sete ciudată pe care o aveau. Puteau să vadă pasiunea din el, să o simtă cumva, altfel nu l-ar fi privit așa.

Și Aislinn îl privea. Respirația i se acceleră; obrajii i se îmbujoraseră. Dorința ei de a se despărți de el părea a fi o demonstrație doar pentru ochii lui. Nu vorbi, nu se relaxă.

Trecuseră doar câteva momente când anunță:

– Nu pot sta aici.

– Te simți încă rău din cauza atacului?

Și Donia era destul de neliniștită din aceeași cauză, dar din motive cu totul diferite. Dacă Beira ar fi aflat că Donia o suspecta că încalcă regulile, dacă Keenan ar fi știut că Donia suspecta că muritoarea aceasta era Regina Verii... *din nou prinsă la mijloc.* Nimic nu mai era simplu. Nu mai fusese de multă vreme.

Lângă ea, Aislinn tresări. Se uita fix la fântână sau poate pe lângă ea, unde se afla muritorul ei.

– Cred că m-a înfricoșat un pic. Pare ceva ireal, știi? Și chestiile care apar noaptea...

Donia se ridică.

– Chestii?

Nu era cuvântul cel mai potrivit, nici tonul cel mai potrivit, Aislinn uitându-se fix la spiritele apei.

Le poate vedea? Cât de neașteptat ar fi. Existau povești despre muritori cu darul vederii, dar Donia nu întâlnise niciodată unul.

Cu un ton pe jumătate batjocoritor, Aislinn spuse:

– Nu e vorba doar de tipi precum cei de azi. Chiar și cei drăguți pot fi destul de îngrozitori. Să nu ai încredere în ei doar pentru că sunt drăguți.

Donia râse, rece, părând leit una dintre creaturile Beirei în acel moment.

– Unde erai când aveam nevoie de un astfel de sfat? Deja am comis cea mai mare greșeală pe care o putea face o fată.

– Asigură-te că mi-l arăți dacă îl vezi prin jur. Aislinn se ridică și își aruncă geanta pe umăr.

Și, cu asta, Seth se întorcea deja, atent la fiecare mișcare a lui Aislinn.

Donia le zâmbi, dorind ca și pe ea să o aștepte cineva așa – cum o făcuse cândva Keenan.

– Mulțumesc din nou pentru că m-ai salvat. Aislinn dădu din cap și se îndepărtă, îndreptându-se direct către cadavrericele Surori Scrimshaw, care pluteau deasupra solului cu frumusețea lor funestă obișnuită.

Le va ocoli dacă le vede.

Nu o făcu. Continuă să meargă înainte până ce una din Surorile Scrimshaw se dădu la o parte din calea ei, în ultima secundă.

Muritorii nu văd zânele. Donia zâmbi ironic: dacă ar fi făcut-o, Keenan nu ar fi convins-o niciodată pe vreuna dintre ele să aibă încredere în el.

Capitolul 10

Câteodată înșală, prin modalități pline de farmec și convingătoare, și determină bărbați și femei nebănuitori să meargă cu ele.

– *Note despre folclorul din nord-estul Scoției*, de Walter Gregor (1881)

În momentul în care fu destul de departe de fântână pentru a se simți în siguranță, Aislinn se opri și se gândi că avea să i se facă greață. Se sprijină de Seth, știind că o va lua din nou în brațe.

Buzele lui îi atinseră urechea când o întrebă:

– Ai văzut mai mult?

– Da.

Seth o ținu lângă el, dar nu mai spuse nimic altceva.

– Ce m-aș face fără tine? Își închise ochii, nedorind să vadă fetele viță-de-vie – sau pe oricare dintre celelalte zâne – care o priveau.

– Nu vei afla niciodată. Își păstră brațul în jurul ei când începură să meargă, pe lângă locul în care o atacaseră tipii aceia, pe lângă zânele omniprezente și pielea lor sclipitoare.

Teoretic, era bine să fie mai sigură pe ea, dar trebuia să învețe să se relaxeze mult mai mult, dacă dorea să fie în

stare să vorbească cu zânele. Donia poate că o salvase o dată, dar asta nu schimba faptul că era ce era.

Când ajunseră la ea acasă, Seth îi strecură bani în mână.

– Ia un taxi mâine.

Nu îi plăcea să accepte bani de la el, dar nici nu putea să-i ceară bunicii fără să îi trezească suspiciunea. Așa că îi băgă în buzunar.

– Vrei să urci?

El ridică din sprâncene.

– Nu.

Aislinn urcă scările, sperând că bunica dormea. Exact în acel moment, i se părea un plan bun să evite ochii aceia care observau prea multe. Intră în casă și încercă să treacă pe lângă camera de zi.

– Iar nu ai venit la cină. Bunica nu își luă ochii de la știrile de la televizor. Se întâmplă lucruri rele afară, Aislinn.

– Știu. Se opri în pragul camerei de zi, dar nu intră.

Bunica era îmbrăcată cu halatul ei mov deschis, cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea din piatră și oțel. Ochelarii de citit îi atârnau de un lănțișor în jurul gâtului. Poate că nu mai era la fel de tânără pe cât și-o amintea Aislinn din copilărie, dar arăta la fel de hotărâtă ca atunci, în continuare zveltă și mai sănătoasă decât majoritatea femeilor de vârsta ei. Chiar și atunci când rămânea toată ziua în casă, era aranjată pentru cazul în care ar fi putut avea „musafiri“ – părul ei lung și cărunt strâns într-un coc simplu sau aranjat într-o împletitură complicată, halatul fiind înlocuit cu o fustă sobră și o bluză.

Bunica nu era, cu toate acestea, calmă și așezată: era neobișnuit de nonconformistă și extraordinar de plină de intuiție când era atentă.

– S-a întâmplat ceva?

Părea o întrebare normală și, dacă o auzea cineva, așa era. *Mereu atentă, asta e cheia supraviețuirii printre ele.* Cu toate acestea, vocea puternică a bunicii avea mai mult decât un strop de îngrijorare în ea.

– Sunt bine, bunico. Doar un pic obosită. Aislinn intră, se aplecă și o sărută. *Trebuie să-i spun, doar că nu încă.* Deja își făcea prea multe griji.

– Porți bijuterii noi. Bunica se uita la colierul pe care Seth i-l dăruise lui Aislinn.

Aislinn stătea în picioare – șovăitoare. *Cât de multe să îi spun?* Bunica nu avea să înțeleagă sau să fie de acord cu faptul că Aislinn dorea să abordeze o atitudine activă și să afle ce doreau. Ascunde-te și uită-te în altă parte: acesta era crezul bunicii.

– Aislinn? Bunica dădu mai tare sonorul știrilor și luă o bucată de hârtie. Scrise: *Au făcut ceva? Ești rănită?* Și ridică hârtia.

– Nu.

Cu o expresie severă, bunica îi arătă hârtia.

Oftând, Aislinn luă hârtia și un creion, folosind măsuța de cafea drept birou, scrise: *Două dintre ele mă urmăresc.*

Bunica își trase respirația, oftând ușor. Îi luă repede hârtia. *Am să sun la școală, am să completez actele necesare pentru a învăța acasă, și...*

– Nu. Te rog, șopti Aislinn. Luă mâna bunicii în mâna ei. Ridică creionul și scrise: *Nu sunt sigură ce vor, dar nu vreau să mă ascund.* Apoi spuse: Te rog? Lasă-mă să încerc. Am să fiu atentă.

La început, bunica se uită lung la Aislinn, de parcă undeva, dincolo de lucrurile de suprafață, s-ar fi aflat ascunse răspunsuri pe care le-ar fi putut vedea dacă s-ar fi uitat cu atenție.

Aislinn se strădui să arate cât mai încrezătoare cu putință.

În cele din urmă, bunica scrise: *Stai cât poți de departe de ele. Amintește-ți de reguli.*

Aislinn dădu din cap. Nu încerca prea des să ascundă anumite lucruri de bunica, dar nu avea de gând să admită că încercase să le urmărească ori să-i spună despre cercetările lui Seth.

Bunica insistase mereu că evitarea zânelor este cel mai bun și unicul plan. Aislinn nu mai credea că era o soluție bună – dacă era să fie cinstită, niciodată nu crezuse asta.

Spuse, pur și simplu:

– Sunt atentă. Știu ce e afară.

Bunica se încruntă și o luă pentru câteva minute pe Aislinn de încheietura mâinii.

– Ține-ți telefonul mobil în buzunar. Vreau să pot să dau de tine.

– Da, bunico.

– Și ține-mă la curent despre programul tău, în caz că... I se sugrumă vocea. Scrise: *Vom încerca să facem cum zici tu pentru câteva zile. Așteaptă-le. Fără greșeli.* Apoi, începu să rupă hârtia în bucățele. Hai. Du-te să mănânci ceva. Trebuie să fii în formă.

– Sigur, murmură Aislinn și o strânse repede în brațe pe bunică.

Să le aștept? Aislinn nu era sigură că asta era posibil. Dacă bunica ar fi știut că era vorba de zâne de curte, Aislinn ar fi fost consemnată în casă. Câștigase ceva timp în plus, dar nu avea să țină mult. *Am nevoie de răspunsuri acum.* Să se ascundă nu era o soluție. Și nici să fugă.

Își dorea o viață normală – colegiu, o relație, lucruri simple. Nu dorea ca toate deciziile ei să fie luate în funcție de toanele zânelor. Bunica trăise așa și nu era fericită. Mama lui Aislinn nici măcar nu avusese ocazia să afle dacă ar fi putut avea o viață normală. Aislinn nu voia să aleagă vreuna din acestea căi. Dar nici nu știa cum ar fi putut să facă să fie altfel.

Zânele – *zânele de curte* – nu hărțuiau o persoană fără motiv. Dacă nu afla ce doreau, nu afla cum să corecteze ceea ce le atrăsese atenția, se îndoia că aveau să plece curând. Și dacă ele nu dispăreau, libertatea lui Aislinn avea să o facă. Nu era o opțiune care să-i placă. *Deloc.*

După ce mâncă ceva pe fugă, Aislinn se retrase în camera ei și închise ușa. Nu era un sanctuar. Nu îi reflecta personalitatea precum casa lui Seth sau dormitorul prea de domnișoară a lui Rianne. Era doar o cameră, un loc de dormit.

La Seth mă simt mai acasă. Seth *e acasă.*

Erau câteva lucruri care contau pentru ea în această cameră, lucruri care o făceau să se simtă legată – o carte de poezii care fusese a mamei ei, reproduceri alb-negru ale unor fotografii de la o expoziție din Pittsburgh. Bunica îi făcuse o surpriză în acea zi – o învoise de la școală și o luase la Muzeul Carnegie. Fusese grozav.

Pe lângă acele reproduceri erau și unele fotografii pe care le făcuse ea, pe care bunica le mărise de ziua ei, într-un an. Una care reprezenta depoul de cale ferată încă o făcea să zâmbească. Începuse să facă fotografii pentru a vedea dacă zânele apar pe film: din moment ce le vedea când se uita prin obiectiv, oare aveau să apară pe film? Nu o făceau, dar îi plăcu destul procesul de realizare a fotografiilor încât era fericită că făcuse experimentul.

Nu era mult, totuși acestea reprezentau amprenta personalității ei în cameră. *Sunt doar mici fragmente.* Uneori, așa i se părea viața – de parcă tot ceea ce dezvăluia sau făcea trebuia să fie dinainte planificat. *Concentrează-te. Controlează-te.*

Închise luminile, se băgă în pat și își scoase telefonul mobil.

Seth răspunse de la primul apel:

– Deja ți-e dor de mine?

– Poate.

Își închise ochii și se întinse.

– E totul în regulă?

I se simțea îngrijorarea în voce, dar nu întrebă de ce. Nu dorea să vorbească despre nimic rău, despre motive de îngrijorare.

– Spune-mi o poveste, șopti.

Întotdeauna făcea ca lucrurile rele să pară mai puțin îngrozitoare.

– Ce fel de poveste?

– Una care să mă facă să am vise frumoase.

El râse atunci, încet și sexy.

– Ai face bine să-mi dai și o grupă de vârstă ca să încadrezi visul.

– Surprinde-mă.

Își mușcă buzele. *Știu bine despre ce e vorba.* Trebuia realmente să se oprească din flirt înainte de a trece de linia de unde nu mai avea cum să se întoarcă.

Nu spuse nimic pentru un minut, dar îl putea auzi cum respiră.

– Seth?

– Aici sunt. Vocea lui era blândă, ezitantă. A fost o dată ca niciodată o fată...

– Nu prințesă.

– Nu. Categoric nu. Era prea deșteaptă să fie prințesă. Și puternică.

– Da?

– O, da. Mai puternică decât își putea da seama lumea.

– Trăiește fericită până la adânci bătrânețí?

– Nu ar trebui să fie și ceva la mijloc?

– Îmi place să citesc mai întâi finalul. Ea așteptă, se ghemui în pat, să îi audă cuvintele de încurajare, să creadă – cel puțin, pentru un minut – că totul poate fi bine. Deci, așa a făcut?

El nu mai ezită.

– Da.

Vreme de câteva minute, nici unul din ei nu spuse nimic. Auzea zgomotul traficului, îi auzea respirația. Mai adormise și înainte așa – doar ținând telefonul la ureche, în timp ce el mergea spre casă, simțind că au o legătură specială.

În cele din urmă, zise:

– Am spus ce sexy era?

Ea râse.

– Era atât de incredibil de frumoasă, încât... Se opri și ea auzi scârțâitul caracteristic care îi spunea că deschidea ușa. Și aici începe partea în care se schimbă ratingul.

– Ai ajuns acasă? îl auzea cum se plimbă, cum închide ușile, zgomotul cheilor puse pe computer, jacheta căzându-i. Te las atunci.

– Și dacă nu vreau? o întrebă.

Auzi muzică în timp ce se deplasa spre camera lui, un fel de jazz. Inima îi acceleră, gândindu-se că și el e întins pe pat, dar vocea îi era doar un pic schimbată când spuse:

– Noapte bună, Seth!

– Deci fugi din nou? Una din cizmele lui căzu cu un zgomot înfundat pe podea.

– Nu fug.

Cealaltă cizmă ajunse pe podea.

– Serios?

– Serios. Doar că... Se opri; nu avea cu ce să termine propoziția și să sune ca și cum ar fi fost sinceră.

– Poate ar trebui să o iei mai încet ca să te ajung din urmă. Se opri, așteptând. Părea că face acest lucru din ce în ce mai

des în ultima vreme, afirmații care o invitau să admită ceva periculos pentru prietenia lor. Cum ea nu răspunse, adăugă: Vise frumoase, Ash!

După ce închise telefonul, Aislinn ținu aparatul în mână, gândindu-se în continuare la Seth. *Ar fi o idee proastă. O idee foarte, foarte proastă...* Zâmbi. *Crede că sunt deșteaptă* și *sexy.*

Zâmbea în continuare când adormi.

CAPITOLUL 11

[Sidhe] sunt zâne care își schimbă înfățișarea; se pot micșora sau se pot mări, pot să ia înfățișarea pe care o aleg;... sunt atât de multe câte firele de iarbă. Sunt pretutindeni.

– *Viziuni și credințe din vestul Irlandei,*
de lady Augusta Gregory (1920)

Când Aislinn urcă treptele de la liceul Bishop O.C., a doua zi dimineața, le văzu: zâne care lâncezeau lângă ușă, privind pe toată lumea și părând ciudat de serioase.

Înăuntru, și mai multe zâne se înghesuiau în pragul biroului directorului. *Ce Dumnezeu...?* De obicei, evitau școala – fie din cauza rândurilor de vestiare din oțel, fie din cauza abundenței de obiecte religioase, nu știa. *Poate, din ambele cauze.*

În momentul în care ajunse la vestiarul ei, prezența zânelor devenise copleșitoare. Nu trebuiau să vină aici. Existau niște reguli: acesta se presupunea că trebuie să fie un loc sigur.

– Domnișoară Foy?

Se întoarse. Lângă părintele Myers era tocmai acea zână pe care nu era pregătită deloc să o vadă.

– Keenan, șopti ea.

– Vă cunoașteți? Părintele Myers dădu din cap, acum radiind de mulțumire. Bun. Bun.

Se întoarse către celelalte două – la fel de vizibile – zâne care stăteau lângă el. Dacă le arunca o privire superficială, păreau că sunt cu mult mai în vârstă decât el, dar cel mai înalt din cei doi avea un aer straniu de solemnitate care o făcu pe Aislinn să creadă că era *bătrân.* Avea părul neobișnuit de lung pentru o atitudine atât de serioasă; sub înfățișarea de om, acesta strălucea precum firele de argint. Pe o parte a gâtului i se vedea un mic tatuaj, un soare negru, dezvăluit de părul care era împletit strâns. Cea de a doua zână avea părul castaniu tuns și un chip care ar fi putut fi oarecum greu de ținut minte, dacă nu ar fi avut o cicatrice lungă, care mergea de la tâmplă la colțul gurii.

Părintele Myers le asigură pe zâne:

– Aislinn este o elevă eminentă, iar orarul ei este același cu cel al nepotului dumneavoastră. O să-l ajute să recupereze.

Stătea acolo, încercând să nu o ia la goană, refuzând să se uite la Keenan – chiar dacă el o privea – în timp ce alte câteva zâne mergeau în spatele părintelui Myers.

Una dintre acelea, cu pielea care semăna cu scoarță de copac – crăpată și cenușie, – îi întâlni privirea lui Keenan. El gesticulă către celelalte, care erau adunate lângă intrare, și spuse:

– În regulă.

– Domnișoară Foy? Aislinn? părintele Myers își drese glasul.

Își dezlipi privirea de alaiul de zâne care invadaseră liceul Bishop O'Connell.

– Îmi cer scuze, părinte. Poftim?

– Poți să-l conduci pe Keenan la ora de matematică?

Keenan aștepta, cu o geantă uzată din piele pe umăr, uitându-se cu atenție la ea. „Unchii“ lui și părintele Myers o priveau.

Nu avea de ales. Se strădui să-și alunge frica și spuse:

– Sigur.

Să le aștept? Nici pe departe. Fiecare regulă după care trăise, care o ajutase să rămână în siguranță, *nimic* nu se mai aplica acum.

Până la amiază, controlul pe care îl exercita Aislinn asupra nervilor săi fusese constant spulberat de falsa umanitate a lui Keenan. O urmărea, vorbea, se purta de parcă nu ar fi reprezentat nici un pericol, de parcă ar fi fost real.

Nu este.

Își înghesui cărțile în vestiar, zgâriindu-și degetele în tot acest timp. Keenan stătea lângă ea, o umbră nedorită de care nu putea scăpa.

Se priveau unul pe altul și se gândi din nou dacă s-ar fi rănit dacă îi atingea părul metalic. Șuvițele arămii străluceau sub înfățișarea umană, atrăgându-i atenția în ciuda celor mai mari eforturi ale ei.

Rianne se opri și se rezemă cu putere de rândul de vestiare închise. Zgomotul îi făcu pe ceilalți să se oprească și să se uite.

– Am auzit că e delicios, dar... Rianne își puse mâna pe piept de parcă ar fi avut probleme de respirație și se uită la Keenan – încet și studiat, fir-ar să fie. În mod clar o delicatesă.

– N-am de unde să știu. Aislinn se îmbujoră. *Și nici nu am de gând să aflu.* Oricât de puternică ar fi fost tentația

stranie de a-l atinge, ea era mai puternică decât orice instinct. *Concentrează-te doar.*

Leslie și Carla li se alăturară, Rianne desprinzându-se de peretele cu vestiare. Se apropie mai mult de Keenan și îl examină de parcă ar fi fost o bucată de carne pe farfurie.

– Pun pariu că ai putea.

Carla îl bătu amical pe braț.

– E inofensivă.

Aislinn își luă cărțile pentru orele de după-amiază. Prietenele ei nu ar fi trebuit să vorbească cu el; el nu ar fi trebuit să îi invadeze spațiul. Și, în mod clar, nu ar fi trebuit să radieze căldura aceea care te invita, care o făcea să se gândească la zilele de lenevеală, la ochi închiși, la relaxare... *Controlează-te. Concentrează-te.* Poate să facă asta. *Trebuie* să facă asta.

Își aranjă lucrurile, astfel încât ceea ce trebuia să ia acasă să fie în vârful maldărului din vestiar. Când ziua avea să se termine, trebuia să fie gata să plece rapid.

Cu un zâmbet forțat își goni prietenele.

– Vă ajung din urmă. Păstrați-mi un loc.

– O să păstrăm două. Nu poți lăsa bucățica asta – Rianne gesticulă în direcția lui Keenan – să umble nesupravegheată.

– Un loc, Ri, doar *unul.*

Nici una dintre ele nu se întoarse. Rianne îi făcu semn cu mână peste umăr, neinteresată.

După ce își calmă ritmul respirației, Aislinn se întoarse către Keenan.

– Sunt sigură că te descurci la prânz fără ajutor. Așa că, ăăă, du-te să-ți faci prieteni sau fă ce vrei.

Și se îndepărtă.

Se grăbi să o prindă din urmă în timp ce intrau în cantină.

– Pot să te însoțesc?

– Nu.

Păși în fața ei.

– Te rog?

– Nu. Își lăsă geanta pe un scaun, lângă lucrurile lui Rianne. Ignorând tot ce era în jur – pe el și privirile pe care le atrăgeau – deschise geanta.

El nu se mișcase.

Cu un gest ezitant, îi spuse:

– Coada este acolo.

El se uită la mulțimea care înainta încet către cuvele cu mâncare.

– Pot să-ți aduc ceva?

– Un pic de spațiu?

Un fulger de mânie îi trecu pe chipul mult prea frumos, dar nu spuse nimic. Se îndepărtă fără o vorbă.

Dorea să creadă că scăpase de el prin refuzul de a se lăsa atrasă de atenția pe care i-o arăta. *Pot măcar să sper.* Pentru că, dacă nu era așa, nu știa ce mai putea să facă. Era insistent, atrăgându-i atenția de la ceea ce știa că este înțelept și corect.

În capătul îndepărtat al cantinei, Rianne își părăsise locul de la coadă și vorbea cu el. Amândoi se uitau acum la ea: Rianne zâmbind conspirativ, Keenan părând mulțumit.

Grozav. Aislinn își despachetă o parte din prânz, scoțând un iaurt și o lingură. *Zâna-hărțuitor are un nou aliat.*

Dacă tot era singură, Aislinn dădu un telefon pentru a-l chema pe taximetristul pe care îl întâlnise împreună cu Seth la atelierul de tatuaje, cu câteva luni în urmă. Taximetristul le spusese cum să-l solicite la dispecerat pe el, în mod special, și îi asigurase că va ajunge la timp sau că-și va trimite un prieten, dacă aveau nevoie de el. Până în acel moment, se ținuse de cuvânt.

Vorbea cât putea de încet, sperând că gărzile lui Keenan nu aveau să o audă.

Unul dintre ei deja se apropia.

Prea târziu. Își ascunse zâmbetul – orice succes împotriva lor era o plăcere – în timp ce închise telefonul.

Amestecă în iaurt și se întrebă din nou de ce o alesese Keenan tocmai pe ea. Știa că nu e vorba de capacitatea de a vedea; respectase regulile, făcuse totul ca la carte.

Așa că, de ce eu?

Toată ziua, fetele încercaseră să vorbească cu el, se oferiseră să îi arate locul. Era politicos, dar ferm în a le spune că *Aislinn* trebuia să facă asta, nu ele.

Fete frumoase, majorete, tocilare, toate tânjesc după el. Se simțea bine să știe că, de data asta, ea este aceea la care toată lumea se uită cu invidie. *Ar fi mai bine dacă și el ar fi un tip normal, ca Seth.*

Odată cu jumătate dintre elevi, zânele lui Keenan îi urmăreau, fără jenă, așa cum sunt mereu zânele. Păreau obosite, intrând și ieșind din școală cu schimbul, în grupuri. Cu toate că clădirea plină de metal trebuia să fi fost teribil de îndurat pentru ele, rămâneau atente și cu ochii în patru, nescăpându-l pe Keenan din priviri *deloc*. Îl tratau cu respect. *De ce nu ar face-o, dacă Keenan e rege al zânelor?*

Se gândi, pentru un moment, că avea să i se facă greață din cauza valului de frică și de imagini oribile care îi veneau de-a valma în minte. *Un rege al zânelor... Și mă hărțuiește.*

Cu ceva efort, Aislinn reuși să-și potolească îngrijorarea crescândă văzându-le pe Leslie și Carla că se îndreaptă spre ea. Panica nu avea să o ajute. Avea nevoie de un plan; avea nevoie de răspunsuri. Poate că dacă avea răspunsurile, dacă ar fi știut de ce o alesese pe ea, putea să găsească o cale de a scăpa de el.

Privindu-l pe Keenan venind spre ea, Aislinn văzu o frântură de imagine cu raze de soare jucându-se pe apă, ricoșând din clădiri, străfulgerări ciudate de căldură și frumusețe, care o făceau să dorească să alerge spre el. Se uită la ea, cu un zâmbet atrăgător, în timp ce o urma pe Rianne prin cantina aglomerată.

Rianne pălăvrăgea animată cu el, părând pentru toată lumea că erau doi prieteni vechi ce nu se mai văzuseră de mult. Leslie râdea de ceea spunea Keenan, iar Aislinn își dădu seama că toate prietenele ei îl acceptaseră.

Și de ce nu ar face-o? Oricât de mult și-ar fi dorit ca acestea să-l ignore, nu putea spune nimic. Nu putea să explice de ce dorea ca el să dispară. Nu putea să le spună cât de periculos era. Nu avea de ales. Uneori, lipsa alegerilor, presiunea faptului de a avea de a face cu zânele o făceau să simtă că se prăbușește, că secretul era o greutate fizică ce o copleșea. Ura chestia asta.

După ce prietenele ei trădătoare îl aduseră la masă, încercă să-l ignore. Strategia funcționă – o vreme – dar el continua să o privească, adresându-i aproape toate comentariile,

punându-i întrebări. Tot timpul, stătuse în partea opusă a mesei, uitându-se la ea cu ochii aceia verzi, inumani.

În cele din urmă, arătă către păstăile gătite cam prea mult la abur și întrebă ceva fără sens și ea izbucni:

– Ce-i? Prea normale pentru cineva ca tine?

Unde îmi e stăpânirea de sine? Din ce în ce mai mult, experiența ei de o viață în stăpânirea emoțiilor păru să o trădeze, dispărând ușor.

El stătea înfricoșător de nemișcat.

– Ce vrei să spui?

Știa că nu e bine să provoci o zână, mai ales un rege al zânelor, dar forță nota:

– Ai fi surprins să afli câte știu despre tine. Și, știi ce? Nimic din toate astea nu mă impresionează. Câtuși de puțin.

Și atunci izbucni în râs – fericit și lipsit de griji, de parcă mânia care i se citise pentru o clipă în ochi nici nu existase.

– Atunci am să încerc mai mult.

Presentimentele o făcură să se cutremure, la fel și dorul brusc, amestecul ciudat dintre cele două sentimente. Era mai rău decât simpla nevoie pe care o simțise să-l atingă: era aceeași împletire neliniștitoare de sentimente pe care o simțise la Comix când îi vorbise pentru prima dată.

Leslie fluieră ușor.

– Dă-i o șansă cât de mică, Ash.

– Las-o baltă, Les. Aislinn își încleștă mâinile în pumni, punându-le în poală, sub masă.

– Sindrom pre-menstrual. Rianne dădu din cap. Apoi, îl bătu ușor pe Keenan pe mână și adăugă: Ignor-o, dulceață. O să te ajutăm noi să o faci să cedeze.

– O. Contez pe asta, Rianne, murmură Keenan. Strălucea – de parcă o lumină puternică îi radia de sub piele – în timp ce rostea aceste cuvinte.

Aislinn simțea aerul încărcat cu parfum de trandafiri, simțea căldura mult prea tentantă care radia dinspre el.

Prietenele ei se uitau lung la el de parcă ar fi fost cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră. *Am încurcat-o rău de tot.*

Aislinn păstră tăcerea până ce veni momentul să meargă la orele de după-masă, unghiile săpându-i mici semicercuri – *precum bucăți din soare* – în pielea din palmă. Se concentră pe durerea provocată de acei sori, doar parțial vizibili în pielea ei, și se întrebă dacă avea vreo șansă de scăpare în fața atenției pe care i-o acorda Keenan.

Spre sfârșitul zilei, apropierea lui Keenan devenise intolerabilă pentru Aislinn. O căldură stranie părea să umple aerul când stătea lângă ea și, după câteva momente, era aproape dureros să reziste să nu-l atingă. Mintea îi spunea să reziste, dar ochii voiau să rătăcească închiși; mâinile voiau să atingă.

Am nevoie de spațiu.

Se obișnuise să vadă zâne. Era îngrozitor, dar o făcuse. Putea să facă și asta.

E doar o zână ca oricare alta.

Se concentră, repetând regulile și avertismentele în minte ca pe o rugăciune, o litanie care trebuia să o facă să se concentreze. *Nu te uita, nu vorbi, nu fugi, nu atinge.* Respiră de câteva ori ca să se calmeze. *Nu reacționa. Nu le atrage atenția. Nici* măcar *nu le lăsa să afle că le poți vedea.* Familiaritatea cuvintelor o ajuta să se depărteze de limitele

dorinței, dar nu era destul să o facă să se simtă comfortabil lângă el.

Așa că, atunci când intrară în clasa unde se ținea ora de literatură și una dintre majorete îi oferi un loc liber – un loc minunat de departe de al ei – Aislinn o răsplăti pe aceasta cu un zâmbet larg.

– Te-aș putea săruta pentru asta. Mulțumesc.

Keenan tresări auzindu-i cuvintele.

Majoreta se uită uluită la Aislinn, nesigură dacă era o glumă sau nu.

– Serios. Mulțumesc. Aislinn îi întoarse spatele lui Keenan, care era mai mult decât nemulțumit și se strecură la locul ei, fericită să ia o pauză – oricât de scurtă ar fi fost ea.

Câteva momente mai târziu, sora Mary Louise intră și împărți un maldăr de hârtii.

– M-am gândit să luăm o pauză de Shakespeare azi.

O întâmpinară murmure de apreciere, repede urmate de oftaturi de dezamăgire când lumea văzu că pe hârtii era o poezie.

Ignorându-le nemulțumirea, sora Mary Louise scrise un titlu pe tablă: „La Belle Dame Sans Merci“.

Cineva șopti în spate:

– Și poezie, și franceză, vai, ce bucurie!

Sora Mary Louise râse.

– Cine vrea să citească despre „Frumoasa fără milă“?

Evident emoționat, Keenan se ridică și citi povestea tragică a cavalerului vrăjit fatalmente de o zână. Nu cuvintele le făceau pe toate fetele din clasă să suspine, ci vocea lui. Chiar și fără să îi dea aparență umană, suna păcătos de bine.

Când termină de citit, sora Mary Louise părea la fel de uimită ca și ceilalți.

– Minunat, murmură. Apoi, își luă privirea de la el și se uită prin clasă, oprindu-se pe elevii care, de obicei, aveau ceva de comentat. Ei bine? Ce puteți să-mi spuneți?

– Eu, nimic, murmură Leslie din partea opusă a clasei.

Sora Mary Louise se uită la Aislinn, așteptând să spună ceva.

Așa că, după ce respiră din nou adânc să se liniștească, Aislinn spuse:

– Nu era femeie. Cavalerul a avut încredere în ceva inuman, o zână, un vampir sau ceva de genul ăsta și acum e mort.

Sora Mary Louise interveni:

– Bun. Deci, ce înseamnă asta?

– Să nu ai încredere în zâne sau în vampiri, mormăi Leslie.

Râseră cu toții, mai puțin Keenan și Aislinn.

Apoi, vocea lui Keenan se auzi printre râsete:

– Poate că zâna nu era vinovată. Poate că erau alți factori.

– Exact. Ce mai contează viața unui muritor? El a murit. Nu mai contează din moment ce zâna, vampirul sau orice altceva era, s-a simțit prost sau nu a vrut să o facă. Cavalerul tot mort e. Aislinn încerca să-și păstreze tonul calm și reuși, în mare parte. Bătăile de inimă erau, totuși, altceva. Știa că Keenan o privește, dar ea se uită la sora Mary Louise și adăugă: Monstrul nu suferă, nu-i așa?

– Poate fi o metaforă despre cum e să ai încredere în persoana greșită, nu? adăugă Leslie.

– Bine. Bine. Sora Mary Louise adăugă alte câteva rânduri cu creta pe tablă. Ce altceva?

Discuția alunecă spre alte câteva subiecte, până ce sora Mary Louise spuse, în final:

– Să ne uităm un moment la „Piața goblinilor" a lui Rossetti și apoi ne vom întoarce la asta.

Aislinn nu fu surprinsă de faptul că Keenan se oferi din nou să citească; trebuia să știe ce efect are vocea lui. De data aceasta, se uită fix la ea în timp ce citea, abia privind cuvintele de pe pagină.

Leslie se aplecă spre Aislinn și șopti:

– Se pare că Seth are concurență.

– Nu. Aislinn dădu din cap și se strădui să-i înfrunte privirea lui Keenan în timp ce răspunse: Nu, nu are. Nu vreau *nimic* din ceea ce are să-mi ofere Keenan.

Vorbi încet, dar el o auzi. Se poticni ușor, pe chipul prea-frumos apărând o expresie confuză. Se opri la jumătatea poemului.

Aislinn se uită în altă parte înainte ca el să vadă cât de tentată era, de fapt, înainte să admită ea însăși cât de mult își dorea să ignore orice rațiune.

Sora Mary Louise interveni și rupse tăcerea:

– Cassandra, te rog, continuă de unde am rămas.

Te rog! Fă-l să plece!

Pentru tot restul orei, Aislinn nu se mai uită în direcția lui. După aceea, aproape că ieși în fugă din clasă, sperând că avea să o aștepte taxiul, așa cum promisese. Dacă ar fi trebuit să înfrunte și mai mult atenția lui Keenan, i-ar fi fost frică de ceea ce ar fi putut face.

CAPITOLUL 12

Lumea spune că singurul mod în care le poţi evita furia este să cauţi o ramură de verbenă şi să o legi cu un trifoi cu cinci foi. Este un remediu magic pentru orice dezastru.

– *Poveşti populare din Bretagne,* de Elsie Mason (1929)

Când Donia intră în bibliotecă, îl văzu pe Seth. *Prietenul lui Aislinn, cel care locuieşte în adăpostul cu pereţi de oţel.* Era destul de târziu pentru a o întâlni pe Aislinn, dar dacă Seth era acolo, poate că Aislinn se întâlnea din nou cu el.

Nu părea să observe pe nimeni în jurul lui, în ciuda muritorilor şi a zânelor care îl observau pe el. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Era drăguţ, tentant într-un fel atât de diferit faţă de Keenan: întunecat şi liniştit, cu umbre, şi palid. *Nu te gândi la Keenan. Gândeşte-te la muritor. Zâmbeşte pentru el.*

Nu se grăbi, mişcându-se încet şi cu grijă, sprijinindu-şi mâna într-o doară de mesele goale pe lângă care trecea, luă o pauză de un moment pentru a-şi trage răsuflarea lângă noua vitrină cu cărţi.

Se uită la ea.

Lasă-l pe el să vorbească primul. Poţi să faci asta. Privirea ei – ascunsă în spatele ochelarilor închişi la culoare – zăbovi asupra lui pentru o secundă sau două. Stătea la unul dintre cele câteva terminale de computer, cu un vraf de printuri lângă el.

Când ajunse lângă masa lui, îi zâmbi.

Îşi întoarse vraful de hârtii, ascunzând pur şi simplu ceea ce căutase.

Întinse gâtul, încercând să vadă ce anume citea pe ecran.

El dădu click pe ceva aflat pe ecran şi închise monitorul. Arătă cu degetul.

– Donia, nu? Ash nu ne-a făcut cunoştinţă seara trecută. Tu eşti cea care a ajutat-o?

Ea dădu din cap aprobator şi îi întinse mâna.

În loc să i-o strângă, îi luă mâna şi îi sărută degetele. *Mi-a luat mâna.* Nu ardea precum atingerea lui Keenan.

Îngheţă, precum un animal hăituit înainte de vânătoare, şi se simţi prost din cauza asta. *Nimeni nu mă atinge. De parcă i-aş aparţine încă lui Keenan. Interzis.* Liseli jurase că totul se va schimba, odată ce noua Fată a Iernii avea să ia toiagul, dar, câteodată, era greu de crezut. Trecuseră decenii de când cineva pusese cu adevărat mâna pe ea.

– Eu sunt Seth. Mulţumesc pentru ce ai făcut. Şi dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea... Pentru o secundă, păru destul de fioros pentru a rivaliza cu cei mai buni gardieni ai lui Keenan. Deci, mulţumesc.

Continua să o ţină de mână; ea începu să tremure când şi-o retrase. *El e al* ei, *la fel cum e şi Keenan acum.*

– Ash e aici?

– Nu. Ar trebui să plece de la şcoală în curând. Se uită dincolo de ea, către ceasul agăţat pe peretele din spatele ei.

Rămase nehotărâtă pentru un moment.

– Aveai nevoie de ceva? Se uită lung la ea, de parcă ar fi dorit să îi pună cu totul altă întrebare.

Își împinse ochelarii negri mai sus, pe nas. Uitându-se lângă el, unde stăteau ascultând câteva dintre fetele lui Keenan, zâmbi ironic.

– Ești... al lui Ash... Făcu un gest ambiguu cu mâna.

El îi replică serios:

– Ce anume al lui Ash?

– Pretendentul ei? spuse ea și se strâmbă. *Pretendent. Nimeni nu mai folosește cuvântul ăsta.* Anii se contopeau câteodată, odată cu cuvintele și hainele și muzica. Se amestecau. Prietenul ei?

– Pretendentul ei? repetă el. Împinse cu limba inelul pe care îl avea în buza de jos și apoi zâmbi. Nu, nu chiar.

– O. Simțind un miros neobișnuit, Donia adulmeca ușor. *Nu se poate.*

Seth se ridică și își luă geanta. Se apropie de ea, la distanță de mai puțin de un braț, de parcă ar fi încercat să o facă să dea înapoi, afirmându-și un soi de dominație masculină. *Iată ceva ce nu se schimbă de-a lungul anilor.*

Făcu un pas înapoi – doar unul – dar nu înainte de a simți mirosul ușor acru al verbenei proaspăt culese, nu copleșitor, dar evident. *Asta e. În geanta lui.* În fundal, se simțea mirosul slab de mușețel și de sunătoare.

– Am grijă de ea, înțelegi? Este o persoană minunată. Blândă. *Bună.* Își puse geanta pe umăr și se uită în jos, la ea.

– Dacă ar încerca cineva să-i facă rău – făcu o pauză, se încruntă și continuă – aș face *orice* să o știu în siguranță.

– Sigur. Mă bucur că am putut să te ajut și eu zilele trecute. Distrasă, dădu din cap. *Verbenă, sunătoare, ce face oare cu chestiile alea?* Erau primele pe lista plantelor despre care se spunea că dau muritorilor puterea de a vedea zâne.

Apoi plecă, urmat de câteva dintre fetele lui Keenan. *Mă întreb dacă or să-și dea seama ce duce în geantă.* Se îndoia.

Odată ce ușa se închise după Seth și Fetele Verii, Donia se așeză la terminalul de computer și se uită în istoricul căutărilor lui: *zâne, înfățișare umană, ierburi pentru a vedea, Regele Verii.*

– Oh, șopti ea. Asta nu putea fi bine.

Când Keenan ajunse în podul său aflat la periferia orașului, Niall și Tavish îl așteptau. Se întinseseră de parcă s-ar fi relaxat, dar nu-i scăpară privirile curioase cu care îl întâmpinară când intră.

– Ei bine? întrebă Tavish în timp ce tăie sonorul televizorului, reducând la tăcere reportajul meteo despre o furtună cu grindină de dimensiuni înspăimântătoare.

Beira trebuie să fi auzit că mi-am petrecut ziua cu Aislinn. Adesea se supăra când auzea de orice progres făcea cu muritoarele, dar nu putea – așa ziceau regulile competiției – să intervină direct.

– Nu prea grozav. Lui Keenan nu-i plăcea să admită, dar rezistența lui Aislinn îl obosea. Nu reacționează așa cum fac de obicei.

Niall se aruncă într-un fotoliu plin și luă telecomanda unuia dintre sistemele de jocuri.

– Ai invitat-o în oraș?

– Deja? Keenan luă o felie de pizza pe jumătate mâncată din cutia aflată pe una dintre măsuțele de cristal împrăștiate

prin cameră. O adulmecă și luă o gură. *Nu e așa de veche.* Nu e prea devreme? Ultima fată...

Niall își ridică privirea din televizor.

– Obiceiurile muritorilor se schimbă mai repede decât obiceiurile noastre. Încearcă abordarea „doar prieteni".

– Nu vrea să-i fie prieten. Nu pentru asta sunt făcute fetele, insistă Tavish în felul lui obișnuit, înțepat. Se întoarse și întinse mâna după cutia cu resturile de pizza. Ai nevoie de proteine, nu de asta. De ce insistați voi doi să mâncați chestii pentru muritori e dincolo de puterea de înțelegere.

Pentru că am fost obligat să trăiesc atât de mult timp printre ei? Dar Keenan nu rosti cuvintele cu glas tare. Îi dădu pizza și se așeză, încercând să se relaxeze. Era mai ușor aici, decât în majoritatea locurilor unde locuiseră până atunci. Plante înalte, cu frunze, dominau fiecare colț din mansardă. Câteva păsări zburătăceau prin cameră, țipând la el și retrăgându-se în cuiburile din coloanele care sprijineau tavanul înalt. Camera părea mai deschisă, părea că sunt afară.

– Deci stilul relaxat e ceea ce le place acum?

– Merită încercat, spuse Niall, atent în continuare la ecran. Înjurând printre dinți, se înclină când pe o parte, când pe alta a scaunului – de parcă mișcarea aceasta ar fi făcut imaginea de pe ecran să se miște. Era greu de crezut că putea să vorbească mai multe limbi decât ar fi avut nevoie o zână: dă-i, în schimb, o jucărie și era neajutorat. Sau poate încearcă abordarea agresivă – *spune-i* că o scoți în oraș. Unora le place.

Tavish se întoarse cu una dintre poțiunile verzi pe care insista să le bea Keenan. Dădu din cap aprobator.

– Așa pare mai potrivit.

– Ei bine, iată și demonstrația care îți spune că trebuie să încerci – Niall se opri și rânji înspre Tavish – abordarea relaxată.

– Într-adevăr, râse Keenan.

– Și ce e amuzant în asta? Tavish puse băutura verde cu proteine pe masă. Coada lui lungă și argintie îi cădea pe umăr când se mișca; o dădu la loc pe spate cu un gest nerăbdător, un semn că era agitat. Cu toate acestea, nu își pierdea cumpătul. Nu și-l pierdea niciodată.

– Când ai ieșit ultima dată cu o fată? îl întrebă Niall, uitându-se în continuare la ecran.

– Fetele sunt o companie mai mult decât adecvată...

Niall îl întrerupse.

– Vezi? Nu mai are exercițiu.

– Sunt cel mai vechi sfetnic al Regelui Verii și – Tavish se opri, oftând dându-și seama că nu făcea decât să sublinieze argumentul lui Niall – încearcă întâi cum a zis băiatul, stăpâne.

Și, cu deminitatea neștirbită care îi venea atât de bine, Tavish se retrase în birou.

Keenan îl privi cu tristețe plecând.

– Într-unul dintre acești ani, o să te pedepsească pentru nesupunerea ta. *Este* în continuare zână a verii, Niall.

– Bun. Trebuie să găsească ceva pasiune în oasele alea bătrâne. Buna-dispoziție a lui Niall se risipi, înlocuită de istețimea care îl făcuse la fel de important ca Tavish pentru consilierea lui Keenan în ultimele secole. Zânele Verii sunt

făcute pentru pasiuni puternice. Dacă nu se relaxează, o să-l pierdem în favoarea înaltei Curţi a lui Sorcha.

– Căutarea asta este dificilă pentru el. Tânjeşte după ceea ce însemna curtea în timpul tatălui meu. Simţindu-se la fel de serios precum Tavish, Keenan îşi lăsă privirea să cadă pe parcul de dincolo de stradă.

Unul dintre oamenii-măceş îl salută.

Uitându-se în spate, la Niall, Keenan adăugă:

– Cum ar trebui încă să fie.

– Atunci, curtează fata. Rezolvă problema.

Keenan dădu din cap.

– O abordare relaxată, spui?

Niall veni să stea lângă el, la fereastră, uitându-se în jos, la ramurile deja acoperite de brumă, o dovadă în plus că, dacă nu opreau puterea în creştere a Beirei, nu ar mai fi durat prea multe secole până ce zânele verii aveau să dispară.

– Şi arată-i ce înseamnă o noapte palpitantă, ceva diferit, ceva neaşteptat.

– Dacă nu o găsesc în curând...

– O vei găsi, îl asigură Niall, repetând aceleaşi cuvinte pe care i le repeta de aproape un mileniu.

– Trebuie. Nu ştiu dacă – Keenan trase aer adânc în piept ca să se liniştească – o *voi* găsi. Poate că e aceasta.

Niall zâmbi uşor.

Dar Keenan nu mai era sigur că vreunul din ei mai credea în asta. Dorea, dar era din ce în ce mai dificil, de fiecare dată când începea jocul.

Când Regina Iernii îi legase puterile – făcându-l incapabil să aibă acces la mare parte din puterea verii, îngheţând

[...]ceptat pământul – începuse şi să înfrângă speranţa multora dintre zâne. Poate că era mai puternic decât majoritatea zânelor, dar era departe de regele de care aveau nevoie, departe de regele care fusese tatăl lui. *Te rog, fie ca Aislinn să fie aleasa.*

CAPITOLUL 13

Totul e capricios în ceea ce le privește... Ocupațiile lor de bază sunt ospețele, luptele și dragostea.

– *Povești populare și cu zâne ale țăranilor din Irlanda,* de William Butler Yeats (1888)

După ce taxiul o lăsă la depoul de cale ferată, Aislinn se îndrepta spre ușa lui Seth. În apropiere, se aflau vreo câteva zâne, care o supravegheau, vorbind între ele. Nu stăteau niciodată prea mult atât de aproape de vechile vagoane de tren și de șine, dar veneau altele și le înlocuiau. De când Keenan îi vorbise pentru prima dată la Comix, se părea că zânele se adunau oriunde ar fi mers ea.

– Îi dă prea multă atenție muritorului, mormăi o zână deșirată, cu membre precum cele ale păsărilor. Regele Verii nu ar trebui să suporte asta.

– S-au schimbat vremurile, spuse una dintre zânele femeie. Precum celelalte, avea vițe pline de flori care i se strecurau pe piele, dar, spre deosebire de ele, purta un costum din plăcuțe colorate, în locul hainelor extrem de feminine pe care păreau că le preferă celelalte. Vițele ei începeau din jurul gâtului și șerpuiau prin părul ei lung până la glezne, făcând-o să pară, în același timp, și sălbatică și sofisticată.

– Vine la el acasă în fiecare zi. Zâna subțire ca o pasăre îi dădea târcoale celeilalte zâne precum un prădător. Ce face acolo?

– Știu ce aș face *eu*, zise ea. Cu un zâmbet șiret, se întinse și îi înșfăcă capul cu ambele mâini. La urma urmelor, poate să o facă, dacă sfârșește prin a rămâne cu Keenan pentru totdeauna.

Pentru totdeauna?

Aislinn se întoarse cu spatele ca să nu-i vadă chipul. Începu din nou să meargă prin iarba uscată, destul de aproape cât să audă zânele, dar nu într-atât de aproape cât să le stârnească suspiciuni. *Cu Keenan pentru* totdeauna?

Zâna femeie o trase pe cea cu înfățișare de pasăre în jos, către ea, până ce ajunseră nas în nas și adăugă:

– Cu toate astea, nu contează ce a făcut. Deja se schimbă –, își trecu limba de pe vârful nasului până la ochi – devine un membru al curții. Lasă fata să se distreze cu muritorul ei cât mai poate. În curând, nu o să mai conteze.

Unde naiba e Seth? Pentru a patra oară, Aislinn își scoase telefonul mobil și apăsă tasta 2, pentru a apela rapid numărul lui Seth.

Sună exact în spatele ei.

Apăsând pe butonul de oprire, se întoarse.

– Relaxează-te, Ash. Venea înspre ea – cu telefonul acum amuțit, pășind, fără să-și dea seama, exact pe lângă zâne.

– Unde ai fost? Mi-am făcut griji că s-a întâmplat ceva...

El ridică o sprânceană.

– ... Că ai uitat, termină ea fraza cu glas moale.

Știu să mint mai bine de atât.

– Să uit de tine? O luă cu brațul de după mijloc și o conduse înainte. Deschizând ușa îi făcu semn să o ia înainte. Nu te uit niciodată.

Zâna cu înfățișare de pasăre aluneca spre ei, adulmecându-l pe Seth și încrețind nasul.

– Data viitoare, te rog să răspunzi la telefon. Te rog? Aislinn îl lovi ușor pe Seth în piept. Unde ai fost?

El dădu din cap și o urmă înăuntru, închizând ușa de oțel în nasul zânei.

– Am vorbit cu Donia.

– Poftim? Aislinn simți că se sufocă.

– Nu foarte prietenoasă, dar e mai drăguță decât mi-am dat seama, totuși. Seth zâmbi calm, de parcă nu i-ar fi spus tocmai că stătuse de vorbă cu una dintre Ele. Nu chiar atât de drăguță, așa că nu i-am spus să aibă grijă de ea. Dar, totuși, e aproape la fel de drăguță ca tine.

– *Ce* ai făcut?

Aislinn îl împinse ușor pe Seth, cu toate astea, el se strâmbă un pic.

– Am vorbit cu ea. Își puse mâna pe piept, în locul pe care îl atinsese când îl împinsese. Își dădu cămașa la o parte și se uită. Cu o expresie de uimire pe față, spuse: M-a durut.

– Poate că pare drăguță, dar e tot una dintre ele. Nu poți avea încredere în ele. Aislinn se întoarse să se uite la zânele care erau adunate afară. Una dintre ele – fata în costum – alegea câteva frunze, îndoindu-le ca pe origami.

Seth se apropie și își sprijini bărbia pe creștetul ei.

– Câte sunt afară?

– Prea multe. Se întoarse cu fața la el, piept la piept, prea aproape cât să se uite în sus, să-l privească. Nu poți face lucruri din astea. Nu poți risca...

– Relaxează-te. Îi luă o șuviță de păr în mână, lăsând-o să îi curgă ușor printre degete. Nu sunt prost, Ash. Nu i-am spus „zână rea, stai deoparte“. I-am mulțumit pentru ajutorul de zilele trecute și i-am spus că ar fi rău dacă ți s-ar întâmpla ceva. Atâta tot.

Păși înapoi cât să se poată uita în jos la chipul ei care se ridicase să-l privească. Avea cearcăne în jurul ochilor.

– Ai încredere în mine, bine? Nu am de gând să fac nimic care să te pună într-un pericol și mai mare.

– Scuze. Simțindu-se vinovată pentru că țipase, pentru că se îndoise de el, pentru cearcănele din jurul ochilor, îi luă mâna și i-o strânse. Stai jos. Am să fac niște ceai.

– Am făcut ceva progrese cu studiile despre cum să vezi zânele și despre apărarea împotriva zânelor. Nu prea multe, dar tot e ceva. Se așeză pe scaunul lui preferat și scoase mai multe foi.

Văzând că nu îi răspunde, lăsă foile în poală și o întrebă:

– Sau vrei să-mi spui ce te-a speriat mai înainte?

Scutură din cap.

– Nu. Nu acum, cel puțin.

Toate conversațiile astea despre zâne, cercetările despre zâne, evitarea zânelor. *Cât de corect e față de el?*

– M-am gândit că am putea vorbi despre altceva, pentru un timp. Nu știu...

El se frecă la ochi.

– Bine. Vrei să-mi spui ce ai făcut la școală?

– Ăăă. Evident nu o să vorbim despre școală dacă încercăm să evităm discuțiile despre zâne. Umplu ceainicul și deschise cutia cu ceai de mușețel de pe dulap. Ridicând un pliculeț, întrebă: Are cumva un gust îngrozitor?

– Nu cred, dar e niște miere în dulapul de jos, dacă vrei. Se întinse, lăsând la vedere abdomenul gol acolo unde i se ridică cămașa și, pentru o clipă, inelul negru pe care îl avea în buric. Putem discuta despre cum o să fie după, când viața o să revină la normal. Mă gândeam că ar trebui să ieșim în oraș, să luăm cina, când toate astea se vor termina.

Îl mai văzuse până atunci fără cămașă, îl văzuse în pantaloni scurți. Erau prieteni de ceva vreme. *Ce a zis? Cină? Cină cu Seth.* Se afla în bucătăria lui, privindu-l cum se joacă cu inelul din buză. Nu îl mușca, ci îl ținea în gură. Făcea asta de fiecare dată când se concentra. *Nu e sexy. El nu e sexy.*

Dar era și se uita la el de parcă ar fi fost în transă.

– Uau, șopti ea.

Se uită în altă parte, simțindu-se jenată. *Suntem prieteni. Prietenii ies și la cină. Nu înseamnă nimic.* Deschise dulapul. Sticla de miere stătea lângă un amestec ciudat de mirodenii și de uleiuri.

– Cină, da. Carla vrea să mergem în localul ăla nou, de pe strada Vine. Ai putea...

– Uau, zici? Vocea îi era joasă, răgușită. Scaunul scârțâi când se ridică. Pașii îi răsunau ciudat de sonor când străbătu cei doi metri care îi separau. Apoi, ajunse lângă ea. Mă descurc cu uau.

Se întoarse repede, strângând în mână sticla și împroșcând cu miere pe dulap.

– Nu am vrut să spun nimic deosebit. În ultima vreme am flirtat cam mult și apoi telefonul ăla și... Știu că probabil te așteaptă vreo duzină de fete. Sunt doar obosită și...

– Hei. Îi puse mâna pe umăr, încercând să o întoarcă cu fața spre el. Nu e nimeni altcineva. Doar tu. Nimeni, în ultimele șapte luni.

O trase din nou ușor de umăr.

– Nu mai e nimeni altcineva în afară de tine în viața mea.

Se întoarse și rămaseră nemișcați. Ea se uita la cămașa lui; îi lipsea un nasture. Își încleștă mâna pe sticla de miere, până ce i-o luă el și o puse alături.

Apoi o sărută.

Se ridică pe vârfuri, își aplecă capul încercând să ajungă și mai aproape. Seth își trecu brațul în jurul taliei ei și o sărută de parcă ea ar fi fost aer și el s-ar fi sufocat. Și uită de toate: nu mai existau zâne, nici puterea de a le vedea, nimic – doar ei doi.

O ridică pe dulapul pe care stătuse și vorbise cu el de atâtea ori. Dar, de data aceasta, mâinile îi erau în părul lui, unde își încâlcea degetele, trăgându-l mai aproape.

Era cel mai perfect sărut pe care îl trăise, până ce își dădu seama: *Seth. E vorba de Seth.*

Se trase deoparte.

– În mod evident, a meritat așteptarea, șopti Seth, ținând-o în continuare în brațe.

Picioarele îi erau de o parte și de alta a lui, gleznele îi erau încrucișate în spatele lui. Își odihni fruntea pe umărul lui.

Nici unul din ei nu spuse nimic.

Seth nu vrea o prietenă. E o greșeală. Ar fi fost ciudat după: își spusese asta de nenumărate ori în ultimele luni. Asta nu o făcuse, însă, să nu mai aibă gânduri necurate.

Își ridică capul și se uită la el.

– Șapte luni?

Își drese vocea:

– Da. M-am gândit că dacă am răbdare... Nu știu... Zâmbi emoționat, cum nu obișnuia să o facă. Am sperat că poate nu mai fugi... Și, apoi, după atâtea vorbe și după atât de mult timp petrecut împreună, am...

– Nu pot, nu am... Trebuie să rezolv problema asta cu zânele și... Șapte luni? Se simțea îngrozitor.

Seth m-a așteptat pe mine?

– Șapte luni. O sărută pe nas, de parcă totul ar fi fost normal, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Apoi o ridică de pe dulap ușor și o așeză jos. Și am să continui să aștept. Nu plec nicăieri și nici nu am să îi las să te ia.

– Nu știu... nu am știut. Avea atât de multe întrebări. Ce dorea? Ce însemna „așteptatul"? Ce dorea ea? Nu putea să pună nici una dintre aceste întrebări.

Pentru prima dată de când își aducea ea aminte, se simțea mai bine să se gândească la zâne decât la orice altceva.

– Trebuie să mă ocup de asta – de Ele – chiar acum și...

– Știu. Nu vreau să uiți de ele, dar nu uita nici de asta. Îi dădu părul la o parte, degetele poposindu-i mai mult

timp pe obraz. De secole, fură muritori, dar nu te pot lua și pe tine.

– Poate e vorba de altceva.

– Nu am găsit nimic, *nimic* care să sugereze că pleacă odată ce găsesc un muritor care le place. O luă în brațe, cu tandrețe de data asta. Avem un avantaj din moment ce poți să le vezi, dar, dacă tipul ăsta e într-adevăr rege, nu cred că va primi foarte bine un refuz.

Aislinn nu spuse nimic, nu putea să spună nimic. Stătea în brațele lui Seth, în timp ce acesta dădea glas temerilor ei crescânde.

Capitolul 14

Zânelor pare să [le] placă extrem de mult vânătoarea.
– *Folclorul de pe Insula Man,* de A.W. Moore (1891)

Până la sfârșitul săptămânii, Aislinn era sigură de două lucruri – să fie cu Seth devenise mult prea tentant și era de-a dreptul imposibil să-l evite pe Keenan. Trebuia să rezolve ambele situații.

Regele zânelor se descurca foarte bine și singur la școală, dar tot era pe urmele ei, ca un hărțuitor extrem de insistent. Nu era vorba nici pe departe că l-ar fi așteptat, iar tentativele ei de a-l trata cu dispreț sau cu indiferență se dovedeau fără rezultat. Abia dacă se mai ținea în picioare la sfârșitul zilei, epuizată de efortul de a se abține să *nu* îl atingă. Avea nevoie de o nouă abordare.

Zânele vânează. Regula aceasta, cel puțin, părea să nu se fi schimbat. Ca zâna cu înfățișare de lup care colinda străzile, Keenan o vâna pe ea. Poate că nu fugea la propriu, dar era vorba de același lucru. Așa că – chiar dacă lucrul o înspăimânta – se hotărî să se oprească, să îl lase să creadă că o poate prinde.

În copilărie, fusese una dintre cele mai grele lecții pe care trebuise să le învețe. Bunica obișnuia să o ia în parc pentru plimbări scurte ca să poată să-și exerseze autocontrolul și să

nu fugă când o adulmecau și o urmăreau, să facă să pară că opririle ei bruște sunt normale, neavând nimic de a face cu faptul că zânele o vânau. Ura aceste lecții. Fiecare fibră a corpului ei striga *fugi mai repede* când o urmăreau, dar era frica, nu rațiunea, care acționa asupra ei. Dacă se oprea din alergat, își pierdeau interesul. Așa că avea să se oprească din a fugi de Keenan, odată ce își va fi dat seama cum s-o facă astfel încât să pară natural.

Încercă să-i zâmbească de câteva ori lui Keenan, în timp ce se îndreptau spre ora de educație sanitară.

Îi răspunse fără ezitare, afișând un chip atât de intens fericit, încât o făcu să se împiedice.

Dar când se întinse să o prindă, se dădu la o parte și pe chipul lui se citi din nou o expresie de frustrare.

Încercă din nou după ce ieșiră de la ora de religie.

– Deci, ai planuri mari în weekend-ul ăsta?

Expresia de pe chipul lui era ciudată, undeva între amuzat și surprins.

– Speram, dar – se uită lung la ea până ce simți panica și sila familiară revenind – mă îndoiesc că voi avea prea mult noroc.

Nu fugi.

O durea prea tare pieptul ca să răspundă, așa că doar dădu din cap și spuse:

– O!

În tăcere, se uită în altă parte, dar zâmbea și era liniștit acum. Trecu prin mulțime fără să mai rostească vreun cuvânt. Stătea în continuare prea aproape de ea, dar faptul că tăcea era o schimbare plăcută. Lipsa căldurii tentante era incredibilă, de parcă din el radia un calm ciudat.

Când intrară la ora de educație civică, continua să zâmbească.

– Pot să stau cu tine la prânz?

Ea făcu o pauză.

– Iei prânzul o dată la două zile.

Râse, un sunet la fel de muzical precum muzica clopoțeilor care se auzea atunci când alergau zânele cu înfățișare de lup.

– Da, dar nu îți place o dată la două zile.

– Ce te face să crezi că o să-mi placă azi?

– Sper. Trăiesc cu speranța...

Își mușcă buzele, gândindu-se: era prea ușor de încurajat doar cu câteva remarci prietenești, dar, când nu se chinuia prea mult, părea să îi fie mai ușor să respire lângă el, se simțea mai puțin copleșită de stări ciudate.

Ezitând, îi spuse:

– Tot nu îmi placi.

– Poate că ți-ai schimba părerea dacă ai petrece mai mult timp cu mine. Întinse o mână de parcă ar fi vrut să o atingă pe obraz.

Nu tresări, dar se încordă.

Nici unul din ei nu se mișcă.

– Nu sunt o persoană rea, Aislinn. Doar că...

Se opri și clătină din cap.

Știa că merge acum pe teren nesigur, dar mai sincer de atât nu păruse niciodată și nici ea nu se simțise atât de liniștită de când el începuse să frecventeze cursurile de la Bishop O.C.

Îl întrebă imediat:

– Ce anume?

– Vreau doar să te cunosc. E oare atât de ciudat?

– De ce? De ce pe mine? Inima începu să îi bată mai tare așteptându-l să-i răspundă, de parcă ar fi răspuns adevăratei întrebări. De ce nu pe altcineva?

Se apropie de ea mai mult, privind-o ca pe un vânat, dispoziția schimbându-i-se din nou cu rapiditate.

– Sincer? Nu știu. Ai ceva. De prima dată de când te-am văzut, am știut-o.

O luă de mână.

Îl lăsă să o facă. *Fă-i pe plac.* Totuși, era vorba de mai mult decât atât: rezistase tentației de a-l atinge de când se întâlniseră pentru prima dată. Nu era ceva logic, dar, în mod sigur, tentația exista.

La atingerea lui, vederea îi deveni mai bună. Părea că toate zânele din jurul lor se împodobiseră cu înfățișări umane simultan.

Nimeni nu reacționă în clasă; nimeni nu țipă. Evident, zânele nu deveniseră brusc vizibile.

Ce s-a întâmplat? Tremura.

Keenan se uita la ea, prea intens pentru a o liniști.

– Nu știu de ce anumite persoane par speciale pentru altele. Nu știu de ce ești tu aceea și nu altcineva. O împinse ușor mai în față și îi șopti: Dar la tine mă gândesc când mă trezesc dimineața. Chipul tău e cel pe care îl visez.

Aislinn înghiți cu greu. *Asta ar părea ciudat chiar dacă ar fi normal.* Și nu era. Era – din păcate – foarte serios.

Se cutremură.

– Nu știu.

Keenan îi mângâie mâna cu degetele.

– Dă-mi o șansă. Hai să o luăm de la capăt.

Aislinn îngheță. Anii în care bunica o avertizase îi trecură prin minte, o simfonie de înțelepciune și îngrijorări. Își auzi propria voce spunându-i lui Seth că modul în care stăteau lucrurile nu funcționa. *Să încerc ceva nou.* Dădu din cap.

– O luăm de la capăt. Sigur.

Și îi zâmbi, îi zâmbi cu adevărat – răutăcios și minunat și atât de tentant încât îi veniră brusc în minte poveștile cu zâne care răpeau oameni. *Răpiri? Mai degrabă le urmezi de bună-voie.* Aproape că se prăbuși în bancă. *E zână. Zânele sunt rele. Dar, dacă pot afla ce vor...*

Ora era pe jumătate terminată înainte să-și dea seama că nu auzise nici o vorbă din lecție sau – se uită mirată la caietul pe care nu-și amintea să-l fi deschis – că nu scrisese nici un cuvânt.

Apoi, în aceeași stare de confuzie, merse împreună cu Keenan la vestiarul ei.

Vorbea, o întreba ceva:

– ... Carnaval? Aș putea să te iau de acasă sau ne întâlnim. Cum vrei tu.

– Sigur. Clipi, simțindu-se de parcă ar fi fost o somnambulă trezită în visul altei persoane. Poftim?

Gărzile zâne schimbară priviri atotcunoscătoare.

– E un carnaval în seara asta. Întinse mâna să îi ia cărțile.

Fără să se gândească, începu să i le dea, dar se opri.

– Și cum rămâne cu marile tale planuri?

– Spune doar da. O aștepta.

În cele din urmă, încuviință.

– Ca prieteni.

Făcu un pas înapoi, în timp ce ea își încuia vestiarul.

– Sigur. Prieteni.

Rianne, Leslie și Carla veniră lângă ei.

– Ei bine? se repezi Rianne. A spus da?

– I-a spus vreo două, nu-i așa, Ash? Leslie îl bătu pe Keenan consolator pe braț. Nu te îngrijora. Refuză pe toată lumea.

– Nu pe toată lumea. Keenan părea mult prea mulțumit de sine. Mergem la carnaval.

– Poftim? Aislinn se uită de la Rianne la Keenan. *Știau?*

– Scoate banul. Rianne îi întinse mâna lui Leslie, care scoase supărată o bancnotă mototolită din buzunar și apoi se întoarse către Carla. Și tu.

– Scoate banul? repetă Aislinn, urmându-le spre cantină.

În spatele ei, auzi câteva gărzi râzând.

– Le-am spus că o să reușească să te scoată în oraș. Rianne își împături câștigurile și băgă bancnotele în buzunarul sacoului. Uită-te la el.

– E chiar aici, Ri, mumură Carla, aruncându-i lui Keenan o privire prin care își cerea scuze. Am încercat să o învățăm bunele maniere, dar... Ridică din umeri. E la fel ca atunci când încerci să-ți obișnuiești câinele să-și facă nevoile afară. Dacă am fi avut-o de când era doar un cățeluș, poate am fi avut succes.

Rianne o plesni pe braț, dar zâmbea larg.

– Ham, ham.

Întorcându-se către Aislinn, Carla coborî vocea:

– Când v-am văzut vorbind, nu ne-a lăsat să ne apropiem până ce nu a fost sigură că te-a invitat. Pur și simplu, a înșfăcat-o pe Leslie.

– Nu e o întâlnire, îngăimă Aislinn.

– Exact. Doar o să vorbim, să ne cunoaştem mai bine, fu de acord Keenan. Făcu o pauză, uitându-se la fiecare dintre ele, continuând să strălucească un pic în tot acest timp. De fapt, puteţi veni cu noi, dacă vreţi. Să îi cunoaşteţi pe câţiva dintre vechii mei prieteni.

Inima lui Aislinn o luă razna.

– Nu.

– Mie mi se pare că e o întâlnire. Nu-ţi fă griji. Nu vin la întâlnirea ta, Ash. Rianne oftă, de parcă tocmai se întâmplase ceva minunat şi se întoarse spre Carla. Ce crezi?

Carla dădu din cap aprobator.

– E evident o întâlnire.

– Aislinn mă însoţeşte în calitate de prietenă, spuse Keenan cu o expresie mulţumită pe chip. Pur şi simplu sunt onorat de faptul că doar mă însoţeşte.

Aislinn se uită la el, la prietenele ei care îl priveau pline de adoraţie.

El îi întâlni privirea şi îi zâmbi.

Nu grăbi pasul în timp ce el păstra ritmul cu ea. Acum, că Keenan părea mulţumit, sila pe care o simţise nu mai era deloc la fel de intensă.

Pot să mă descurc.

Dar, în timp ce îi trase scaunul cu un gest neobişnuit de curtenitor, îşi văzu imaginea în ochii lui, înconjurată de o mică aureolă de raze de soare.

Sper.

CAPITOLUL 15

Trăiesc mult mai mult decât noi; totuşi, mor, în cele din urmă, sau [cel] puţin dispar de sub înfăţişarea lor.

– *Comunitatea secretă*, de Robert Kirk şi Andrew Lang (1893)

Când Donia se întoarse din plimbarea de seară, Beira o aştepta pe verandă, întinsă pe un scaun decorat cu gheaţă.

Într-o doară, Regina Iernii sculpta chipuri îngrozite pe o coală de gheaţă aflată lângă ea. Părea că zânele din sculptură fuseseră prinse de vii, zvârcolindu-se şi ţipând.

– Donia, dragă, se repezi Beira, ridicându-se în picioare atât de graţios încât păru că e trasă în sus de nişte corzi invizibile. Începeam să mă gândesc dacă nu cumva ar fi fost bine să o trimit pe Agatha după tine.

Cotoroanţa în cauză rânji, expunând găuri în locurile unde ar fi trebuit să aibă dinţi.

– Beira. Cât de... Donia nu putea găsi un cuvânt care să nu fie o minciună. *Neaşteptat? Plăcut? Nu, nici una din astea.* Ce pot face pentru tine?

– Ce întrebare bună! Beira îşi bătu cu degetul în bărbie. Dacă fiul meu ar avea bunul simţ să mă întrebe asta – Beira se încruntă iritată –, dar nu îl are.

În capătul opus al grădinii, la marginea pădurii, câteva gărzi salutară. Bărbatul-măceș flutură din mână.

– Știi ce a făcut băiatul ăla?

Donia nu răspunse; de fapt, nu era o întrebare. *Exact ca Keenan.* Va fi ușurare să nu mai fie nevoită să stea între ei.

– A mers la școala fetei. S-a înscris acolo, ca un muritor. Îți imaginezi? Beira începu să se plimbe de colo-colo, ritmul staccato al pașilor ei auzindu-se precum chiciura care cădea pe vechea verandă. Și-a petrecut săptămâna cu ea, ținându-se de coada ei precum câinele ăla al tău.

– Lup. Sasha e lup.

– Lup, câine, coiot, mă rog. Problema e – Beira făcu o pauză, rămânând atât de nemișcată încât părea sculptată în gheață – problema, Donia, este că a găsit un punct *vulnerabil.* Înțelegi ce înseamnă asta? El face progrese; tu nu. Mă dezamăgești.

Agatha cloncăni.

Beira se întoarse încet, în mod deliberat. Îndoi un deget.

– Vino încoace.

Nedându-și încă seama de greșeala ei, Agatha păși pe verandă cu rânjetul încă pe chip.

– Deci, e amuzant faptul că fiul meu poate să câștige? Că ar putea să distrugă tot ce am clădit? Beira puse un deget sub bărbia Agathei, unghia ei lungă, îngrijită, tăind pielea cotoroanței. Un fir de sânge începu să-i picure pe gât. Nu mi se pare deloc amuzant, Aggie dragă.

– Nu asta am vrut să spun, Regina mea, făcu Agatha ochii mari.

Se uită la Doina, implorând din priviri.

– Aggie, Aggie, Aggie – țâțâi Beira – Donia n-o să te ajute. *Nu ar putea,* nici dacă ar vrea.

Donia își feri privirea, uitându-se, în schimb, la mereu prezentul bărbat-măceș. Acesta se cutremură cuprins de milă. Cu toții o mai văzuseră supărată pe Beira, dar era la fel de îngrozitor.

Ținând-o strâns în brațe pe cotoroanță acum, Beira atinse cu buzele gura ofilită a Agathei și suflă.

În tot acest timp, Agatha încercase să scape, împingând umărul Beirei cu mâinile, prinsă de încheieturile Reginei Iernii. Din când în când, Regina Iernii ceda; uneori, nu.

Azi nu o făcu.

Agatha se luptă, dar era în zadar: doar un alt monarh putea să-i țină piept Beirei.

– Ei bine, atunci, murmură Beira în timp ce trupul Agathei se prăbuși, fără viață, în îmbrățișarea Beirei.

Spiritul Agathei – doar o umbră acum – stătea lângă ele, frământându-și mâinile, plângând fără glas.

Beira se linse pe buze.

– Mă simt mai bine.

Dădu drumul trupului Agathei la pământ.

Umbra Agathei îngenunche lângă corpul său acum fără viață. Cristale de gheață cădeau din gura căscată a cadavrului, urmându-i linia obrajilor scofâlciți.

– Du-te acum, Beira goni umbra, care plângea fără zgomot, cu un gest, de parcă ar fi alungat o insectă. Apoi, se întoarse către Donia. Mai repede, fată. Răbdarea mea are limite.

Fără să mai aştepte un răspuns, Beira plecă – cu umbra Agathei urmând-o – lăsând-o pe Donia să se descurce cu cadavrul de pe verandă.

Donia se uită lung la Agatha – *la corpul care fusese Agatha.* Gheaţa se topise, formând o băltoacă în care zăcea acum părul zgripţuroaicei.

Puteam fi eu. Voi fi *eu într-o bună zi, dacă o dezamăgesc pe Beira...*

– Pot să ajut? Bărbatul-măceş stătea destul de aproape, încât ar fi trebuit să ştie că e acolo înainte de a începe să vorbească.

Se uită în sus la el. Pielea lui cenuşiu-cafenie şi părul precum frunzele verde-închis îl făceau să pară aproape o umbră în întuneric. Dacă nu ar fi avut ochii de un roşu aprins, ar fi fost una cu înserarea.

Seară. De când stau aici? Oftă.

El făcu un semn către celelalte gărzi care aşteptau la linia pădurii.

– Am putea s-o luăm cu noi. Pământul e moale; corpul ei s-ar pierde rapid în lut.

Donia înghiţi nodul de greaţă care ameninţa să o cuprindă.

– Keenan a aflat deja? Şopti, jenată că încă îşi mai făcea griji faţă de cum se simţea el.

– Skelley a plecat deja să-i spună.

Donia dădu din cap.

Skelley? Care mai e şi ăsta? Încercă să se concentreze, să se gândească la gărzi. *Mai bine decât să mă gândesc la Agatha.*

Skelley era una dintre gărzile de curte, subţire, precum Surorile Scrimshaw, blând. Plânsese când îngheţase alte

gărzi cu ceva timp în urmă. Cu toate acestea, rămăsese, păzind-o cu schimbul, făcând exact cum ordonase Keenan.

– Ai nevoie de gărzi în plus? Bărbatul-măceş nici nu clipi când făcu această ofertă, deşi ştia că îşi amintea ieşirile temperamentale pe care le avusese când i se mai oferise aşa ceva, în trecut. Am putea, cel puţin, să ne plasăm mai aproape.

Lacrimi îngheţate i se rostogoliră pe chip şi aterizară în băltoaca de pe verandă. *Nu plâng pentru ea. Ar mai fi la fel de bun dacă ar şti că – chiar acum, cu Agatha zăcând la picioarele mele, plâng pentru mine?*

Îşi luă privirea de acolo unde stăteau ceilalţi gardieni, aşteptând, gata să o protejeze chiar dacă nu le dăduse nici un motiv să o facă. *Desigur că ar face-o. Keenan vrea asta.*

– Donia?

Îşi ridică privirea.

– E prima dată când îmi zici pe nume.

Cu un alt foşnet uşor, păşi pe verandă.

– Hai să o luăm de aici.

Încă privindu-l, Donia aprobă din cap.

Le făcu un semn celorlalţi şi, cât ai clipi, luară cadavrul, lăsând doar o gigantică pată udă acolo unde zăcuse Agatha.

Închizând ochii, de parcă aşa ar fi alungat imaginea, Donia trase adânc aer în piept.

– Să stau mai aproape? şopti bărbatul-măceş. Doar un gardian mai aproape de tine. Dacă se întoarce...

Cu ochii în continuare închişi, întrebă:

– Cum ţi se spune?

– Evan.

– Evan, murmură. O să mă omoare, Evan, dar nu în noaptea asta. Mai târziu. Dacă o las pe fata cea nouă să ia toiagul, o să mă omoare. Am să mă alătur Agathei. Deschise ochii și îi întâlni privirea. Îmi e frică.

– Donia, te rog...

– Nu. Se întoarse. Nu se va întoarce în noaptea asta.

– Doar un gardian în plus? Întinse un braț de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze. Dacă ai să fii rănită...

– Lui Keenan o să-i treacă. Are o nouă fată. Va ceda. Toate cedăm. Își încrucișă brațele peste piept și se întoarse pentru a intra în casă. Cu spatele întors, adăugă șoptind: Lasă-mă să mă gândesc. Mâine am să-mi dau seama mai bine.

Apoi intră în casă și închise ușa, strigându-l pe Sasha, îngropându-și fața în blana lui moale și încercând să respire.

Keenan era bine dispus când ajunse acasă. Gărzile îi puseseră deja la curent pe Niall și Tavish, așa că nu fu surprins să îi vadă zâmbind când intră pe ușă.

– Aproape în timp record, Tavish dădu din cap aprobator, ținând în mână un pahar cu vin de vară. Ți-am spus: nu ai motive de îngrijorare. Muritorii așa sunt, mai ales în timpurile astea. Adu-o pe calea cea bună, reintră în problemă.

– S-o aducă pe calea cea bună? Niall izbucni în râs și își turnă și el un pahar. Mi-ar plăcea să te văd spunându-i asta unei muritoare.

Tavish se încruntă și duse sticla în camera de zi. Câțiva papagali stăteau pe o ramură lungă de copac, care se întindea în partea stângă a încăperii.

– Am petrecut secole cu Fetele Verii. Și ele au fost muritoare și nu sunt așa de complexe.

Niall se întoarse către Tavish și spuse încet, de parcă zâna mai bătrână ar fi fost un copil foarte, foarte mic:

– Odată ce devin Fete ale Verii, le dispar inhibițiile. Îți aduci aminte cum era Eliza când era muritoare? Deloc afectuoasă. Luă o înghițitură zdravănă și oftă. Acum este mult mai receptivă.

– Aislinn e diferită, îl întrerupse Keenan, simțindu-se extrem de furios la ideea că Aislinn ar putea fi Eliza, că ar putea să se alăture Fetelor Verii, că ar putea încălzi paturile altor zâne. O simt. Ar putea fi aleasa.

Tavish și Niall schimbară o privire. Mai auziseră exact aceleași cuvinte și înainte și el știa asta.

Și, totuși, ar putea fi. Ar putea fi aleasa.

Se prăbuși pe sofa și închise ochii. *Urăsc toată chestia asta, faptul că jocurile astea sunt atât de importante.*

– Mă duc să fac un duș. Să-mi limpezesc gândurile.

– Calmează-te. Cu o expresie solemnă, Tavish îi umplu paharul și i-l dădu. Poate fi aleasa. Una dintre ele trebuie să fie aleasa. Mai devreme sau mai târziu.

– Exact. Keenan luă paharul de vin. *Dacă nu, îmi voi petrece eternitatea făcând același lucru.* Trimite două fete. Aș avea nevoie de ajutor să mă relaxez.

Vreo două ore mai târziu, Keenan se uită la ceas pentru a treia oară în ultima jumătate de oră. *Încă două ore.* Avea să fie prima oară când poporul lui urma să îi vadă împreună, prima șansă pe care o aveau să îl vadă vorbind cu fata care

ar fi putut să fie Regina Verii, fata care putea să schimbe totul. Nu contează că mai fuseseră și altele. Era mereu la fel: acea fărâmă prețioasă de speranță că *aceasta* va fi regina lui.

Niall se sprijini de peretele de lângă ușa dormitorului.

– Keenan?

Keenan studia o pereche de pantaloni gri. *Prea formali.* Scotocea prin dulap. *Jeanși. Negri. I-ar plăcea ăștia.* Era mai simplu dacă se transforma în ceea ce își doreau ele, să facă ceva schimbări pentru a se purta într-un fel pe care ele îl considerau atrăgător.

– Am nevoie de jeanși negri, nu prea noi, dar nici prea ponosiți.

– Exact. Niall transmise mesajul unei Fete a Verii. Când aceasta plecă, se apropie mai mult. Keenan?

– Ce e? Keenan găsi un tricou de care nu-și amintea. Scoase o cămașă albastru închis, din mătase de păianjeni de deșert, mult mai frumoasă. Nu se putea schimba chiar atât de mult.

– Muritorul pe care Aislinn...

– Va dispărea curând. Keenan își scoase cămașa și și-o puse pe cea nouă. Apoi se uită prin bijuteriile pe care fetele i le aduseseră mai devreme. Era bine să aibă un cadou la îndemână, dacă totul mergea bine. Muritoare sau zână, le plac lucrurile de soiul ăsta.

– Sunt sigur că așa va fi, dar, între timp...

Inimioara părea drăguță. *Prea personal, prea devreme?* Soarele era o alegere bună. Îl puse deoparte, în timp ce se uita la celelalte.

– După seara asta, va fi ocupat în altă parte.

– De ce?

– Le-am rugat pe fete să găsească pe cineva să-l distragă. Îmi stă în drum. Luă soarele de aur. *Mai târziu, o să însemne mai mult pentru ea, dacă ea este aleasa.* Îl băgă în buzunar. *Soarele rămâne.*

Capitolul 16

Păcătuiesc și comit Acte de Nedreptate și cad în Ispită... Pentru că Necazurile provocate de Succubușii lor, care se întâlnesc cu Oamenii, sunt abominabile.

– *Comunitatea secretă*, de Robert Kirk
și Andrew Lang (1893)

Seth amestecă absent în paste. Se uită la ea.

– Vrei să-mi spui la ce te gândești?

Nu mai spuse nimic altceva, așteptă doar, tăcut și răbdător. De când se sărutaseră – și de la conversația de după – se ținuse de cuvânt, așteptând-o pe ea să facă următoarea mișcare.

Deveni atentă și îl privi, încercând să-și dea seama cum să-i spună despre carnaval. Încercase să îi spună din momentul în care sosise. Nu funcționase. De această dată, reuși să îngaime:

– Mă întâlnesc cu Keenan în seara asta.

Seth continuă să se uite la apa care fierbea, în timp ce întrebă:

– Ieși cu regele zânelor? Cu tipul care te hărțuiește?

– Nu e o întâlnire. Era destul de aproape cât să-l atingă, dar nu o făcu. M-a invitat să merg la un carnaval...

Și atunci, se uită la ea.

– E periculos.

Îi luă lingura din mână și îi trase încet brațul, cât să-l facă să se întoarcă spre ea.

– Dacă nu îmi dau seama ce dorește, bunica o să-mi ia și puțina libertate pe care o mai am. Trebuie să mă gândesc la o modalitate de a-l face să mă lase în pace.

Seth avea aceeași expresie stranie de panică pe care o avusese atunci când auzise de tipii – *de tipii aceia muritori* – din curtea bibliotecii. Dădu din cap încet, de parcă s-ar fi gândit, procesând ceea ce auzise de la ea.

Ea continua să vorbească:

– Poate că pot face ceva sau pot spune... sau auzi. Se sprijini de el, având nevoie de alinarea, de protecția lui. Îi era frică, dar nu putea sta cu mâinile în sân, să aștepte pe cineva să o salveze. Trebuia să încerce să se salveze singură, să găsească o cale.

Nu spuse nimic.

Ea zise încet:

– Ai vreo idee mai bună?

– Nu.

Oftă și o trase mai aproape, ținând-o strâns în brațe.

– Momentul nu e deloc bun.

Ea izbucni în râs pentru că putea ori să râdă ori să plângă.

– La ce te gândești?

Pastele începură să dea în foc în spatele lor, șuierând și împroșcând. Luă lingura de lemn și amestecă.

Îi stătea în spate, cu mâinile pe șoldurile ei.

– După cină, voiam să încerc unele dintre unguentele din rețetele alea, să le pot vedea și eu.

– Bine. Se uită peste umăr la el.

O sărută repede pe obraz. Era dulce, tandru.

Cu toate acestea, următoarea lui remarcă era orice, numai dulce nu.

– Trebuie să te dai la o parte.

– Poftim?

O dădu la o parte.

– Nu-i de mirare că mănânci atât de mult iaurt. Talentele tale culinare – oftă – sunt de toată mila.

Și atunci, ea râse din toată inima, recunoscătoare că o tachina, recunoscătoare că nu lăsase faptul că acceptase invitația la carnaval să strice ce le mai rămăsese din acea seară. Îl lovi ușor peste braț.

– Pot să amestec niște paste. Nu e un talent special.

– Jumătate or să rămână lipite de oală, dacă ai să continui așa. Hai. Dă-te la o parte.

Continuând să zâmbească, se dădu la o parte și deschise mini-frigiderul. Acolo se găsea un pachet de șase sticle de bere – în nici un caz o marcă ieftină de băutură. *Doar Seth.* Cu toate acestea, nu îi dădea din berea lui. Era strict INTERZIS să bei în casa lui. *Nu strică să întreb.* Scoase o sticlă.

– Pot?

– Nu ești obișnuită cu băutura, Ash. Se încruntă. Am crezut că vrei să ai mintea limpede.

Se opri singură înainte să îi spună cât de frică îi era. În schimb, închise frigiderul, ținând încă sticla în mână.

– O împarți cu mine?

Aruncându-i o nouă privire dezaprobatoare, îi dădu o farfurie cu pâine deja tăiată felii.

– Deci, unde e carnavalul ăsta?

– În jos, la râu. Puse farfuria de masă și îi întinse sticla.

– Ai putea anula întâlnirea – chiar să o amâni, cel puțin până ai să afli mai multe. Scoase capacul, luă un gât și îi dădu sticla înapoi. Știi câte povești sunt cu zâne care au răpit oameni? Sute de ani, Ash, oameni care lipsesc de sute de ani.

– Știu. Luă și ea o gură, se uită la el și luă un alt gât.

Seth îi luă sticla din mână și îi arătă pâinea.

– Mănâncă ceva, apoi o să încercăm unele dintre rețetele alea.

Se uită la ceas în timp ce amestecă în paste.

– Trebuie să pot să le văd, ca să te găsesc în caz că se întâmplă ceva.

După cină, Aislinn sună pentru a o liniști pe bunica ei. Îi spuse că era într-un loc sigur.

– Sunt cu Seth. Am să rămân aici o vreme...

Nu îi spuse bunicii că era acasă la Seth. Se simțea vinovată din cauza asta, dar bunica și așa își făcea prea multe griji. După ce murmură câteva asigurări în plus – și se simți și mai vinovată pentru asta – puse receptorul în furcă.

Aș vrea să pot rămâne aici. Atentă să nu îl lovească pe Boomer, se întinse pe canapea și închise ochii pentru un minut.

Seth se aplecă și o sărută pe frunte. Făcea lucrul ăsta de multe ori în ultima vreme, o atingea ușor, îi oferea semne atente de afecțiune – amintindu-i că ținea la ea. Desigur, continua să flirteze, până ce tensiunea devenea insuportabilă.

Și reală, nu trucuri de zână. Seth este real. Nu îl întrebase *ce* dorea, nu știa cum s-o facă, dar era aproape sigură că nu era în căutarea unei aventuri.

Deschise ochii. Pentru o secundă, pielea ei păru că strălucește.

Sunt obosită doar. Clipi.

El se așeză în capătul celălalt al canapelei, luându-i picioarele în poală. Apoi, luă în mână un teanc de rețete.

– Am trei ceaiuri, vreo două unguente, câteva tincturi și o cataplasmă. Ce zici?

Se ridică și se trase repede mai aproape.

– O cataplasmă?

Își rătăci mâna prin părul ei, luând o șuviță mai lungă și răsucind-o pe degete.

– Ceva ce pui pe o rană, ca atunci când pui o bucată de carne pe un ochi învinețit.

– Ăăă, câh! Luă hârtiile și le aruncă o privire.

Seth se joacă cu părul meu. Degetele lui îi mângâiau clavicula și își dădu seama că își ținea respirația.

Respiră.

Începu să respire încet și încercă să se concentreze pe cuvintele de pe pagină. Totul părea cumva mai important când se gândea unde mergea în seara aceea și cu cine.

Întinse hârtia pe care încercase să o citească.

– Asta trebuie să stea trei zile.

– Câteva sunt așa. Luă pagina cu mâna liberă, aceea cu care nu desena cercuri pe pielea ei. Tincturile trebuie să se macereze de la șapte la zece zile. Am să încep vreo două

mai târziu, în seara asta, când ești tu plecată. Mă gândeam doar că poate una dintre ele pare, nu știu, cunoscută?

Lăsă celelalte pagini în maldărul din brațele lui.

– Eu așa m-am născut. Bunica, mama, așa se întâmplă în familia mea – e ceva genetic. Ca atunci când ești mai scund sau ceva de genul ăsta.

– Bun. Nu se uita la hârtii, ci la mâna ei, care se odihnea în continuare pe piciorul lui. Brusc, se ridică și se îndepărtă de ea. Să încercăm un unguent. Par a se face mai repede.

Îl urmă către dulap, unde întinsese ierburile, niște castroane, un cuțit și un obiect din ceramică albă și un băț asemănător. Îl ridică.

– Pisălog.

Se uită la el.

– Poftim?

– E un pisălog. Uite. Puse unele dintre ierburi în bolul alb și întinse mâna.

Îi dădu pisălogul, observând că păstra dintr-odată distanța față de ea.

Folosi pisălogul pentru a măcina ierburile, zdrobindu-le în mici bucățele.

– Uite așa.

Apoi, i-l dădu înapoi.

– Pojarniță. Zdrobește-o și dă-i drumul aici. Îi arătă un castron gol, pentru cereale.

– Bine. Începu să zdrobească plantele care miroseau ciudat.

Lângă ea, Seth umplu o cratiță pe jumătate cu apă și o puse pe foc. Mai scoase două cratițe și le puse pe dulap.

– Deci, despre ziua trecută, despre noi... Se uită la el, mai nerăbdătoare decât ar fi crezut chiar ea. Trebuia să fie sigură ce însemna pentru el, dar îi era frică să nu jignească întrebându-l.

Cu toate acestea, tonul lui nu era jignit. În schimb, părea la fel de emoționat.

– Mda.

– Ai de gând, nu știu, să mă scoți în oraș sau ceva de genul ăsta? Sau e prea formal, să vrei să...

– Spune-mi doar ce vrei tu. Îi luă castronul din mână și o trase aproape, șold lângă șold. Cină? Film? Un weekend pe plajă?

– Un weekend? Nu te miști un pic cam repede? Îi puse mâinile pe piept, ținându-l la mică distanță de ea.

– Nu cât de repede doresc. Se aplecă astfel încât gura lui aproape că o atingea pe a ei. Dar încerc să aștept.

Nici măcar nu se gândi; îl mușcă ușor de buza de jos.

Și se sărutau din nou, încet și ușor și cumva mai înnebunitor decât prima dată. Undeva între momentul în care îi spusese că se întâlnește cu Keenan și în care îl întrebase care e situația între ei, miza se schimbase.

Mâinile ei găsiră partea de jos a cămășii lui, se strecurară pe sub ea, pe piele și îi găsi inelele care îi decorau pieptul. Orice obiecții pe care și le amintea de obicei se spulberaseră.

Am găsit granița peste care nu se trece. Aproape că chicoti la acest gând.

– Seth? Ești înăuntru?

Clanța se zgâlțâi.

– Seth, știm că ești înăuntru, strigă Mitchell, unul dintre foștii prieteni ai lui Leslie. Bătu la ușă din nou, mai tare. Haide, deschide.

– Ignoră-l, șopti Seth, cu buzele lângă urechea ei. Poate că o să plece.

Clanța se zgâlțâi din nou.

– Probabil e mai bine așa. Aislinn se trase mai în spate, simțindu-se aproape amețită. Nu gândim foarte clar acum.

– De luni de zile nu fac decât să mă gândesc la asta, Ash – Seth îi luă fața între mâini – dar nu trebuie decât să spui un cuvânt și ne oprim. Tu stabilești ritmul. Nu am să te forțez. Niciodată.

– Știu. Aislinn se îmbujoră. Era mai ușor să cedeze tentației decât să vorbească despre asta – surprinzător de ușor. Cu toate astea, nu sunt sigură cât de departe am ajuns.

O trase mai aproape de el și îi mângâie părul cu palma.

– Așa că o luăm ușor. Bine?

– Bine. Dădu din cap aprobator, simțindu-se și ușurată, dar și dezamăgită. Erau prea multe pericole pentru a trata subiectul cu superficialitate, dar să uiți de control, de logică, de ce ar trebui și nu ar trebui să faci... *Tentant* era puțin spus.

Tonul lui era grav și calm când spuse:

– Și da, ne dăm întâlniri. Ceea ce îmi doresc nu e deloc convențional.

Ea nu spuse nimic, nu putea.

De afară, îl auziră pe Jimmy strigând:

– Deschide naibii ușa, Seth! E cancer afară.

Seth îi ridică capul astfel că se uita acum la el și spuse:

– Mă îngrijorezi. E totul în regulă?

Ea dădu din cap.

– Te gândești să fugi din nou?

Inima ei bătea prea repede. Se îmbujoră.

– Nu. Mă gândesc exact invers.

Își trecu degetele peste obrazul ei – oprindu-se la colțul gurii – și se uită la ea.

– Fără nici un fel de presiuni.

În cele din urmă, își lăsă capul pe pieptul lui, ascunzându-și chipul.

– Trebuie să mă gândesc. Dacă avem de gând să încercăm asta... *noi* doi împreună. Nu vreau să stric nimic, să stric ceva între *noi*.

– Nu o să se întâmple, dar – înghiți sonor înainte de a adăuga – nu trebuie să ne grăbim. Nu plec nicăieri.

Se auziră bătăi mai puternice în ușă până ce, în cele din urmă, Seth o lăsă din brațe. Își aranjă hainele, întorcându-se cu spatele la ea în timpul acesta. Apoi merse la ușă și o deschise larg.

– Ce e?

– Doamne, omule, e frig afară, Mitchell trecu pe lângă Seth.

Jimmy, altul dintre băieții care absolviseră cu un an în urmă, intră după el. Cu el erau trei fete pe care Aislinn nu le cunoștea.

Aislinn se întoarse la dulap și reluă zdrobitul plantelor. Jimmy se opri chiar lângă ușă și se uită la ea cu un rânjet larg pe față.

– Ei, bună, Ash.

Ea ridică castronul în semn de salut, dar nu spuse nimic. Buzele îi erau iritate; simțea că părul îi este în dezordine. Trebuia să fie evident că întrerupseseră ceva.

Era mai ușor să își concentreze atenția asupra unguentului decât să aibă de a face cu ei. Turnă ierburile făcute pudră într-un bol gol, adăugă altele și începu să le mărunțească.

Jimmy îl lovi amical pe Seth.

– Ce s-a întâmplat cu regula „doar prieteni în casă“?

– Ash îmi e prietenă. Seth îl privi pe Jimmy cu ochi mijiți și adăugă: Singura pentru care ușa e mereu deschisă aici.

Rânjind în continuare, Jimmy se apropie și se uită la castronul pe care îl ținea Aislinn strâns în mână.

– Ei, e interesant. Ce ai acolo? Ridică bolul cu pojarniță deja făcută pulbere și adulmecă. Nu am mai fumat așa ceva.

Era gură mare; Mitchell era chiar mai rău, mai ales de când Leslie spusese oricui era dispus să asculte că era un dezastru la pat. Puse un pachet cu șase beri pe dulap.

Fetele erau lângă Boomer, uitându-se curioase la boa, dar neîndrăznind să se apropie. Toate trei aveau haine în care probabil că înghețaseră afară – fuste strâmte, bluze cu decolteu – genul de haină care ar fi fost inconfortabilă chiar dacă afară ar fi fost toamnă. *Trei?* Se uită la ele, se uită la Jimmy, care se simțea ca acasă, ciugulind din resturile de paste.

– Am crezut că am cerut tuturor să fiu lăsat vreo câteva zile în pace. Seth turnă primul bol de ierburi zdrobite în apa care fierbea și potrivi ceasul. Ash, pot să iei uleiul de măsline când termini cu alea?

Ea clătină din cap.

– Să fii lăsat în pace, zici? Mitchell zâmbi. Nu pari a fi singur.

– Eram. Seth ridică o sprânceană și arătă cu capul în direcția ușii. Am putea fi în continuare.

– Nu. Mitchell deschise una dintre doze.

Seth trase adânc aer în piept, de câteva ori.

– Dacă aveți de gând să rămâneți aici o vreme, dați drumul la muzică.

– De fapt, ne-am gândit că ai vrea să ieși, spuse fata care se agățase de Jimmy.

Una din celelalte fete – cea care îl privea pe Seth – se dădu la o parte, doar un pic, și Aislinn văzu un pic din cornițele ei minuscule ivindu-i-se prin păr, din aripile de piele pliate pe spatele ei.

Cum a intrat aici? Arătând așa? Numai cele mai puternice dintre zâne puteau să fie înconjurate de atât de mult oțel și să-și puteze păstra înfățișarea umană. Era una dintre regulile care îi oferiseră cea mai mare siguranță lui Aislinn de-a lungul anilor.

Fata cu aripi se apropie de Seth încet, de parcă fiecare pas îi cerea multă concentrare.

– Nu putem sta mult. Nu vii cu noi? Se spune că trupa care cântă la Crow's Nest ar fi bună. Îi aruncă un zâmbet prefăcut lui Aislinn. Te-aș invita și pe tine, dar sunt mai stricți în ceea ce privește limita de vârstă după ultimul raid. Doar peste optsprezece ani, știi?

Aislinn lăsă castronul jos încet și se așeză în fața lui Seth, între el și zână.

– Seth nu e disponibil.

Seth îi puse mâinile pe șolduri, atingând-o, dar fără să o țină.

Uitându-se urât la zână, Aislinn se sprijini de Seth. *Cum îndrăznește să vină aici? Cine a trimis-o?* Ideea că Seth ar putea să fie vulnerabil în fața lor o făcea să reacționeze cu violență.

– Ei, asta e amuzant, spuse Mitchell.

Dând aprobator din cap, Jimmy se așeză cu cratița cu paste pe jumătate reci și o furculiță în mână.

– Pariez pe Ash.

Zâna continua să înainteze spre bucătărie.

Aislinn întinse brațul în fața zânei.

– Cred că trebuie să pleci.

– Serios? Se strâmbă încrețindu-și nasul.

– Da. Aislinn o apucă pe zână de încheietura mâinii, fără să o strângă, doar odihnindu-și degetele. Exact cum se întâmplase la școală, contactul cu zâna o făcu pe Aislinn să vadă mai bine.

Aislinn împinse ușor.

Zâna tresări și se împiedică. Își ridică sprâncenele, în timp ce îi aruncă lui Aislinn o privire ciudată.

Revenindu-și rapid, zâna murmură:

– În altă seară, atunci.

– Nu. Seth o luă pe Aislinn de mijloc. Sunt exact unde îmi doresc să fiu.

Jimmy și Mitchell schimbară o nouă privire caraghioasă între ei.

– Omule, trebuie să ne zici și nouă secretele tale. Mitchell se ridică și își luă berea. Aruncând o privire rapidă în direcția partenerei sale, aceasta veni să stea lângă el.

Mitchell continuă:

– Nu că ai fi avut vreodată probleme să faci rost...

Își drese glasul, iar partenera lui îl lovi peste braț. El rânji.

– Tot ceea ce vreau să zic e că orice face – își înclină capul în direcția vagonului unde era dormitorul lui Seth – trebuie să funcționeze. Ash abia dacă vorbește, de obicei. A făcut-o să fie gata să pornească o bătaie pentru el.

Zâna nu se mișcase. Își trecu degetele ușor, de-a lungul decolteului.

– Te-ai distra. Mai mult decât o faci aici.

Aislinn se îndepărtă de Seth. O luă pe fată de încheietura mâinii și o luă către ușă, trăgând-o după ea. Pentru o zână atât de puternică, era incredibil de ușor să o târâie. *Poate că e slăbită din cauză că e atât de mult oțel în jur.*

– Du-te. Aislinn deschise ușa și o împinse pe zână afară. Și rămâi acolo.

Zânele de afară se uitau cu toatele. Unele dintre ele chicotiră vesele.

Fata-viță-de-vie, care purta costum, era din nou acolo. Își ridică privirea de la cea mai nouă menajerie a sa de animale origami – care se plimbau acum în jurul ei, de parcă ar fi fost însuflețite.

– Ți-am zis eu, Cerise, spuse ea și se întoarse să caute mai multe frunze. Tipul ăsta de abordare nu merge dacă sunt deja îndrăgostiți.

Aislinn îi dădu drumul zânei băgărețe.

– Nu te apropia de el.

– Deocamdată – zâna se uită înapoi, spre casă, aripile deschizându-i-se și închizându-i-se în spate, încet, de parcă ar fi fost un fluture care se odihnea – dar, sincer, cred că ar merita mult mai mult.

Zâne blestemate. Aislinn deschise gura să spună altceva.

– Nu sunt interesat, strigă Seth din spatele ei.

– Scorpie, îi zise una din fete lui Aislinn, în timp ce acestea plecau. Bătu din picior, de parcă ar fi avut dreptul să fie ofensată. Nu trebuia să o izbești așa. Flirta și ea, atât.

Cealaltă spuse:

– Băieților nu le plac fetele insistente. Le plac doamnele.

La ușă, Jimmy se opri și spuse gânditor:

– Mda. Evident, nu e foarte plăcut. Apoi, îndrăzni: Dacă te plictisești de Seth...

Mitchell îl împinse.

– Taci!

Invizibile pentru toată lumea, mai puțin pentru ea și pentru zâne, unele dintre zânele din grupul de afară începură să alerge grăbite.

Aislinn închise ușa și se sprijini de ea.

Seth se întorsese deja la poțiunea care mirosea urât și amesteca în ea.

– Din moment ce nu pari a fi tipul de fată geloasă, presupun că era zână.

– Cu aripi și tot tacâmul. Merse către el, îl trase mai aproape și îl sărută. Dar s-ar putea să fiu un pic mai geloasă decât am crezut.

El zâmbi.

– Îmi convine.

Puse jos lingura și o urmă către dulap.

– Am crezut că nu le place oțelul.

– Nu le place. De aia încerca să te facă să ieși. A fost destul de puternică să intre, dar nu destul de puternică să stea mult. Nici măcar nu a putut să își păstreze înfățișarea umană prea bine. Luă o altă mână de ierburi să le zdrobească. Îmi faci un serviciu?

– Mereu.

– Stai acasă în seara asta.

Alese câteva tulpini mai groase. Se uită în spate, la ușă, devenită brusc o barieră mai slabă în fața numărului crescând de zâne de afară.

– Te-aș putea ruga și eu același lucru, murmură el. O strânse în brațe.

Ea închise ochii și își lipi obrazul de pieptul lui.

– Dacă nu obțin curând răspunsuri, bunica o să mă retragă de la școală. Nu mai pot amâna mult și nu vreau să o mint și să-i spun că au plecat.

– Aș putea veni cu tine...

– Nu o să-mi vorbească dacă te aduc cu mine. Trebuie să-l fac să creadă că am încredere în el. Se întinse ca să-l poată săruta și adăugă apoi: Dacă asta nu merge, vom încerca altceva.

Părea îngrijorat, temător – lucruri pe care ea nu dorea ca el să le vadă, să le simtă – dar, în cele din urmă, dădu din cap aprobator.

– Să ai grijă, bine?

– Am să fac tot ce pot...

Pentru că dacă nu ar făcut-o, totul i-ar fi fost luat – școală, prieteni, Seth, totul. Keenan trebuia să scape vreo informație. Zânele trebuiau să zică ceva care să o ajute să-și dea seama cum să scape de el. *Trebuia,* pur și simplu.

CAPITOLUL 17

Odată ce te iau și le guști mâncarea... nu te mai poți întoarce. Ești schimbat... Și trăiești cu ele pentru totdeauna.

– *Credința în zâne în țările celtice,*
de W.Y. Evans-Wentz (1911)

O jumătate de oră mai târziu, Aislinn mergea pe Sixth Street, simțindu-se din ce în ce mai conștientă de fiecare pas pe care îl făcea. Dacă se gândea la zânele care intraseră în casa lui Seth, nu se simțea mai bine. Și *dacă nu aș fi fost acolo? I-ar fi făcut rău?* Nu dorise să-l lase pe Seth singur sau să se întâlnească cu Keenan sau să se confrunte cu toată nebunia asta, dar avea nevoie de răspunsuri. Și Keenan le avea.

El stătea lângă poarta locului unde avea loc carnavalul, părând atât de normal încât era greu să-ți amintești că era una dintre ele și nu doar o zână de curte, ci rege. Întinse brațele de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze.

– Aislinn.

Ea făcu un pas înapoi, evitându-l cu ușurință.

– Sunt atât de bucuros că ai venit!

Keenan părea extrem de serios.

Neștiind ce să spună, ea ridică din umeri.

– Intrăm?

Îi oferi brațul, de parcă ar fi fost la un bal sau la ceva de genul ăsta.

– Sigur.

Îi ignoră brațul – și încruntătura de moment – și îl urmă către labirintul de cabine care, din câte se părea, răsărise peste noapte.

Lumea se mișca încolo și încoace, o mulțime incredibil de numeroasă. Pe fiecare parte a drumului, cupluri și familii jucau diverse jocuri. Mulți dintre ei aveau băuturi care miroseau dulce – un soi de lichid galben, vâscos.

– Ești atât de... – se uită uimit la ea, cu zâmbetul acela inuman – sunt atât de onorat că ai venit cu mine.

Aislinn confirmă cu o mișcare a capului, de parcă ceea ce spusese el ar fi avut sens. Nu avea. *E ridicol.* Comentariile lui prea exagerate o făceau să se simtă stingherită.

Lângă ea, un grup de fete încercau să arunce cu mingi micuțe din plastic pe niște platouri de sticlă. Deasupra, străluceau luminile de la roata caruselului. Oamenii se distrau și se înghesuiau, mișcându-se de colo-colo.

Apoi, Keenan o luă de mână și, brusc, Vederea ei deveni atât de clară încât o făcu să ofteze. Oriunde s-ar fi uitat, înfățișările umane se evaporau. Lucrătorii care stăteau la tarabe, în locurile de distracție, în magazine... *Cu toții sunt zâne.* Toți cei care lucrau la bâlci și chiar și vreo câțiva oaspeți erau zâne. *O, Dumnezeule!* Nu mai văzuse până atunci un grup atât de mare de zâne.

Oriunde s-ar fi uitat, zâne deghizate îi zâmbeau la rândul lor, prietenoase și fericite.

De ce sunt atât de multe zâne cu înfățișare umană?

Unii oameni se înghesuiau, jucând diverse jocuri și dându-se în tot felul de caruseluri, dar zânele nu se uitau la ei. La ea se uitau cu toatele.

Keenan făcu cu mâna unui grup de zâne care îl strigaseră.

– Prieteni vechi. Vrei să îi cunoști?

– Nu. Își mușcă limba și se uită din nou în jur, simțind că are o greutate pe piept.

El se încruntă.

– Nu chiar acum. Se chinui să zâmbească, sperând că el va crede că nervozitatea ei e semn de timiditate.

Controlează-te. Trase adânc aer în piept și încercă să aibă un ton prietenos.

– Am crezut că o să încercăm să ne cunoaștem.

– Exact. Zâmbi de parcă i-ar fi oferit un soi de cadou rar și prețios. Ce vrei să îți spun?

– Ăăă, ceva despre familia ta? Aislinn se împiedică, picioarele fiindu-i la fel de grele ca și respirația.

– Locuiesc cu unchii mei, spuse și o conduse înainte, pe lângă un grup de zâne care – cu un moment înainte – păruseră că sunt elevi la Bishop O.C.

Câteva gesticulară în direcția ei, dar nici una nu se apropie. De fapt, celelalte se dădură la o parte din calea lui Keenan și el o conduse către un rând de cabine unde zânele, acum fără a se mai ascunde, conduceau diverse jocuri.

– Unchii tăi? repetă ea, simțindu-se din ce în ce mai nesigură că fusese o idee bună să vină aici. Își eliberă mâna. Exact, tipii care au fost la școală.

Zâne. Exact ca toată lumea de aici. Se simțea amețită.

Încercă din nou.

– Şi părinţii tăi?

– Tatăl meu a murit înainte de a mă naşte eu – se opri, părând nu trist, ci furios –, dar tot ceea ce sunt eu reprezintă un dar de la el.

Zânele mor? Nu era deloc sigură cum să răspundă comentariilor lui ciudate, aşa că spuse, pur şi simplu:

– Şi mama mea a murit. La naştere.

– Îmi pare rău. Îi luă din nou mâna, i-o strânse cu afecţiune şi îşi împleti degetele cu ale ei. Sunt sigur că a fost o femeie bună. Şi trebuie să fi fost frumoasă, dacă a fost mama ta.

– Nu semăn foarte mult cu ea. Aislinn înghiţi cu greu. Tot ceea ce avea erau fotografii. În fotografiile pe care le avea bunica în casă, mama ei părea mereu hăituită, de parcă nu s-ar fi putut împăca cu lucrurile pe care le vedea. Bunica nu vorbea niciodată despre ultimul an de viaţă al mamei ei, de parcă acesta nici n-ar fi existat.

– Dar tatăl tău? Este un om bun? Se opri, ţinând-o de mână în timp ce stăteau acolo, înconjuraţi de zâne, vorbind despre familiile lor.

Dacă nu ar fi putut să vadă ochii cu formă ciudată şi zâmbetele stranii ale zânelor care ascultau, i s-ar fi părut foarte normal. Dar nu era.

Începu să meargă din nou, spre una dintre tarabele la care se vindeau băuturile acelea dulceag mirositoare.

– Aislinn?

Ridică din umeri, mai în largul ei să vorbească despre un tată despre care nu ştia nimic, decât despre o mamă care îi dăruise Vederea.

– Cine ştie? Bunica nu ştie cine e, iar mama nu mai e aici ca să ne zică.

– Cel puţin o ai pe bunica ta. Întinse mâna liberă şi o mângâie pe obraz. Sunt bucuros că ai avut parte de asta, de cineva care să aibă grijă de tine şi să te iubească.

Deschise gura ca să răspundă, dar spre ei se îndreptau Faţă-Ascuţită şi alte şase zâne cărora le plăcea să piardă vremea la Shooters, hărţuind clienţii obişnuiţi, gonind-o din sala de biliard doar prin simpla lor prezenţă. Îngheţă, incapabilă să se mişte, anii în care fusese condusă de instinct dominând logica.

– Aislinn? Ce s-a întâmplat? Trecu în faţa ei, blocându-i vederea spre altceva sau altcineva decât el. Te-am jignit?

– Nu. Doar că îmi e – îi zâmbi, spera ea, convingător şi minţi – un pic frig.

El îşi scoase jacheta şi i-o trecu uşor peste umeri.

– Cum e?

– Mai bine. Şi aşa şi era. Dacă ar fi fost ceea ce pretindea a fi – bun şi atent – poate s-ar fi simţit prost că era cu el din motive ascunse.

Dar nu era. Nu era deloc real.

– Haide. Să mergem. Aici sunt mereu jocuri interesante. O luă din nou de mână, făcând-o să vadă din nou mai bine.

Lângă ei, o femeie care stătea în picioare într-o piscină gonflabilă pentru copii striga:

– Trei săgeţi nimerite şi primiţi un premiu.

O coadă groasă îi atârna ca o frânghie până dincolo de genunchi. Chipul ei semăna cu acela al unui înger din vechile picturi, inocent, cu o licărire de pericol în ochi. În

afară de picioarele de capră care i se ițeau din fusta lungă, era minunată, dar nimeni nu se apropia de ea.

La următorul cort, aștepta o coadă formată din oameni și zâne. Fețe pe care Aislinn le văzuse prin oraș se amestecau cu zâne care arătau într-un fel pe care nu și l-ar fi putut imagina – aripi și piele încrustată cu spini și toate felurile de îmbrăcăminte. Era prea mult de digerat.

Aislinn se opri, copleșită de numărul și de diversitatea de zâne care o înconjurau.

– Prezicătorii se pricep mereu să realizeze un spectacol bun. Keenan ridică mai mult pânza cortului, ca ea să poată să se uite înăuntru. Acolo se aflau trei femei cu ochi apoși, albicioși. În spatele lor, un rând de statui – precum niște gargui fără aripi. Erau înspăimântător de musculoase. *Și vii.* Privirile lor măsurau cortul, de parcă ar fi încercat să caute pe cineva care să răspundă la întrebări nerostite.

Toate zânele ieșiră afară, iar Keenan o conduse în fața cortului.

Ea se apropie de una dintre statui. Părea că face ochii mari, cu o expresie speriată, atunci când întinse mâna.

Una dintre femei se întinse și trase la o parte mâna încă ridicată a lui Aislinn.

– Nu.

Femeile vorbeau toate odată, nu ei și nici lui Keenan, ci încet – de parcă ar fi vorbit singure – într-un murmur sibilinic.

– E al nostru. E un schimb corect. Nu e al tău ca să te bagi.

Cea care o prinsese de mână îi făcu cu ochiul lui Aislinn.

– Ei bine, surorilor? Ce spunem?

Aislinn se trase înapoi; femeia o ținea strâns.

– Deci, tu ești – ghicitoarea se uită la Keenan cu ochii ei care păreau orbi – noua iubită a celui tânăr.

În spatele lor, zânele se apropiaseră, înghesuindu-se și sușotind.

Bătrâna îi aruncă lui Keenan o privire arzătoare – ochii ei albi strălucind – și îi spuse:

– E diferită față de ceilalți, dragule. Specială.

– Știam deja asta, mamelor. Keenan o luă pe Aislinn de mijloc, pe jumătate îmbrățișând-o, de parcă ar fi avut dreptul să o tragă mai aproape de el.

Nu are.

Aislinn se îndepărtă cât de mult putu de femeia care o ținea de mână.

Toate cele trei femei suspinară simultan.

– Teribilă, nu-i așa?

Cea care încă o mai ținea pe Aislinn de mână îl întrebă pe Keenan:

– Să îți spun cât de diferită e? Cât de specială va fi aceasta?

Toate zânele se opriră brusc din vorbit. Priveau cu toatele, transfigurate și bucuroase, de parcă în fața lor avea loc un spectacol oribil.

– Nu. Aislinn își eliberă mâna și îl apucă pe Keenan de braț.

El nu se mișcă.

– La fel de specială pe cât visam? le întrebă Keenan pe oarbe, vocea lui fiind auzită clar de zânele care se apropiară și mai mult.

– Nici una nu va mai fi la fel de rară ca ea. Cele trei femei dădură toate din cap în semn de încuviințare, ciudat

de sincronizate una cu alta, de parcă ar fi fost trei corpuri cu o singură minte.

Zâmbind, Keenan aruncă o mână de monede de bronz ciudate către femei, care le prinseră din zbor pe toate, mâinile lor descriind precis aceleaşi mişcări, în acelaşi moment.

Trebuie să ies de aici. Imediat.

Dar nu putea fugi. Dacă nu ar fi avut Vederea, nu ar fi avut motiv să reacţioneze atât de puternic: femeile nu erau mai puternice decât ghicitoarele de bâlci.

Nu te da de gol. Aminteşte-ţi regulile.

Nu putea să intre în panică. Cu toate acestea, inima îi bătea nebuneşte. Simţea că se sufocă, că nu mai poate respira. *Păstrează-ţi calmul. Concentrează-te.* Trebuia să plece din locul acela, să plece de lângă ele, înapoi la Seth. Nu ar fi trebuit să vină. Se simţea de parcă ar fi intrat singură într-o capcană.

Se îndepărtă de femei şi îl trase pe Keenan de braţ.

– Să mergem să bem ceva. Haide.

O trase mai aproape de el şi o luară către uşă, pe lângă mulţimea de zâne care murmurau.

– Ea *e* aleasa.

– Ai auzit?

– Transmite mesajul.

– Beira va fi furioasă.

Pe măsură ce trecea seara, soseau la carnaval zâne pe care nu la mai văzuse de ani de zile. *Asistenţa e destul de numeroasă – chiar cu cotoroanţele aici, spionând pentru Beira.* Veneau emisari ai altor curţi de zâne, unii pentru prima dată după mai multe secole. *Ştiu.*

– Keenan? Unul dintre gardienii Doniei veni spre el şi făcu o plecăciune.

Keenan dădu din cap. O trase pe Aislinn aproape de el, cu o piruetă, într-o îmbrăţişare, nu chiar graţioasă, dar oricum eficientă. Ea strălucea slab în întuneric, lumina solară a trupului ei în schimbare radiind dinăuntru. Uneori aşa se întâmpla; schimbarea venea atât de repede, încât muritoarele deveneau suspicioase. Era normal ca regina lui – sigur era vorba de ea – să se schimbe chiar mai repede.

În spatele lui Aislinn, un om-măceş purtând o înfăţişare umană îl interceptă pe gardianul Doniei.

– Ce se întâmplă? tresări Aislinn, uitându-se în sus, la Keenan, cu ochii mari, cu buzele despărţite de parcă ar fi aşteptat să fie sărutată.

Ar fi prea devreme pentru asta. Dar se apropie şi mai mult de ea, ţinând-o în braţe de parcă ar fi fost la un bal. *Şi vom avea un bal, îi voi arăta splendoarea curţii* noastre. *De îndată ce va urca pe tron.*

Privind peste umărul lui Aislinn, unde omul-măceş îl oprise pe gardianul Doniei, Keenan spuse:

– Nu vreau ca seara asta să fie stricată de ceva. Dacă lumea s-ar termina în noaptea asta, nu aş vrea să ştiu.

Şi era adevărat. Îşi ţinea regina în braţe; după secole în care o căutase, o avea în braţele sale, în cele din urmă. Eolas o spuseseră aproape direct.

Îi ridică bărbia şi îi şopti:

– Dansează cu mine.

Ea clătină din cap, în ochi citindu-i-se ceva foarte aproape de frică.

– Nu aveam nici loc, nici muzică.

O învârti, dorindu-şi să fi avut o rochie adevărată, lipsindu-i unduirea mătăsii şi foşnetul jupoanelor.

– Bineînţeles că avem.

Nu le stătea nimeni în cale. Nimeni nu era lângă ei. În schimb, mulţimea se mişca în jur, pentru a le face loc astfel încât el să poată să danseze pentru prima dată cu ea, cu regina lui.

La marginea râului văzu cum zânele lui – *zânele noastre acum* – dispăreau din vedere, renunţau la înfăţişarea umană şi se alăturau dansului. În curând, cu Aislinn lângă el, va putea să le protejeze, va avea grijă de ele aşa cum trebuia să o facă un adevărat Rege al Verii.

– Chiar nu auzi muzica? O conduse pe lângă un grup de zâne de mlaştină, care nu se obosiseră să renunţe la înfăţişarea umană, şi cu toate astea dansau. Pielea lor maronie, luminoasă, strălucea din cauza luminii care se găsea chiar sub epidermă, făcându-le să pară rude îndepărtate ale demult pierdutelor duhuri-focă. Câteva dintre Fetele Verii începuseră să facă piruete pe loc, ca nişte dervişi subţiri, o ceaţă de viţă-de-vie, fuste şi păr.

Cu o mână pe spatele lui Aislinn şi ţinându-i mâna micuţă în cealaltă, o conduse printre grupurile în mişcare de zâne invizibile. Cu gura aproape de urechea ei, îi cânta în şoaptă:

– Râsete, sunetul apei, zgomotul uşor al traficului, zumzetul insectelor. Auzi, Aislinn? Ascultă doar.

– Trebuie să plec. Părul îi mătură faţa în timp ce el o învârtea în piruete, şi mai aproape de data aceasta. Păru înspăimântată când spuse: Dă-mi drumul.

Se opri.

– Dansează cu mine, Aislinn. Aud eu destulă muzică pentru amândoi.

– De ce? Stătea liniştită şi ţeapănă în braţele lui, uitându-se în jurul lor, privind feţele ascunse în spatele măştilor de muritori. Spune-mi de ce. Ce vrei?

– Pe tine. Mi-am petrecut viaţa aşteptându-te pe tine. Se opri, privind bucuria de pe chipurile creaturilor verii, ale celor care suferiseră atât de multă vreme sub domnia Beirei. Oferă-mi dansul ăsta, noaptea asta. Dacă îmi stă în putere, îţi voi oferi orice vrei în schimb.

– Orice vreau? repetă ea fără să creadă. După toate grijile, căutările, panica, îi oferea o cale de scăpare în schimbul unui simplu dans.

Poate fi oare atât de uşor? Un dans şi va putea să plece, să plece de aici, departe de toţi. Dar, dacă exista un strop de adevăr în poveşti, zânele ofereau schimburi doar dacă aveau de profitat de pe urma lor.

– Promite-mi. Se dădu câţiva paşi înapoi ca să-l pată privi în ochi – lucru imposibil de aproape.

Îi aruncă din nou zâmbetul acela năucitor, iar cuvintele îi rămaseră în gât.

Se cutremură, dar nu dădu înapoi.

– Jură în faţa tuturor acestor martori. Făcu un gest către mulţimea în aşteptare. Erau în majoritate zâne, dar vreo câţiva oameni stăteau şi urmăreau scena, neştiind despre ce e vorba, dar urmărindu-i cu curiozitate.

Zânele – cele invizibile şi cele care purtau înfăţişare umană – oftară şi murmurară:

– E deşteaptă...

– ... Să pui un rege să jure fără să știi ce e, *cine* e.

– O va face oare?

– Va fi o regină minunată.

Apoi, Keenan ridică tonul astfel încât toți să-l audă:

– În fața tuturor celor aici prezenți, îți dau cuvântul meu de onoare, Aislinn: orice îmi ceri și pot să-ți ofer e al tău. Se lăsă în genunchi și adăugă: și, din această zi, dorințele tale vor fi ale mele, dacă voi putea să ți le îndeplinesc.

Zânele începură să murmure mai tare, sunetele rostogolindu-se împreună, ca într-o melodie cântată fals:

– Și dacă nu e ea aleasa? Cum poate fi atât de nepăsător...? Dar Eolas au spus...

Stând în continuare în genunchi, Keenan înclină capul și întinse mâna către ea. Ochii lui luciră periculos în timp ce se uita la ea și o întrebă:

– Acum, vrei să dansezi cu mine? Ia-mă de mână, Aislinn.

Tot ceea ce trebuia să facă era să danseze cu el – să se alăture feeriei zânelor doar pentru o noapte – și apoi putea să-i ceară să o lase în pace. Era un preț mic pentru o astfel de recompensă. Nici nu va trebui să afle ce era ea, nu va ști niciodată despre Vedere.

– Da. Își strecură mâna în a lui, aproape veselă în fața sentimentului de ușurare pe care îl simțea. Curând, totul se va termina.

Adunarea aclamă și râse, stârnind un asemenea zgomot, încât râse și ea. Poate că nu aplaudau din același motiv, dar nu conta: erau ecoul bucuriei ei.

Una dintre fetele zâmbitoare, cu vițe-de-vie în jurul brațelor, le oferi pahare de plastic pline cu băutura aceea dulce și aurie pe care părea că o bea toată lumea.

– Un pahar pentru a sărbători.

Aislinn luă unul și bău puțin. Era grozavă, un amestec amețitor de lucruri care nu ar fi trebuit să aibă gust – raze de soare prinse în sticlă și vată de zahăr, după-amieze leneșe și apusuri topite, briza fierbinte și promisiuni periculoase. Îl bău pe tot.

Keenan luă paharul din mâna ei.

– Îmi acorzi dansul?

Linse ultimii stropi de pe buze – *ca zahărul fierbinte* – și zâmbi. Era ciudat de nesigură pe picioare:

– Cu plăcere.

Apoi, o conduse prin mulțime, învârtind-o în dansuri noi și vechi, de la un vals stilizat, la mișcări moderne, fără nici un fel de coregrafie.

Undeva, în adâncul minții ei, știa că ceva nu era în regulă, dar, în timp ce o învârtea în dans, nu își putea aminti. Râseră și băură și dansară până ce lui Aislinn nu îi mai păsă de ce fusese îngrijorată.

În cele din urmă, puse mâna pe încheietura lui Keenan și spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Destul. Trebuie să mă opresc.

O ridică în brațe și – ținând-o sus – se așeză pe un scaun înalt sculptat cu discuri solare și viță-de-vie.

– Nu ne oprim niciodată. Doar facem o pauză.

De unde a apărut scaunul? În jurul lor, zânele dansau și râdeau.

Ar trebui să plec. Oamenii plecaseră cu toții acasă. Chiar și fetele scheletice – *Surorile Scrimshaw* – dansau. Grupuri de Fete ale Verii treceau pe lângă ei făcând piruete, învârtindu-se prea repede pentru a mai putea fi luate drept oameni.

– Am nevoie de ceva de băut. Stându-i în brațe, Aislinn își sprijini capul de umărul lui Keenan, respirând greu. Cu cât încerca să-și dea seama care erau momentele de stânjeneală, cu atât mai puțin clare erau acestea.

– Aduceți mai mult vin de vară! strigă Keenan, râzând când câțiva băieți-lei tineri se rostogoliră unul peste altul pentru a le aduce pocale înalte, în timp ce ea îi stătea în brațe. Doamna mea vrea vin și vin va avea.

Ea luă unul din pocalele încrustate, învârtindu-l în mână. Pe suprafața acestuia, lucrătura delicată înfățișa imaginea unui cuplu care dansa sub soarele strălucitor. Culorile vinului se desfășurau în spirală și se schimbau de parcă un răsărit în miniatură se petrecea în cupă.

– Unde au dispărut paharele de plastic?

O sărută pe păr și râse.

– Lucruri frumoase pentru o doamnă frumoasă.

– Mă rog. Ridică din umeri și bău din nou cu sete.

Cu un braț prinzând-o bine de talie și o mână între omoplații ei, Keenan o lăsă pe spate.

– Mai dansăm o dată în jurul bâlciului?

Părul ei căzu pe iarba udă de rouă în timp ce se uita la el – regele zânelor care o ținea în brațe – și se întreba de ce se distrează atât de bine.

O trase înapoi și șopti:

– Dansează cu mine, Aislinn, dragostea mea!

O dureau picioarele; era amețită. Nu se mai distrase atât de bine de când... *niciodată.*

– Sigur.

Și, de o parte și de alta, zânele râdeau – dansând grațios, sălbatic sau, câteodată, ciudat. Mai devreme, păruseră liniștite, precum cuplurile din filmele alb-negru, dar, pe măsură ce înaintau în noapte, se schimbaseră. *Când au rămas doar zânele.*

Keenan o îmbrățișă din nou și o sărută pe gât.

– Aș petrece o eternitate făcând asta.

– Nu – îl împinse – fără sărutări, fără...

Și apoi se mișcau din nou. Lumea se învârtea, o ceață de fețe ciudate pierdute într-un nor de muzică. Cărările bâlciului acoperite cu rumeguș erau ascunse de umbre; luminile caruselurilor erau întunecate.

Dar veneau zorile, lumina răspândindu-se pe cer. *De când dansăm?*

– Trebuie să mă așez. Serios.

– Orice își dorește doamna mea. Keenan o luă din nou în brațe. Faptul că făcea asta nu i se mai părea straniu de câteva pahare încoace.

Unul dintre oamenii cu pielea precum scoarța de copac întinse o pătură pe malul apei. Un altul aduse un coș de picnic.

– Bună dimineața, Keenan. Stăpână.

Apoi, cu o plecăciune, plecară.

Keenan deschise coșul și scoase o altă sticlă cu vin, dar și brânză și un fruct mic, ciudat.

– Primul nostru mic dejun.

Evident, nu e mâncare de carnaval. Ups, mâncare de bâlci. Chicoti. Apoi, se uită în sus. În spatele lui, carnavalul dispăruse. De parcă n-ar fi fost niciodată acolo, toate zânele plecaseră. Erau doar ei doi.

– Unde au dispărut cu toţii?

Keenan îi întindea din nou pocalul, umplut cu acelaşi răsărit lichid.

– Suntem doar noi aici. Mai târziu, după ce te vei fi odihnit, vom sta de vorbă. Apoi, putem dansa toată noaptea dacă doreşti. Vom călători. Va fi totul diferit acum.

Nu le vedea nici măcar pe zânele invizibile care cutreierau mereu pe lângă râu. Erau cu adevărat singuri.

– Pot să-ţi pun o întrebare?

– Desigur. Îi întinse o bucată de fruct către buze. Muşcă.

Aislinn se aplecă – aproape răsturnându-se în timp ce făcu asta – dar nu muşcă din fructul ciudat. În schimb, şopti:

– De ce nu strălucesc şi celelalte zâne ca tine?

Keenan lăsă mâna în jos.

– Celelalte *ce*?

– Zâne. Făcu un gest arătând în jurul lor, dar nu mai erau zâne, cum nu mai erau nici oameni. Închise ochii pentru a încerca să oprească lumea să se învârtească atât de nebuneşte şi şopti: ştii, *zânele*, precum acelea care au dansat cu noi toată noaptea, ca tine şi ca Donia.

– Zâne? murmură. Părul lui arămiu sclipi în lumina care se strecura pe cer.

– Mda. Se întinse pe pământ. Ca tine.

I se păru că zice:

– Şi curând, ca tine...

Dar nu mai era sigură. Totul devenise neclar.

Se aplecă peste ea, acolo, unde stătea întinsă. Buzele lui le atinseră pe ale ei, făcând-o să simtă gust de soare şi zahăr. Părul lui căzu pe chipul ei.

E moale, deloc metalic.

Ar fi dorit să-i ceară să se oprească, să îi spună că e ameţită, dar, înainte să poată vorbi, totul căzu în întuneric.

CAPITOLUL 18

Nu sunt afectați de Boală, ci se ofilesc și decad într-o anumită Perioadă... Unii spun că Tristețea lor veșnică este cauzată de natura lor schimbătoare.

– *Comunitatea secretă*, de Robert Kirk și Andrew Lang (1893)

Devreme, a doua zi dimineață, Donia se trezi pe podea, Sash stând între ea și ușă. Nimeni nu îi adusese nici un mesaj de la Keenan. La ușa ei nu bătuse nici un gardian.

– M-a uitat oare? îi șopti Sashei.

Lupul dădu urechile pe spate și chelălăi.

– Când l-aș primi, cu adevărat, cu brațele deschise, nu e aici. Nu avea să plângă, totuși, nu pentru el. Plânsese destul de-a lungul anilor.

Se așteptase ca el să fi auzit de moartea Agathei, să vină să îi ceară să îi accepte ajutorul. Nu putea, dar ar fi fost mai ușor – mai sigur – decât ceea ce ar fi trebuit să facă acum.

– Vino, Sasha. Deschise ușa și îi făcu semn lui Evan să vină. *Cel puțin* el *e aici și așteaptă.*

Bărbatul-măceș veni lângă ea, păstrând o distanță respectuoasă, stând în iarba ofilită din fața verandei, până ce Donia spuse:

– Vino înăuntru.

Nu așteptă să vadă dacă o urmează. Ideea de a-l invita pe unul dintre gardienii lui Keenan în casă – chiar și pe Evan, a cărui prezență fusese o constantă în ultimele decenii – o neliniștea.

Arătând către un scaun aflat la distanță de ea, întrebă:

– I s-a spus lui Keenan despre Agatha?

– Ieșise când Skelley a ajuns la mansardă. Un altul a mers la bâlci să îl găsească. Evan își drese glasul, dar privirea îi era îndrăzneață. Era ocupat cu noua regină.

Ea dădu din cap. *Deci, ea e, într-adevăr.* Beira avea să fie furioasă, o forță teribilă.

Trecuse multă vreme de când Donia se temuse așa de mult de ceva. Între Keenan și Beira era răsfățată, mai în siguranță decât oricare altă zână sau muritor.

– Te-aș ruga să lași vreo câțiva gardieni să vină mai aproape. Evan căzu în genunchi, arătând un respect pe care neamul lui îl oferea rareori altor zâne, în afară de Keenan. Lasă-mă să stau aici, cu tine.

– Bine, murmură ea, ignorând atât expresia lui șocată, cât și iritarea pe care i-o provoca. *Pot fi rezonabilă.* Apoi spuse cuvintele pe care nu le spusese niciodată vreunui gardian de-al lui Keenan: Spune-i lui Keenan că am nevoie de el. Acum.

Nu îi luă mult lui Skelley să îl cheme pe Keenan – nu destul pentru ca Donia să se pregătească pentru durerea de a-l vedea în casa ei. Când Evan îl conduse pe Keenan înăuntru, ea stătea în balansoar – ghemuită, cu brațele strânse peste piept, cu picioarele băgate sub ea.

Înainte ca Evan să închidă ușa după el – întorcându-se la gardienii de afară – Keenan era în partea opusă a camerei, oprindu-se lângă ea.

Sasha se trase mai aproape, lipindu-și corpul de al ei, încercând să o aline. Donia îl mângâie pe cap absentă.

Se uită la Keenan și îi spuse:

– Nu eram sigură că ai să vii.

Imitând ciudat poziția lui Sasha pe podea, Keenan se așeză pe jos.

– Am așteptat decenii ca să mă chemi lângă tine, Don, am implorat să fiu în prezența ta.

– Asta a fost înainte de ea. Se simți prost pentru ceea ce spusese, dar pe cât de mult dorea ca Aislinn să pună mâna pe toiag, pe atât era de geloasă. *Aislinn* era aleasa; avea să petreacă eternitatea lângă Keenan.

– Lucrurile sunt diferite acum. Donia încercă să-și golească vocea de emoții, dar nu reuși.

– Voi veni mereu când ai să mă vrei aproape. De câte ori ți-am zis asta? Șopti, cuvintele lui purtând respirația caldă a verii. Asta nu se va schimba. Niciodată.

Se întinse, punându-i mâna pe buze, înainte ca el să mai spună ceva. Acolo unde îl atinse, se formă un strat subțire de zăpadă, dar el nu se plânse.

Nu o face niciodată.

Nu se dădu la o parte, deși respirația lui o ardea.

– Am auzit veștile de la bâlci, că ea e aleasa.

Când îi spusese Evan, aproape că plânsese, imaginându-și eternitatea cu durerea ei, singură, privindu-i dansând și bucurându-se. *Dacă nu cumva mă ucide Beira.*

– Don... Buzele lui se mișcară atingându-i degetele, delicat chiar dacă o durea – exact precum cuvintele pe care le-ar fi spus, dacă nu l-ar fi oprit.

Când nu erau martori de față, își permitea să fie persoana care fusese înainte ca ea să știe că e rege – persoana de care se îndrăgostise. De aceea evita să rămână singură cu el.

– Nu, spuse ea, nedorindu-și să-i vadă partea blândă, nu acum. Azi avea nevoie ca el să fie Regele Verii, să lase la o parte persoana care putea să fie fără coroană. Avea nevoie să fie arogant și sigur pe el, capabil să facă ceea ce trebuia făcut.

Din palmă se ridică aburul când el expiră, respirația verii topind înghețul ei. Uneori, în vise pe care nu i le povestise niciodată, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă soarele lui și înghețul ei s-ar fi contopit cu adevărat, dacă s-ar fi atins așa cum o făcuseră în acele câteva săptămâni dinainte ca ea să devină Fata Iernii, când pretindea în fața ei că e muritor. S-ar fi topit? Ar fi ars?

Se cutremură – emoționată la acest gând – și simți frigul în interiorul ei, în timp ce sentimentele se învălmășeau precum viscolul. Dacă nu avea să-și păstreze calmul, trebuia să lase frigul acela îngrozitor să iasă.

– Beira a fost aici aseară. Trebuie să știi ce face.

El dădu din cap aprobator, oboseala citindu-i-se pe chip, în timp ce ea îi povestea aproape totul – despre prima vizită a Beirei când Aislinn fusese aleasă, despre atacul asupra lui Aislinn din curtea bibliotecii, despre convingerea ei că atacul fusese la porunca Beirei, despre moartea Agathei, despre amenințările Beirei, despre insistența ei ca Aislinn să nu ridice toiagul.

Donia nu spuse nimic despre cercetările lui Seth – temându-se pentru siguranța muritorului –, dar, mai presus de toate, era mai deschisă decât fusese de multă vreme. Când se opri din vorbit, el o privi lung, tăcut și străduindu-se să își controleze furia pe care o lăsa rareori să se manifeste.

Își încleștă mâinile atât de strâns, încât i se formară țurțuri pe vârfurile unghiilor. *Acum vine partea mai dificilă.*

– Să mergem. El se uită la Sasha, apoi pe lângă lup, apoi la micile amintiri dăruite de alte Fete ale Iernii. Gardienii îți vor aduce lucrurile. Putem transforma biroul într-un dormitor și...

– Keenan, îl întrerupse înainte de a fi tentată.

Ar fi văzut logica a ceea ce trebuia făcut dacă ar fi gândit clar; trebuia să se asigure că o va face. Deschise palma. Țurțurii căzură și se sparseră la picioarele ei.

– Nu plec nicăieri.

– Nu poți sta aici. Dacă ți se întâmplă ceva – își plecă capul, lăsându-și fruntea să i se odihnească pe genunchiul ei –, te rog, Don, vino cu mine.

Unde este Regele Verii? Dar nu era regele cel care își lăsase capul în poala ei, implorând.

Nu se mișcă. O ardea, îl îngheța, dar rămânea nemișcată.

– Nu pot veni cu tine. Nu este locul meu. Nu sunt eu aceea pe care o cauți.

Se uită în sus la ea, o vânătaie urâtă, de la o degerătură, formându-se acolo unde pielea lui atinsese genunchiul ei.

– Nu sunt destul de puternic să o opresc, dar voi fi în curând. Stai cu mine până ce rezolvăm problema asta.

– Și ce îmi va face după ce voi pleca?

– Voi fi mai puternic atunci. Era aproape înspăimântător în insistența lui. Culoarea ochilor i se închidea, până ce ajungea la nuanța aceea de verde la care ea încă mai visa; dacă se uita în ei destul de mult, putea vedea flori înflorind în ei, o promisiune a ceea ce putea deveni, odată ce regina lui avea să-l elibereze.

Nu își putea desprinde privirea.

El șopti:

– Stai cu mine. Am să am grijă de tine.

– Nu poți. Își dorea să fi putut, dar era imposibil: nu avea cum să câștige, nu ea. Vreau să câștigi. Întotdeauna mi-am dorit asta, dar tot trebuie să încerc să o conving pe Aislinn să nu creadă în tine, că nu merită riscul. Acestea sunt regulile. Mi-am dat cuvântul când am ridicat toiagul. Amândoi ni l-am dat.

O luă în brațe, degetele lui arzându-i pielea prin haine.

– Chiar dacă asta înseamnă că Beira câștigă? Chiar dacă te omoară? Putem să găsim o soluție împreună, o cale de rezolvare.

Dădu din cap neîncrezătoare. În ciuda secolelor lui de viață – mult mai multe decât avea ea să trăiască – putea, în continuare, să fie atât de lipsit de precauții. De obicei, o înfuria. Astăzi, acest lucru o întrista.

– Dacă ea câștigă, nu mă va ucide. Doar dacă tu câștigi, voi muri.

– Atunci, de ce îmi spui? Trebuie să câștig. Arăta îngrozitor, palid și bolnăvicios, de parcă ar fi fost înjunghiat cu lame de oțel. Se trase mai departe de ea – ghemuit pe podea, cu capul în pământ – acolo unde nu se mai puteau atinge. Glasul îi era la fel de pierdut pe cât îi era înfățișarea.

– Dacă o oprești pe Aislinn, pierd totul. Dacă nu o faci, vei muri. Ce pot să fac?

– Să speri că voi pierde, sugeră ea încet.

– Nu.

Se ridică și merse către el.

– Sunt îngrozită de Beira, dar sper cu adevărat că Aislinn e cea aleasă. De dragul nostru, al amândurora.

– Tot te vei transforma într-o umbră. Asta nu rezolvă nimic.

Unde e Regele Verii? Oftă în timp ce îl privea luptându-se între ceea ce își dorea și inevitabil. *Nu toate visele devin realitate.* Dacă asta ar fi făcut lucrurile mai ușoare, ar fi fost crudă. Cu toate acestea, nu ar fi fost de ajutor.

Se aplecă peste el, ținându-și părul la spate, ca să nu cadă pe el.

– Rezolvă multe lucruri.

– Nu...

– Fă-mă să pierd, Keenan. Convinge-o că meriți să-și asume riscul – îl sărută pe obraz – pentru că așa e. Era mai ușor să zică asta, știind că Beira avea să o ucidă, știind că nu avea să-și petreacă eternitatea cu el, știind că încă îl mai iubea.

– Nu pot.

Îi acoperi gura cu mâna.

– Convinge-o!

Își trase mâna la o parte și – cu buzele strânse pentru a nu lăsa ca aerul înghețat să îi iasă din gură – îl sărută.

– Apoi omoar-o pe Beira.

Capitolul 19

[Zânele] au o natură parțial umană și parțial spirituală... Unele dintre ele sunt binevoitoare... Altele sunt răuvoitoare... răpind oameni în toată firea și aducând nenorociri.

– *Folclorul din Isle of Man*, de A.W. Moore (1891)

Keenan era zguduit când plecă de la Donia; mergea fără țintă prin oraș, dorind, visând la un răspuns. Nu exista nici unul. Dacă Aislinn nu era regina lui și dacă nu era capabil să o convingă să aibă încredere în el, să îl accepte, nu putea face nimic. Pur și simplu nu era destul de puternic pentru a-i face față Beirei.

Dacă aș fi... Zâmbi la acest gând: să o oprească pe Beira, poate la timp să o salveze pe Donia. Era singura cale care îi mai rămânea.

Dar, dacă Vederea lui Aislinn era lucrul de care pomeniseră Eolas – și asta ar fi fost posibil ca ele să vadă – era totul degeaba. Donia avea să moară și el va fi în continuare legat. Mica adiere de vară pe care o putea invoca nu era ceva cu care să poată să o înfrunte pe Beira.

Își odihni capul pe un stejar, cu ochii închiși. *Respiră. Respiră doar.* Aislinn era diferită, poate destul de diferită; poate ea era aleasa.

Dar poate să nu fie.

Proclamația pe care o făcuseră Eolas – pe care zânele o luaseră drept vestitoare a descoperirii Reginei Verii – putea să nu fie nimic mai mult decât o revelație a faptului că era înzestrată cu Vedere. *Poate să nu fie cea aleasă.*

Tocmai se întorsese către partea mai plină de verdeață a orașului, când le auzi pe cotoroanțele Beirei apropiindu-se. Îl urmară la o distanță aproape respectuoasă, până ce ajunse la râu.

Pe malul râului se așeză – cu picioarele pe pământ, cu spatele la soare – și așteptă.

Mai bine aici, decât în mansardă.

Ultima dată când îi făcuse o vizită, Beira înghețase câte păsări putuse cât lipsise el din cameră. Se întorsese și le găsise moarte pe podea, sau prinse de ramuri, atârnând ca niște ornamente hidoase, în vârful țurțurilor. Dacă nu o putea opri, într-una dintre aceste ocazii puteau să cadă pradă furiei ei Fetele Verii sau gărzile lui.

Beira stătea la umbra unui paravan înzorzonat, ținut deasupra de câțiva dintre gardienii ei aproape dezbrăcați – oameni-de-păducel și un trol cu pielea netedă, cu toții etalând vânătăi proaspete și porțiuni de piele degerată.

– Cum, nu mă îmbrățișezi? Nu mă săruți? Beira întinse mâna. Vino încoace, dragule.

– Am să stau aici. Keenan nu se sinchisi să se ridice; se uită doar în sus, la ea. Îmi place să simt căldura pe piele.

Ea își strâmbă nasul și scose un mic scâncet de dispreț.

– Chestie urâtă, soarele.

El ridică din umeri. Să vorbească cu ea acum – după ce o vizitase pe Donia, după toate dubiile pe care le avea în ceea ce o privea pe Aislinn – era ultimul lucru pe care îl dorea.

– Știai că în zilele astea se găsește și țesătură cu factor de protecție solară? Se așeză pe un scaun de un alb orbitor, pe care cotoroanțele îl târau după ele. Muritorii sunt niște animale atât de ciudate.

– Vrei să zici ceva, Beira? Niciodată nu se bucura de prezența ei, dar o amenințase pe Donia – să se prefacă civilizat în astfel de circumstanțe era o sarcină mai grea decât de obicei.

– Este atât de greu de crezut că am vrut doar să-ți fac o vizită? Să mai stăm de vorbă? Fără să se uite în spatele ei, întinse mâna; un spirit de pădure cu guler îi strecură o băutură rece ca gheața între degetele întinse. Mă vizitezi atât de rar.

Keenan se întinse pe iarbă, delectându-se cu puterea pe care i-o infiltra în corp căldura pământului.

– Poate pentru că ești răutăcioasă și crudă?

Dădu din mână de parcă ar fi vrut să îi îndepărteze comentariul.

– Eu am o părere, tu ai alta...

– Eu zic integritate, tu zici înșelăciune.

– Ei bine, e o idee atât de *subiectivă*, integritatea asta. Își sorbi băutura. Pot să-ți ofer ceva răcoritor, dragă?

– Nu.

Își trecu degetele peste pământ, trimițând ceva din căldura bulbilor care se odihneau în sol. Mici vlăstare ale florilor se repeziră spre atingerea lui; tulpini delicate ieșiră printre degetele lui răsfirate.

– Am auzit că ai împărțit destule răcoritoare cu noua Fată a Verii. Biata de ea s-a amețit. Țâțâi la el cu o expresie dezaprobatoare pe chip. Și dacă nu te-aș fi învățat? Să o îmbeți pe biata mielușică pentru a o convinge de *știi tu ce*.

– Nu asta a fost, o repezi el. Aislinn și cu mine am dansat și am sărbătorit noua ei viață. Nu am sedus-o.

Se ridică de sub paravanul ei, trimițându-și gărzile să se învălmășească pentru a-l ține deasupra ei în timp ce mergea. Dacă dădeau greș, aveau să sufere, indiferent a cui vină ar fi fost.

Pe măsură ce umbra îi bloca razele binefăcătoare, Keenan era în cumpănă între a aștepta și ideea simplă de a da foc paravanului. Se ridică pentru a o înfrunta.

– Ei bine, dacă vrei să-ți spun părerea mea, înțelepciunea unei mame, ți-aș spune că nu merită. Se uită urât la flori; acestea înghețară atinse de privirea ei. Păși mai departe și – cu un sunet spart – le făcu una cu pământul sub cizma ei. Biata Deborah nu ar trebui să aibă nici o problemă să te convingă să stai departe de ea. Nu i-ai cerut să o lase mai moale cu muritoarea, nu-i așa?

– Este alegerea lui Aislinn. Fie va ridica toiagul, fie nu o va face. Ar fi vrut să-i spună că amenințând-o pe Donia nu rezolva nimic, dar nu putea. Am vorbit cu Donia – lucru pe care atât de evident îl știi – despre anunțul celor trei Eolas.

– O? Se opri, cu ochii mari, de parcă ar fi fost surpinsă. Ce anunț?

– Că Aislinn e specială.

– Sigur că e, dulceață. *Toate* sunt speciale – cel puțin în primele câteva nopți. După asta – se uită în spate, către

spiridușul care se chircea de frică – pur și simplu dispare noutatea, înțelegi?

El se forță să râdă.

– Biata Delilah, îmi imaginez că e amărâtă. Nu cu așa de multă vreme în urmă, ea era cea care dansa cu tine. Beira făcu o piruetă, de parcă ar fi dansat cu un partener invizibil, elegantă chiar dacă dansa singură. Muritorii sunt lucruri atât de fragile. Sentimente pure care cutreieră expuse în cochiliile lor delicate... Ușor de zdrobit.

Inima începu să-i bată mai repede. Regulile nu îi dădeau voie să intre în legătură cu muritoarea și, până acum, Beira nu încălcase această regulă – din câte știa el – dar deja încălca alte reguli.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, iubire. Se opri și îi făcu o plecăciune, scoase un evantai și și-l flutură în față, trimițând aer rece spre el. Mă gândesc doar dacă nu ar trebui să alegi altă fată pentru acest joc; să o lași pe asta să se alăture celorlalte fete părăsite. Voi merge chiar să alegem fete cu tine. Putem să o luăm și pe Delia și să transformăm totul într-o experiență care să ne aducă împreună.

Lăsând toată amărăciunea pe care o simțea să i se simtă în voce, spuse:

– Ei bine, în ritmul în care se descurcă Donia, s-ar putea să am nevoie. În afară de dansul acela la beție, nu am nici un rezultat.

– Vor fi și alte fete, dragule.

Beira oftă, dar ochii îi sclipiră cu strălucire de gheață – semn sigur că era mulțumită.

Dar ele nu sunt Regina Verii, nu-i așa?

– Poate trebuie doar să încerc mai mult, spuse și trimise o răsuflare fierbinte către paravanul Beirei – aprinzându-l – apoi se îndepărtă, lăsând-o acolo țipând la gărzi să țină soarele departe de ea.

Într-o zi, voi putea cu adevărat să o înfrunt.

Deocamdată, se mulțumi cu acest mic triumf.

Keenan cutreieră prin oraș, pe Fifth Avenue, departe de râu, până ajunse în Edgehill, urmând drumul până la magazinele mai dubioase. Zgomotul orașului era binevenit, amintindu-i de muritorii care înfloreau acolo unde neamul lui nu putea.

Despre asta e vorba: muritorii aceștia și zânele lui ale verii.

– Keenan? Rianne ieșea dintr-un magazin de muzică și aproape că dădu peste el. Se uita la el cu gura căscată. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Distrat fiind, se plimbase complet vizibil, cu părul în nuanța lui normală, de cupru strălucitor.

– L-am vopsit. Îi zâmbi, decolorându-și părul până ce dispăru strălucirea metalică.

Ea întinse mâna și prinse câteva fire, ținându-le sus, în soare, mișcându-l dintr-o parte în alta.

– Pentru un minut, părea făcut din fire de metal.

– Hmm. Se trase în spate, eliberându-și părul din mâna ei. Ai văzut-o pe Aislinn azi?

Ea râse.

– Nu. Am crezut că poate e tot cu tine.

– Nu. Se uită dincolo de Rianne, unde câteva dintre Fetele Verii flirtau cu un bărbat-măceș care nu era de serviciu. Am dus-o acasă în dimineața asta.

– Dimineață, zici? Dădu din cap, zâmbind încă. Din toată atitudinea ei, i se părea complet inocentă, neatinsă și dulce. Cuvintele ei contrastau puternic cu atitudinea pe care o avea. Știam eu că mergem la sigur cu tine.

– Am dansat doar.

– E un început, nu? Se uită prin jur, în josul străzii și din nou în magazin. Pentru o clipă, lascivitatea ei iluzorie dispăru și ieși la iveală adevărata ei personalitate. Rămâne între noi, dar lui Ash i-ar prinde bine să se mai distreze un pic. E prea serioasă. Cred că vei fi bun pentru ea.

Keenan se opri. Nu se gândise prea mult la *asta;* tot ceea ce conta era că ea era bună pentru el, pentru zânele verii.

Dar el era bun pentru ea? Între sacrificiile pe care avea să trebuiască să le facă ea și greutățile care li se ridicau în cale dacă era adevărata regină, nu era sigur. *Probabil că nu.*

– Voi încerca să fiu, Rianne.

– Deja ai făcut-o să iasă și să danseze până dimineața: mi se pare un început bun. Rianne îl bătu pe braț, consolându-l pentru ceva pe care nu începuse să priceapă încă. Nu te îngrijora prea mult.

– Bine.

După ce Rianne plecă, Keenan trecu din nou în starea lui normală – invizibil pentru muritori – și începu să se îndrepte către mansardă. Dacă era vreun moment în care avea nevoie de înțelepciunea sfetnicilor lui, atunci acesta era.

Keenan auzi muzica înainte chiar să intre în mansardă. Trase adânc aer în piept și păși înăuntru, cu un zâmbet fals pe chip.

După ce îi aruncă doar o privire, Tavish îndepărtă brațele Elizei din jurul gâtului său și o luă spre birou.

– Vino!

În momente ca acesta, Keenan simțea că Tavish îi era aproape ca un tată. Zâna mai în vârstă fusese ultimul sfătuitor și prieten al Regelui Verii; fusese acolo și așteptase ca Keenan să ajungă la vârsta potrivită și să părăsească casa Beirei. Cu toate că Tavish nu ar fi îndrăznit niciodată să se comporte ca un tată, era mult mai mult decât un slujitor.

Observându-le mișcările, Niall deschise gura.

Cu o mișcare bruscă din cap, Keenan spuse:

– Nu. Stai cu fetele.

– Dacă ai nevoie de mine...

– Am. Mereu. Keenan îl strânse pe Niall de umăr. În acest moment, am nevoie să îi ții pe toți aici.

Nu era locul în care să poată vorbi. Dacă s-ar fi dus vorba că o suspecta pe Beira de înșelăciune sau că încalcă regulile, dacă s-ar fi răspândit zvonul că Aislinn are Vederea, ar fi putut să iasă urât pentru toți.

În timp ce își croia drum prin cameră – îmbrățișat de Fetele Verii care dansau amețitor cu gărzile care ieșiseră din tură – Keenan nu lăsă nici o urmă de îndoială să îi poposească pe chip. *Nici un indiciu că ar fi probleme. Zâmbește.*

Până în clipa în care ajunse la Tavish, era pregătit să închidă ușa pentru tot restul zilei. Credea că fetele și gărzile lui erau demni de încredere, dar nu puteai fi sigur, nu în totalitate.

Tavish turnă un pahar de vin.

– Poftim.

Keenan luă paharul și se prăbuși într-unul dintre scaunele greoaie de piele.

După ce Tavish se așeză în scaunul din față, întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Așa că Keenan îi spuse – despre Vederea lui Aislinn, despre amenințările Beirei, totul.

Tavish se uita în pahar ca într-o oglindă. Îl învârti de picior.

– Poate că nu e regina, dar Beirei îi e frică de ea. Pentru mine, e destul cât să-mi păstrez speranța – un motiv mult mai puternic decât am avut vreodată.

Keenan dădu din cap aprobator, dar nu vorbi încă. Tavish era rareori atât de direct.

În loc să se uite la Keenan, Tavish își lăsă privirea să alunece prin cameră, de parcă ar fi citit cotoarele cărților care se aliniau pe fiecare perete al biroului.

– Am așteptat împreună cu tine, dar nu am lăsat niciodată a se înțelege că una dintre fete ar fi *ea*. Nu este treaba mea.

– Țin la părerea ta, îl asigură Keenan. Spune-mi ce crezi.

– Nu o lăsa pe Aislinn să refuze provocarea. Dacă ea este aleasă și nu... Privirea lui Tavish poposi pe cărțile groase din spatele lui Keenan. *Trebuie* să accepte.

Zâna cea bătrână fusese reținut atât de mult timp, încât vehemența lui era deconcertantă.

Keenan întrebă:

– Și dacă refuză?

– Nu poate. Fă-o să accepte. Ochii lui Tavish erau negri precum iazurile din pădurile întunecate, ciudat de captivanți, când, în cele din urmă, întâlniră privirea lui Keenan. Fă

ceea ce trebuie să faci, chiar dacă e... *neplăcut* pentru tine sau pentru ea. Dacă asculţi măcar un cuvânt din ceea ce spun, stăpâne, fie ca acesta să fie aleasa.

CAPITOLUL 20

> [I-au oferit] de băut... după, muzica încetă, toţi ceilalţi dispărură, lăsându-i cupa în mână, şi el se întoarse acasă, deşi mult mai epuizat şi obosit.
>
> – *Mitologia zânelor*, de Thomas Keightley (1870)

Când se trezi Aislinn – cifrele roşii ale ceasului arătând că trecuse de 9 dimineaţa – o năpădiră evenimentele de cu o seară înainte. *Băuturile ciudate, dansul, faptul că îi spusese lui Keenan că ştia ce e el în timp ce priveau răsăritul, că el o sărutase.* Ăsta era ultimul lucru pe care şi-l amintea. *Ce s-a mai întâmplat? Cum am ajuns acasă? Când?* Sări din pat, abia ajungând în baie să vomite. *O, Dumnezeule.*

Îşi ţinu faţa lipită de porţelanul rece până ce fu sigură că nu mai avea să vomite din nou. Întregul corp îi tremura, de parcă ar fi fost bolnavă de gripă, dar nu gripa o făcea să se simtă atât de groaznic. Era teroarea. *El ştie că le* văd. Ştie. *Vor veni după mine şi bunica...* Gândul că bunica ei s-ar fi luptat cu zânele o făcea să îi fie din nou rău. *Trebuie să ies de aici.*

După ce se spălă pe dinţi şi pe faţă, Aislinn se îmbrăcă rapid în jeanşi şi cu o cămaşă şi îşi băgă picioarele în pantofi, înşfăcând în acelaşi timp geanta.

Bunica era în bucătărie, uitându-se fix la cafetieră, un pic cam puţin atentă la agitaţia ei de dimineaţă.

Aislinn îi făcu semn către ureche.

Bunica își porni aparatul auditiv și întrebă:

– Totul e în regulă?

– Doar că întârzii, bunico. Am dormit prea mult. Aislinn o îmbrățișă și se întoarse să plece.

– Dar micul dejun...

– Scuze. Trebuie să, ăăă, mă întâlnesc cu Seth. Credeam că ți-am spus. Aveam o chestie la micul dejun, o întâlnire... Încercă să-și păstreze tonul egal.

Nu o lăsa să vadă ce îngrijorată ești.

Bunica deja își făcea prea multe griji după discuția pe care o avuseseră cu o noapte înainte; o grijă în plus ar fi fost un gest prea egoist.

– Știi că nu mă păcălești, Aislinn, ocolind astfel subiectul, ca să nu te întreb nimic despre acea *problemă.* O să vorbim despre asta. Bunica se încruntă. Situația nu s-a îmbunătățit, nu-i așa?

Aislinn făcu o pauză.

– Doar câteva zile în plus, bunico. Te rog?

Pentru un minut, bunica păru că avea să se împotrivească: își strânse buzele și își puse mâinile în șold. Apoi oftă.

– Nu în câteva zile. *Mâine* o să stăm de vorbă. Ai înțeles?

– Promit. Aislinn o sărută de la revedere, recunoscătoare că amânase totul cu o zi. Nu era sigură că putea să se descurce cu acea conversație, nu în acest moment.

Am nevoie de Seth. Nici măcar nu l-am sunat seara trecută.

– Nu pot să cred că am făcut asta. Aislinn își băgă capul între genunchi și se strădui să nu vomite pe picioare. I-am spus că știu că sunt zâne.

Seth stătea pe podea, la picioarele ei. O mângâia pe spate, desenând cercuri mici cu palma.

– E în regulă. Haide. Respiră. Respiră doar.

– Nu e în regulă, Seth. Vocea îi era înăbușită de poziția evident incomodă. Își ridică capul destul cât să se încrunte la ea. Obișnuiau să *omoare* oameni și să le scoată ochii dacă aflau ceea ce sunt.

O cuprinse un nou val de greață. Închise ochii.

– Șșș. Se trase mai aproape, consolând-o așa cum făcea de fiecare dată când pe ea o părăseau puterile. Haide.

– Și dacă mă orbesc? Dacă...

– Gata. O să ne descurcăm noi. O luă în brațe, ca pe un copil.

Exact cum a făcut și Keenan seara trecută.

Încercă să se ridice, simțindu-se vinovată, de parcă l-ar fi trădat pe Seth, cu toate că tot ceea ce făcuse fusese să danseze – spera ea.

Și dacă eu și Keenan am... Începu din nou să ofteze.

– Șșș. Seth o legăna, murmurând cuvinte de încurajare.

Și îl lăsă să o facă – până ce începu să se gândească din nou la zâne și la dansul cu Keenan și la faptul că îl sărutase și că nu știa ce altceva se mai întâmplase.

Se desprinse din brațele lui și se ridică în picioare.

Seth rămase pe podea. Își sprijini capul în mână, cu cotul așezat pe scaunul pe care stătuse ea.

Îș lăsă capul în jos, nefiind în stare să se uite la el.

– Deci, ce facem acum?

Se ridică și veni lângă ea.

– Improvizăm. Ți-a promis o favoare. Dacă e adevărat ceea ce se spune în cărți, jurămintele sunt lege.

Ea dădu din cap aprobator.

Se opri în fața ei și se aplecă în față până ce șuvițele mai lungi ale părului lui îi formară o rețea peste chip.

– Și cu restul o să ne descurcăm.

Apoi o sărută – ușor, tandru, plin de dragoste – și spuse:

– O să ne descurcăm. Împreună. Sunt aici cu tine, Ash, chiar și după ce ai să-mi spui ce altceva s-a mai întâmplat.

– Ce vrei să spui? Aislinn simți din nou că se scufundă.

– Ai băut ceva ce te-a amețit, ai dansat până în zori și te-ai trezit în patul tău, din cauză greții. Îi luă obrajii între palme. Ce s-a mai întâmplat?

– Nu știu.

Se cutremură.

– Bine, cum ai ajuns acasă?

– Nu știu. Își amintea gustul soarelui, senzația că o învăluiau razele soarelui atunci când se uita în sus, la chipul lui Keenan, în timp ce el se apleca spre ea. *Ce s-a întâmplat?*

– Ai mai mers undeva?

Șopti:

– Nu știu.

– Te-ai culcat cu el?

Se uită direct la ea când îi puse întrebarea, întrebarea la care și ea încercase – și dăduse greș – să răspundă.

– Nu știu. Își feri privirea, simțind că i se face rău, cuvintele suspendate de parcă ar fi fost ceva îngrozitor. Aș ști așa ceva, nu? De așa ceva mi-aș aduce aminte. Adevărat?

O luă în brațe, ghemuind-o sub bărbia lui, de parcă ar fi putut să o apere de tot răul dacă o ținea suficient de aproape.

– Nu știu. Îți aduci aminte de ceva? Orice?

– Îmi aduc aminte că am dansat, am băut, am stat pe un scaun ciudat și apoi bâlciul a dispărut. M-a sărutat. Se cutremură din nou. Îmi pare atât de rău!

– Nu e vina ta.

O mângâie pe păr.

Încercă să se smulgă din brațele lui.

Nu o sili să rămână lângă el, dar își ținu în continuare mâinile pe brațele ei. Părea atât de serios, de hotărât!

– Ascultă-mă. Dacă s-a întâmplat ceva, nu e vina ta. Ți-a dat un soi de drog, o băutură a zânelor. Erai beată, drogată, mă rog, și orice s-ar fi întâmplat după nu este vina ta.

– Îmi amintesc că râdeam, ne distram. Se uită în jos, la mâinile ei, pe care le ținea extrem de încleștate ca să nu-i tremure. Mă distram, Seth. Dacă am *făcut* ceva? Și dacă am zis da?

– Nu contează. Dacă ești drogat, nu poți avea discernământ. Pur și simplu. Nu ar fi trebuit să facă nimic, Ash. Dacă a făcut, el este cel care a greșit, nu tu. Părea furios, dar nu îi spuse că avusese dreptate, că îi spusese că nu ar fi trebuit să meargă. Nu îi spuse nimic groaznic. În schimb, îi dădu părul după ureche și își lăsă mâna să se odihnească pe fața ei, aplecându-i un pic capul pe spate pentru a putea să-l privească. Și nu știm să se fi întâmplat ceva.

– Vreau doar ca prima dată să fie cu cineva special și dacă eu, dacă noi, e pur și simplu *greșit*. Se simțea un pic prostește că își făcea griji din cauza asta – era expusă mâniei unui rege al zânelor și ea își făcea griji pentru fecioria ei. El putea să îi ia viața; putea să îi ia ochii. Virginitatea ei nu ar trebui să conteze atât de mult.

Dar contează.

Se îndepărtă, ghemuindu-se apoi pe sofaua confortabilă a lui Seth.

– Îmi pare rău. Ai avut dreptate şi eu...

O întrerupse:

– Nu are de ce să-ţi pară rău. Nu ai greşit cu nimic. Nu sunt supărat pe tine. El, în schimb... Se opri. Nu se mişcă, stătea în mijlocul camerei, uitându-se la ea. Tu eşti tot ceea ce contează.

– Mă iei în braţe? Dacă mai vrei, vreau să spun. Îşi feri privirea.

– În fiecare zi – şi era lângă ea, luând-o în braţe, ţinând-o ca pe un lucru fragil şi preţios – vreau să te ţin în braţe în fiecare zi. Nimic nu va schimba vreodată asta.

CAPITOLUL 21

Zâna picură trei stropi din lichidul preţios pe pleoapa stângă a tovarăşei ei şi aceasta văzu un ţinut cu totul fermecător... Din acel moment, a avut darul de a le vedea pe celelalte zâne atunci când treceau prin jur, invizibile.

– *Mitologia zânelor,* de Thomas Keightley (1870)

Donia trecu pe lângă zânele care stăteau lângă casa lui Seth – vreo câţiva gardieni cunoscuţi, Cerise – semi-succubusul, şi câteva Fete ale Verii. Fără să-l aibă pe Keenan lângă ea, nici una dintre ele nu zâmbi. Cu toate acestea, îşi plecară capul, dar nu exista nici un semn de afecţiune în manifestarea lor de respect. Pentru ele, ea era inamicul – nu conta că riscase totul pentru el, tot ceea ce fetele nu fuseseră dornice să rişte. Uitaseră evident totul.

La uşă, se pregăti pentru slăbiciunea inevitabilă pe care aveau să o aducă asemenea pereţi îngrozitori. Bătu. Durerea îi fulgeră prin încheieturi.

Nu reacţionă când Aislinn deschise uşa, dar avu nevoie de ceva efort. Din expresia goală de pe chipul ei, Donia fu sigură că amintirile despre ceea ce se întâmplase la bâlci îi erau cu mult mai puţin clare decât cele ale lui Keenan. Tot ceea ce recunoscuse el era că o lăsase să bea mult prea mult vin de vară, prinşi de vraja momentului, de reverie, de

dans. Era cum îi spusese el: prea ușor pentru a se bucura, pentru a crede. Pentru el, funcționase.

Aislinn arăta îngrozitor.

Prinzând-o de mână, cu o privire și furioasă și dezorientată, apăru muritorul ei, Seth.

– Ce dorești?

Aislinn mări ochii.

– Seth.

– Nu-i nimic. E în regulă, Ash. Donia zâmbi; cât de mult ar fi dorit ca Keenan să aibă succes, vedea acea expresie pe chipul lui Seth și nu putea decât să simtă respect pentru el. Un muritor stătea împotriva tentației considerabile pe care o exercita Regele Verii și era tocmai muritorul care o ținea pe Aislinn de mână.

Donia adăugă:

– Vreau doar să vorbim.

În spatele ei, se apropie Cerise, anunțându-și prezența printr-o fluturare a aripilor – de parcă ar fi putut să o înspăimânte pe Donia.

– Poate facem o plimbare. Se uită urât la Cerise și suflă aer înghețat către ea, nu destul cât să-i facă rău, dar destul de rece cât să-i amintească să aibă grijă.

Cerise țipă, simpla atingere a frigului azvârlind-o undeva, în spate.

Donia schiță un zâmbet: nu erau destule momente bune în ultima perioadă. Apoi își dădu seama că Aislinn tresărise la răbufnirea lui Cerise. Seth nu se mișcase, nu auzise nimic: zânele puteau face un asemenea zgomot, încât pe

muritori să-i doară capul, dar să nu poată răspunde în nici un alt fel, să nu audă nimic.

Exclamațiile din spatele ei îi confirmară faptul că și ceilalți văzuseră reacția lui Aislinn.

Donia se uită la Aislinn.

– Le poți vedea.

Aislinn încuviință dând din cap.

Cerise tremura în spatele unui om-măceș. Fetele Verii rămaseră cu gura căscată.

– Văd zâne. Norocul meu, adăugă Aislinn, cu o voce la fel de epuizată pe cât îi era înfățișarea. Poți să intri sau e prea mult fier?

Donia zâmbi văzând bravada fetei.

– Aș prefera să mă plimb.

Dând din cap, Aislinn își ridică privirea către gardianul-șef și îi spuse omului-măceș:

– Keenan știe deja și acum știe și Donia, deci, dacă mai e cineva căruia trebuie să-i spuneți imediat, acum aveți această șansă.

Donia tresări. *Nu bravadă, neglijență.* Ar fi o pereche bună pentru Keenan.

Înainte ca altcineva să poată răspunde, Donia trecu pe lângă Fetele Verii și se opri alături de omul-măceș.

– Dacă cineva de aici îi spune Beirei, am să-l găsesc. Dacă loialitatea pentru Keenan nu e destul cât să vă țină gura închisă, am să v-o închid eu.

Se uită lung la Cerise, până ce semi-succubusul gemu:

– Nu l-aș trăda niciodată pe Regele Verii.

– Bun, încuviință Donia. Apoi se întoarse către Aislinn.

Doar sunetul aripilor lui Cerise zbătându-se nebunește sparse tăcerea până ce Donia întrebă:

– Să-ți spun despre infidelitățile lui Keenan, despre lascivitatea lui, despre cât de proastă am fost să-l cred?

Albindu-se și mai mult la față, Aislinn își feri privirea:

– Poate că știu deja.

Donia îi spuse încet lui Seth:

– Spui că nu ești pretendentul ei, dar are nevoie de tine. Poate am putea vorbi și de ierburi?

– Stai așa. Seth o trase pe Aislinn înăuntru pentru a-i vorbi pentru un moment, închizând ușa în nasul Doniei.

În timp ce aștepta afară pentru ca ei doi să cadă, inevitabil, de acord, le aruncă Fetelor Verii cel mai rece surâs, sperând că era destul, urând jocul pe care trebuia să-l facă.

Am jurat.

Din spatele omului-măceș, Cerise șuieră la ea.

– De ce? întrebă una dintre cele mai tinere Fete ale Verii – Tracey –, apropiindu-se mult mai mult de Donia decât o făcuseră celelalte. Încă mai ține la tine. Cum poți să-i faci asta? Tracey părea sincer derutată, cu o expresie încruntată deja cunoscută pe chip.

Cu trupul ei ca o trestie și cu o voce suavă, Tracey era una dintre acelea pe care Donia încercase din greu să le convingă să nu riște frigul. Era prea fragilă, prea ușor de derutat, prea blândă să fie Fata Iernii sau Regina Verii.

– Am făcut un jurământ.

Donia încercase să explice acest lucru destul de des, dar Tracey vedea totul în alb și negru. Dacă Keenan era bun, Donia trebuia să fie rea. Logică simplistă.

– Îl rănește pe Keenan. Tracey clătină din cap, de parcă ar fi putut să facă necazurile să treacă doar dacă ar fi spus nu.

– Mă rănește și pe mine.

Celelalte fete o traseră pe Tracey lângă ele, încercând să o distragă înainte de a începe să plângă. Nu ar fi trebuit să fie niciodată aleasă. Donia încă se mai simțea vinovată pentru asta; suspecta că și Keenan se simțea la fel. Fetele Verii erau precum niște plante care aveau nevoie de soare pentru a prospera: nu puteau să stea prea mult timp departe de Regele Verii, altfel se ofileau. Cu toate acestea, Tracey nu părea niciodată să o ducă foarte bine, chiar dacă stătea cu Keenan tot anul.

Ușa se deschise din nou. Seth păși afară; Aislinn îl urmă, închizând ușa în spatele ei.

– Vom veni. Vocea lui Aislinn era mai puternică, dar încă arăta departe de a fi bine. Sub ochi avea cearcăne negre, iar chipul îi era aproape la fel de palid precum cel al Doniei. Le poți spune că nu ne pot urmări?

– Nu. Sunt ale lui, nu ale mele.

– Așa că vor auzi totul? Aislinn părea că are nevoie de cineva care s-o ajute să ia hotărâri, lucru care nu era deloc obișnuit pentru ea.

Ce altceva nu mi-a spus Keenan?

– Nu pot intra la mine în casă. Vom merge acolo, se oferi Donia înainte de a avea timp să se gândească mai bine.

Apoi, ca să nu fie nevoită să audă comentariile care urmară reacției de surpriză, se îndepărtă, lăsându-i pe Aislinn și Seth să se grăbească pentru a o ajunge din urmă.

Mai mulți străini la mine în casă. Oftă, sperând să nu devină în curând casa lui Aislinn, sperând că Keenan avea dreptate. *Să fie Aislinn aleasa.*

La marginea terenului unde se întâlniră cu bariera naturală care protejează domiciliul zânelor de muritori, Seth făcu ochii mari, dar Aislinn nu tresări. Poate că fusese mereu imună; poate că doar Vederea ei o făcea să nu-i pese. Donia nu întrebă. În schimb, șopti câteva vorbe pentru a potoli aversiunea lui Seth și îi conduse – tot în tăcere – în casa ei.

– Suntem singuri aici? Seth se uită prin cameră, deși ochii lui de muritor nu puteau să vadă nimic, dacă ei trei nu ar fi fost singuri. O ținea în continuare pe Aislinn de mână și nu făcea nici o mișcare prin care să se înțeleagă că i-ar fi dat drumul în curând.

– Suntem. Privirea lui Aislinn poposi pe furnirul simplu de lemn din mică încăpere, pe șemineul masiv care ocupa aproape un perete întreg și pe pietrele cenușii cu care se termina același perete. Suntem doar noi.

Donia se sprijini de pietre, bucurându-se de căldura lor.

– Nu e chiar ceea ce ai crezut?

Aislinn se sprijini de Seth; amândoi păreau cu totul epuizați. Își strâmbă gura într-o jumătate de zâmbet.

– Nu cred că am crezut nimic. Nu am știut de ce vorbești cu mine. În continuare nu știu. Știu doar că are de a face cu el.

– Totul are legătură cu el. Dincolo de acest loc, pentru cei care așteaptă afară – Donia făcu un semn spre ușă – ceea ce dorește el este cel mai important lucru. Nimic altceva nu

contează pentru ei. Tu, eu, suntem nimic în lumea lor dacă nu avem nici o legătură cu el.

Lăsându-și capul pe brațul lui Seth, Aislinn întrebă:

– Deci, cum rămâne cu locul ăsta?

Seth o luă în brațe și o trase spre sofa murmurând:

– Stai jos. Nu trebuie să stai în picioare ca să vorbești cu ea.

Atunci, Donia se apropie, stând în fața lor, privind-o pe Aislinn.

– Aici, ceea ce contează este dorința mea. Și dorința mea este să te ajut.

Încercând să-și stăpânească emoțiile, Donia începu să se plimbe prin cameră; se oprea din când în când, dar nu dădea semne că ar continua conversația. *Cum să spun ceea ce trebuie spus?* Erau osteniți și nu putea să îi învinovățească pentru asta.

– Donia? Aislinn se ghemui în brațele lui Seth, pe jumătate adormită și letargică. Era vulnerabilă din cauza a ceea ce îi făcuse Keenan.

Donia o ignoră. În schimb se întoarse către raftul pe care se odihneau cărți scrise de muritori și de zâne, pe care Fetele Iernii le strâseseră în ultimele nouă secole; își trecu degetele peste unele dintre favoritele ei – *Comunitatea secretă*, de Kirk și Lang, colecția completă din *Tradițiile înaltelor Curți*, *Mitologia zânelor*, de Keightley și cartea Sorchei, *Despre ființă: Moralitatea și mortalitatea zânelor.* Își trecu degetele peste acestea, pe lângă un exemplar vechi din *Mabinogion*, pe lângă o colecție de ziare adunată de alte fete, pe lângă cartea jerpelită care conținea scrisorile pe care li le trimisese Keenan de-a lungul secolelor – mereu cu

scrisul lui elegant, chiar dacă limba nu era mereu aceeaşi. Aici se opri.

Mâna îi poposi pe o carte veche, cu o copertă verde ruptă. Pe aceasta, cuvinte frumoase scrise de mână, într-o limbă aproape uitată, două reţete despre care se cunoştea că ar oferi Vederea unui muritor.

Era interzis să permiţi unui muritor să citească aceste reţete. Dacă vreuna dintre curţi ar fi aflat că făcuse aşa ceva, ameninţarea Beirei ar fi fost doar o grijă neînsemnată. Multe zâne se obişnuiseră să fie un popor ascuns; nu le-ar fi plăcut deloc să piardă acest lucru, dacă muritorii ar fi început să le vadă din nou.

– Eşti bine? Seth nu veni înspre ea, stând protector lângă Aislinn, dar i se simţea îngrijorarea în voce.

Pentru mine, o străină.

Merita să fie protejat. Ştia destul de bine istoria zânelor, frunzărind multă vreme acele cărţi. Cândva curţile puteau să-i acorde un dar pentru ceea ce făcuse, apărând-o pe cea care urma să fie regină.

– Sunt. Sunt surprinzător de bine.

Scoase cartea. După ce se aşeză în faţa lor, îşi lăsă cartea în poală şi răsfoi cu grijă paginile. Câteva dintre ele se desprinseră din legătură, rămânându-i în mână. Începu să şoptească uşor, dar sfârşi prin a spune:

– Notează asta.

– Ce? Aislinn clipi şi se îndreptă, retrăgându-se din cercul format de braţele lui Seth.

– E o crimă plătită cu cea mai serioasă dintre pedepse dacă află că v-am dat asta. Keenan poate să închidă ochii dacă nu află altcineva, dar vreau ca el – îşi apleacă uşor capul

înspre Seth – să aibă şanse în ceea ce va urma. Ar fi greşit... să-l las fără apărare şi orb.

– Mulţum...

Îl întrerupse:

– Nu. Acestea sunt cuvinte de muritor, golite de sens prin faptul că sunt folosite prea des. Dacă vei intra în lumea noastră, ţine minte: cuvintele astea sunt o insultă. Dacă face cineva ceva pentru tine, un act de prietenie, ţine minte. Nu îi lua din semnificaţie cu nişte cuvinte superficiale.

Apoi îi spuse, îi dădu cuvintele care aveau să-i permită să facă unguentul pentru a *vedea*.

El ridică o sprânceană în timp ce scria, dar nu puse întrebări până ce ea nu închise cartea şi o puse la locul ei pe raft. Întrebă doar atât:

– De ce?

– Am fost în locul ei. Donia îşi feri privirea, uitându-se la cotoarele vechi ale cărţilor de pe raft, simţindu-se slăbită de gravitatea lucrului pe care tocmai îl făcuse. Avea s-o ierte măcar Keenan? Nu era sigură, dar – ca şi el – credea că Aislinn era cu adevărat Regina Verii. Atunci de ce ar fi fost atât de pornită Beira să o ţină departe de toiag?

Donia îşi luă ochii de la cărţi şi se uită la Aislinn în timp ce spuse şi restul:

– Am fost muritoare. Nu aveam idee ce e el; nici una dintre noi nu a ştiut. Tu eşti prima care l-a văzut, care le-a văzut aşa cum sunt. Aşa cum sunt eu acum.

– Ai fost muritoare? Aislinn repetă cu glas tremurat.

Donia dădu din cap aprobator.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am iubit. Am spus da când m-a rugat să aleg să rămân lângă el. Mi-a oferit eternitatea, dragostea, dansurile de la miezul nopții. Ridică din umeri, nedorind să se gândească prea mult la vise la care nu mai avea dreptul, mai ales că acum Aislinn se uita la ea. Într-o zi, Seth avea să dispară, dar nu și Keenan. Dacă Aislinn era Regina Verii, era o chestiune de timp până ce avea să se îndrăgostească de Keenan. Cândva, îi văzuse adevărata față – persoana care putea fi...

Donia clătină din cap și adăugă:

– O altă fată a încercat să mă convingă să nu o fac, o fată care crezuse în el cândva.

– De ce nu ai ascultat-o? Aislinn se cutremură, trecând mai aproape de Seth.

– De ce e Seth aici?

Aislinn nu răspunse, dar o făcu Seth. O strânse pe Aislinn de mână și zise:

– Din dragoste.

– Ai ales cu înțelepciune, Aislinn. În ceea ce-l privește pe Seth, poate alege să te părăsească, să plece...

– Nu am s-o fac, o întrerupse Seth.

Aruncându-i un zâmbet, Donia spuse:

– Dar ai putea. Pentru noi, dacă îl alegem pe Keenan, nu mai e cale de întoarcere. Dacă nu îl alegem....

– Atunci, nu mai e nici o problemă. Nu îl vreau pe Keenan. Aislinn își ridică bărbia, arătând sfidătoare în ciuda mâinilor care îi tremurau.

– Îl vei dori, totuși, spuse calm Donia.

Donia își aminti de prima dată când îl văzuse așa cum era de fapt, în luminișul unde aștepta să ridice toiagul

Reginei Iernii. Era atât de incredibil de perfect, încât trebuise să-și amintească să respire. Cum putea să-l refuze vreun muritor, când putea fi el însuși?

– Acum, că știe că îl poți vedea, poate să fie el însuși în fața ta. Vei uita și cum te cheamă.

– Nu. Aislinn scutură din cap. L-am văzut cum e cu adevărat și refuz în continuare.

– Serios? Donia se uită lung la ea, urând faptul că trebuia să spună asta, dar știind că Aislinn avea nevoie să audă adevărul. Ai spus același lucru și noaptea trecută?

– A fost altceva, interveni Seth.

Se ridică și păși înainte.

Donia nici măcar nu se mișcă. Suflă ușor gândindu-se: *gheață*. În jurul lui Seth se formă un perete de gheață, precum o colivie de sticlă.

– Tot ceea ce știu este că el crede că Aislinn este cea care îi e destinată. Cândva, a crezut că eu sunt, și acesta este rezultatul iubirii sale.

Se întinse și atinse gheața, cutremurându-se în timp ce aceasta se retrăgea în pielea ei.

– Asta e tot ceea ce vă pot spune în seara asta. Du-te și fă-ți unguentul! Gândiți-vă la ce v-am spus!

CAPITOLUL 22

[O] femeie din neamul Sidhe (al zânelor) intră și spuse că [fata] a fost aleasă să fie mireasa prințului regatului întunecat, dar cum nu ar fi potrivit ca soția lui să îmbătrânească și să moară în timp ce el avea să simtă încă primul foc al dragostei, urma să i se ofere o viață de zână.

– *Amurgul celtic,* de William Butler Yeats (1893, 1902)

Când veni dimineața zilei de duminică, Aislinn nu fu surprinsă să o găsească pe bunica trează și agitată. Cel puțin așteptă până la micul dejun pentru a izbucni.

Aislinn se așeză pe podea, la picioarele bunicii. Stătuse acolo de atâtea ori, pe parcursul atâtor ani, lăsând-o pe bunică să-i mângâie părul, ascultându-i poveștile, doar stând alături de femeia care o crescuse și o iubea. Nu dorea să lupte, dar nici nu voia să trăiască cu frică.

Își păstră calmul în voce când spuse:

– Sunt aproape matură, bunico. Nu vreau să fug și să mă ascund.

– Nu înțelegi...

– Ba da, de fapt. Aislinn luă mâna bunicii în a ei. Chiar știu. Sunt îngrozitoare. Înțeleg asta, dar nu pot să-mi trăiesc viața ascunzându-mă de lume din cauza lor.

– Și mama ta a fost la fel, nesăbuită, încăpățânată.

– Serios? Aislinn se opri auzind aceste dezvăluiri. Nu căpătase niciodată cu adevărat niște răspunsuri reale atunci când întrebase despre ultimii ani ai mamei sale.

– Dacă nu ar fi fost așa, ar fi fost în continuare aici. Era nesăbuită. Acum e moartă. Vocea bunicii era slabă, mai mult decât obosită – epuizată, sfârșită. Nu suport gândul că te-aș putea pierde și pe tine.

– Nu am să mor, bunico. Ea nu a murit din cauza zânelor. A...

– Șșș. Bunica se uită spre ușă.

Aislinn oftă.

– Nu mă pot auzi de aici, chiar dacă sunt lângă ușă.

– Nu ai de unde ști asta. Bunica își îndreptă umerii, nemaiarătând ca femeia epuizată care devenise, ci exact ca profesorul de disciplină din copilăria lui Aislinn. Nu te las să fii nesăbuită.

– Voi face optsprezece ani la anul...

– Bine. Până atunci, stai încă în casa mea. Cu regulile mele.

– Bunico, eu...

– Nu. De acum încolo, mergi doar până la școală și vii de la școală. Poți lua un taxi. Mă vei anunța unde ești. Nu vei sta prin oraș la orice oră. Bunica nu era la fel de încruntată, dar era la fel de hotărâtă. Doar până nu te mai urmăresc. Te rog, nu te împotrivi, Aislinn! Nu pot să mai trec o dată prin asta.

Și nu mai erau multe de zis după asta.

– Și cu Seth cum rămâne?

Expresia bunicii se îndulci.

– Înseamnă așa de mult pentru tine?

– Da. Aislinn își mușcă buzele, așteptând. Locuiește într-un tren. Cu pereți de oțel.

Bunica se uită la Aislinn. În cele din urmă, se înduplecă și spuse:

– Cu taxiul până acolo și înapoi. Și stai înăuntru.

Aislinn o îmbrățișă.

– Așa am să fac.

– Mai așteptăm un pic. Nu pot să ajungă la tine la școală sau aici. Nu pot nici în trenul ăsta al lui Seth. Bunica dădea din cap aprobator în timp ce enumera măsurile de siguranță, care îi restricționau mișcările, dar nu le făcea imposibile. Cu toate acestea, dacă nu funcționează, va trebui să nu mai ieși. Înțelegi?

Deși Aislinn se simțea vinovată că nu schimbase convingerile greșite ale bunicii despre școală și despre Seth, își ascunse emoțiile la fel de bine ca atunci când știa că zânele sunt aproape, spunând doar:

– Da.

Următoarea zi, luni, Aislinn merse la școală precum un somnambul. Keenan nu era aici. Nici o zână nu se plimba pe holuri. Le văzuse afară, pe trepte, pe stradă în timp ce taxiul trecu pe lângă ele, dar nu și în clădire.

A căpătat deja ceea ce și-a dorit? Asta a fost tot?

După ceea ce le spusese Donia, era mult mai mult decât atât, dar Aislinn nu se putea concentra pe altceva decât pe golurile din amintirile sale. Voia să știe, trebuia să știe ce se întâmplase. Era singurul lucru la care se putea gândi în timp ce trecea pe la ore.

La prânz, renunță și o luă către ușa de intrare, neținând cont de cine o vedea.

Era încă pe trepte când îl văzu: Keenan aștepta peste drum, privind-o. Zâmbea ușor, de parcă ar fi fost fericit să o vadă.

O să-mi spună. Am să-l întreb și el o să-mi spună ce s-a întâmplat. Trebuie. Se simțea atât de liberă încât o luă spre el, trecând printre mașini, aproape alergând.

Nu își dădu seama nici de faptul că era invizibil, până ce el nu spuse:

– Deci cu adevărat mă poți vedea?

– Eu...

Se bâlbâia, încurca cuvintele pe care urma să le spună, întrebările la care avea nevoie de răspuns.

– Muritorii nu mă pot vedea dacă eu nu doresc asta. Era la fel de calm cum ar fi fost și dacă ar fi vorbit despre tema pentru acasă, de parcă nu ar fi discutat despre ceva care i-ar fi putut aduce moartea.

– Tu mă vezi și ei – arătă către un cuplu care își plimba câinele pe stradă – nu.

– Da, șopti ea. Dintotdeauna am văzut zâne.

Era mai greu să vorbească de data asta, să-i spună *lui*. Zânele o înspăimântaseră de când se știa ea, dar nici una la fel de mult ca Keenan. El era regele lucrurilor îngrozitoare de care fugise toată viața.

– Ne plimbăm? o întrebă, deși făceau deja asta.

Se topise în ceea credea ea că era înfățișarea lui normală – potolind strălucirea părului arămiu, sunetul vântului adiind prin copaci – și începu să pășească în ritm cu el, acum

tăcută, încercând să se gândească la modul în care avea să-i pună întrebarea.

Tocmai trecuseră de parc, când se întoarse către el și bâigui:

– Ai făcut? Am făcut? Sex, vreau să zic?

El coborî vocea, de parcă i-ar fi împărtășit un secret.

– Nu. Te-am dus acasă, te-am condus până la ușă. Asta a fost tot. Când visul s-a terminat, când au plecat cu toții și am rămas doar noi...

– Cuvântul tău. Tremura, sperând că nu era atât de crud încât să mintă. Trebuie să știu. Te rog!

În timp ce el îi zâmbea liniștitor, putea să simtă mirosul trandafirilor sălbatici, a fânului proaspăt cosit, a focurilor de artificii – a lucrurilor lângă care nu credea că fusese vreodată, dar de a căror existență era conștientă, cu toate acestea.

Solemn, el dădu din cap.

– Ai cuvântul meu, Aislinn. Îți jur că dorințele tale vor fi ale mele de fiecare dată când voi putea face asta. Îmi respect jurămintele.

– Mi-a fost atât de frică. Vreau să zic, nu că tu – se opri și făcu o grimasă, dându-și seama cam cum suna ceea ce dorea să zică – doar că...

– La ce să te aștepți de la o zână, nu? Îi aruncă un zâmbet ironic, părând surprinzător de normal pentru un rege al zânelor. Și eu am citit poveștile muritorilor despre noi. Nu sunt neadevărate.

Ea respiră adânc, simțind aromele acelea ciudate ale verii pe limbă.

– Dar zânele peste care... domnesc nu o fac. Nu vor face așa ceva – nu vor comite violuri. Primi plecăciunile câtorva zâne invizibile cu o mișcare a capului și un zâmbet fugar. Nu așa se comportă zânele mele. Nu îi luăm pe cei care nu o doresc.

– Mulțu... Vreau să zic, mă bucur. Aproape că-l îmbrățișă, ușurarea ei era atât de mare. Nu îți plac cuvintele astea, nu?

– Exact. Râse și ea simți că întreaga lume se bucură.

Și ea se bucura. *Sunt virgină.* Știa că sunt și alte gânduri asupra cărora să poposească, dar se putea gândi doar la acea singură propoziție minunată. Prima dată avea să fie un moment pe care să și-l amintească, unul pe care să-l aleagă.

În timp ce se plimbau, Keenan o luă pe Aislinn de mână.

– Cu timpul, sper că vei înțelege ce mult însemni pentru mine, pentru zânele mele.

Mirosul trandafirilor – *al trandafirilor sălbatici* – amestecat cu un miros ciudat sărat: valuri spărgându-se de maluri stâncoase, delfini sărind în apă. Ezită, simțind atracția acelor valuri îndepărtate, de parcă ritmul a ceva de dincolo de ea s-ar fi infiltrat sub pielea ei.

– E ciudat, șansa asta de a nu mă ascunde. Nu am mai curtat pe nimeni care să știe cine sunt cu adevărat. Vocea lui se combina cu sunetul apelor îndepărtate, devenind din ce în ce mai muzicală cu fiecare silabă rostită.

Aislinn se opri din mers; încă o mai ținea de mână, ca o ancoră care o oprea să plece. Se opriră în fața magazinului The Comix Connexion.

– Ne-am întâlnit aici. O mângâie pe obraz cu mâna liberă. Aici te-am ales. În acest loc.

Zâmbi slab și, brusc, își dădu seama că era mai bucuroasă decât ar fi trebuit să fie.

Concentrează-te. Ceva era în neregulă. *Concentrează-te.* Îşi muşcă falca, tare. Apoi spuse:

– Ţi-am acordat dansul şi tu mi-ai dat cuvântul tău. Ştiu ce vreau de la tine...

Îşi trecu degetele prin părul ei.

– Ce pot să-ţi ofer, Aislinn? Vrei să-ţi împletesc flori în păr?

Deschise palma, dând drumul şuviţelor. În palma lui se odihnea un iris înflorit.

– Să-ţi aduc coliere de aur? Delicatese la care muritorii pot doar să viseze? Voi face oricum toate aceste lucruri. Nu-ţi irosi dorinţa.

– Nu. Nu vreau nimic din toate astea, Keenan. Făcu un pas înapoi, mărind distanţa dintre ei, încercând să ignore strigătul pescăruşilor pe care îl auzea în ritmul valurilor. Vreau doar să mă laşi în pace. Asta e tot.

El oftă şi ea aproape că începu să plângă, atât de tristă se simţi brusc. *Trucuri de-ale zânelor, totul e un truc de-al zânelor.*

Se încruntă.

– Să nu faci asta!

– Ştii cât de multe muritoare am curtat în ultimele nouă sute de ani? Se uită în vitrină la o reclamă care anunţa apariţia unui alt film cu vampiri.

Cu o expresie melancolică, spuse:

– Eu nu ştiu. Aş putea să-l întreb pe Niall, probabil chiar pe Donia.

– Nu mă interesează. Nu sunt interesată să devin una dintre ele.

Oceanul se topi sub gustul vântului deşertului, arzându-i pielea, în timp ce furia îi aprindea chipul.

– Cât de convenabil.

Râse, apoi, uşor, ca o briză răcoroasă pe pielea ei arzândă.

– Te-am găsit în cele din urmă şi tu nu mă vrei. Mă vezi, aşa că pot fi eu însumi – nu un muritor, ci o zână. Sunt în continuare legat de reguli: nu pot să-ţi spun *de ce* însemni atât pentru mine, cine sunt...

– Regele Verii, îl întrerupse ea, depărtându-se de el, gata să fugă.

Încercă să-şi ţină furia sub control. Se comportase corect faţă de ea, dar asta nu schimba nimic. Tot zână era. Nu ar fi trebuit să-şi permită să uite asta.

– Aaaa, deci ştii şi asta.

Cu o mişcare inuman de rapidă, se apropie de ea până ce ajunseră să se atingă. În mai puţin de o clipă, i se înfăţişă aşa cum era de fapt – fără a mai avea înfăţişare umană. Peste ei plouă cu căldură, de parcă razele de soare cădeau din părul lui precum mierea caldă curgând peste ea.

Oftă, simţind că inima i-ar putea exploda dacă bătea atât de repede. Căldura îi trecu peste piele, până ce se simţi aproape la fel de ameţită cum fusese când dansase cu el.

Apoi, totul se opri, de parcă s-ar fi închis un robinet. Nu mai erau brize, valuri, nimic, doar vocea lui.

– Ţi-am promis că voi face tot ce-mi ceri dacă îmi *stă în putere.* Ceea ce îmi ceri nu îmi stă în putere, Aislinn, dar multe alte lucruri îmi sunt la îndemână.

Simţi că i se înmoaie genunchii; ochii voiau să se închidă. Simţi tentaţia îngrozitoare de a-i cere să facă asta – orice ar fi fost – măcar o dată, dar ştia că nu ar fi avut rost.

Îl împinse, de parcă distanţa ar fi putut să o ajute.

– Deci ai minţit.

– Nu. Odată ce o muritoare este aleasă, nu se mai poate renunța. La final, mă poți accepta sau mă poți respinge, dar viața de muritor rămâne departe. Își strânse palma în fața ei, luând aer și obținând o mână de lichid cremos. În acesta se rostogoleau firișoare roșii și aurii; printre alte culori, dansau pete de alb.

– Nu. Simți că se enervează – furia față de zâne, pe care o reprimase o viață, izbucnea. Te resping, bine? Pleacă!

El oftă și turnă o mână de soare, prinzându-l în mâna cealaltă fără să se uite.

– Acum, ești una de-a noastră. O zână a verii. Chiar dacă nu ai fi, tot ai fi a mea, locul tău ar fi tot lângă noi. Nu ai citit *asta* în poveștile tale, Aislinn? Să nu bei niciodată cu zânele.

Deși nu știa de ce, ceea ce îi spusese avea sens. Cumva, în sinea ei, știa că se schimbă – auzul, căldura ciudată pe care o simțea sub piele. *Sunt una dintre ele.* Dar asta nu însemna că trebuia să accepte.

În ciuda furiei din ce în ce mai mari, se opri.

– Deci, de ce m-ai lăsat să merg acasă?

– Am crezut că vei fi supărată dacă te-ai fi trezit lângă mine, și – făcu o pauză, cu gura strâmbată de un zâmbet puțin răutăcios – și nu vreau să te superi.

– Eu nu te vreau deloc. De ce nu poți să mă lași, pur și simplu, în pace? Își strânse mâna în pumn, încercând să-și stăpânească furia, lucru pe care îl găsea din ce în ce mai dificil în ultima săptămână.

Făcu un pas mai aproape de ea, lăsând ca lumina soarelui să îi cadă pe brațul ei.

– Regulile cer ca tu să faci o alegere. Dacă nu ești de acord cu testul, vei deveni una dintre Fetele Verii – legată de mine, precum un sugar de doică. Fără mine, te vei ofili, vei deveni o umbră. Asta e firea zânelor tinere și astea sunt limitele Fetelor Verii.

Furia ei – atât de bine controlată după toți acești ani – o învălui precum un roi de molii care doreau să-i străpungă pielea, să se elibereze.

Controlează-te. Aislinn își băgă unghiile în pumn pentru a nu-l lua la palme.

– Nu voi fi zână în haremul tău și nici în vreo altă parte.

– Rămâi atunci cu mine, și doar cu mine: este singura alternativă.

După care se aplecă și o sărută, buzele lui deschise peste ale ei. Era de parcă ar fi înghițit lumina soarelui, sentimentul acela languros pe care îl ai după mai multe ore petrecute pe plajă. Era superb.

Se împletici în spate, până ce se lovi de rama vitrinei.

– Nu te apropia de mine, spuse ea, lăsând să i se simtă în voce toată furia pe care o simțise.

Pielea începu să îi strălucească la fel de tare ca a lui. Se uita uluită la brațele ei. Își frecă antebrațul, de parcă ar fi putut îndepărta strălucirea. Nu se schimbă nimic.

– Nu poți. Îmi aparții de secole. Te-ai născut ca să-mi aparții.

Se apropie din nou și îi suflă în față așa cum sufli ușor peste puful unei păpădii.

Aproape că își dădu ochii peste cap; fiecare plăcere în parte resimțită sub soarele verii se combinară într-o mângâiere care părea fără margine. Se sprijini de zidul de cărămidă de lângă ei.

– Pleacă!

Căută disperată prin buzunare după pachețelele de sare pe care i le dăduse Seth și le deschise. Cu o mișcare lipsită de vlagă, reuși să arunce cu sare peste el.

El râse.

– Sare? O, draga mea, ești minunată.

Avu nevoie de mai multă putere decât s-ar fi gândit, dar reuși să se desprindă de zid. Scoase sprayul cu piper; avea efect asupra oricărei ființe cu ochi. Scoase piedica de siguranță, lăsând liber capătul și îl aținti spre chipul lui.

– Curaj și frumusețe, șopti el cu respect. Ești perfectă.

Apoi dispăru, alăturându-se celorlaltor zâne invizibile care se plimbau pe stradă.

Se opri la jumătatea drumului șoptind:

– Îți acord runda aceasta, dar tot eu voi câștiga partida, frumoasa mea Aislinn.

Îl auzi atât de clar, de parcă ar fi fost în continuare lângă ea.

CAPITOLUL 23

Darurile pe care le fac [ele] sunt însoțite, de obicei, de condiții, în funcție de valoarea acestora și, uneori, devin o sursă de pierderi și de suferință.

– *Știința poveștilor cu zâne: Un studiu al mitologiei zânelor*, de Edwin Sidney Hartland (1891)

Donia știu cine e înainte să ajungă la ușă. Nici o zână nu ar fi îndrăznit să-i bată la ușă cu o astfel de forță.

– Un joc? Aislinn se repezi în cameră, cu ochii aruncându-i văpăi. Asta e și pentru tine?

– Nu. Cel puțin, nu în același fel. Lângă Donia, Sasha își arătă colții și își lăsă urechile pe spate, întâmpinând-o pe Aislinn la fel cum o întâmpinase cândva și pe Donia. Știa că – în ciuda valurilor de furie care îi treceau lui Aislinn prin corp – nu vrea să facă rău.

Stătea acolo, strălucind așa cum o făcea și Keenan când era furios, și întrebă:

– Atunci, cum?

– Eu sunt un pion, nu sunt rege și nici regină, spuse Donia ridicând din umeri.

Furia dispărându-i la fel de repede cum izbucnise, Aislinn se opri.

La fel de iritabilă ca și el.

Aislinn își mușcă buza, tăcând un moment.

– Ca de la un pion la altul, mă vei ajuta?

– Sigur. Asta și fac.

Bucuroasă să își ia ochii de la strălucirea teribilă care îi rănea ochii, Donia merse către vechiul dulap și îl deschise. Amestecate cu hainele ei de fiecare zi, erau lucruri care nu îi mai foloseau: bluze din catifea cu broderie imposibil de frumoasă, jachete strălucitoare care semănau, nici mai mult, nici mai puțin, cu plase țesute din stele, rochii croite din eșarfe transparente care mai mult dezvăluiau decât acopereau, și haine din piele croite în toate modurile în care și-ar fi dorit o fată.

Scoase o bustieră roșie ca focul, despre care Liseli spusese odată că o purtase la Balul Solstițiului, la un an după ce devenise Fata Iernii. *A plâns, cu lacrimi de soare,* îi spusese Doniei. *Arată-i ce nu poate avea niciodată.*

Donia nu putuse niciodată să fie atât de răutăcioasă, dar ar fi vrut-o.

Aislinn făcu ochii mari când văzu bustiera.

– Ce faci?

– Te ajut. Donia ridică bluza și îi arătă o lesă ciudată, metalică, decorată cu pietre prețioase negre.

Aislinn o respinse încruntându-se.

– Ăsta e ajutor?

– Este. Și atunci Donia găsi ce căutase, haina care i se potrivea lui Aislinn: o cămașă renascentistă care fusese modificată devenind bluză, extrem de albă și cu o panglică roșie ca focul, care mergea de la piept până la talie.

– Zânele răspund bine la încrederea în sine. Eu am aflat asta prea târziu. Trebuie să-i arăți că nu ești slabă, că nu accepți să fii dirijată. Du-te acolo – poartă-te ca egala lui, nu ca un supus – și spune-i că vrei să negociați.

– Ce anume?

Aislinn luă bluza, pipăind bumbacul moale al țesăturii.

– Un soi de pace. El nu va pleca. Condiția ta de muritor nu este reversibilă. Nu începe eternitatea cu el crezând că poate să-ți ordone ceea ce să faci. Începe prin a-l lua prin surpindere: îmbracă-te pentru bătălie.

Donia căută prin fuste și rochii. Toate păreau prea regale, prea oficiale. Aislinn trebuia să-i aducă aminte că nu era precum celelalte, sortită să-i împlinească poruncile. Era o fată care crescuse într-o lume în care femeile puteau alege.

– Fii mai agresivă decât este el. Cheamă-l la tine. Dacă durează prea mult până vine, nu aștepta. Du-te la el.

Aislinn părea neajutorată, stând în picioare și strângând bluza.

– Nu sunt sigură că pot.

– Atunci, deja ai pierdut. Modernitatea ta este cea mai bună armă. Folosește-o. Arată-i că ai dreptul la un fel de șansă. Acum, știi ce e, așa că cere-i să vorbească cu tine. Negociază orice strop de control poți obține de la el. Donia scoase niște pantaloni, eleganți și moderni. Du-te și schimbă-te. Apoi, vom vorbi mai în detaliu.

Aislinn luă pantalonii negri și eleganți cu mâini tremurânde.

– Există vreo cale de a câștiga?

– Fetele Verii cred că au câștigat. Doniei nu îi plăcea să spună asta, dar era adevărat. Fetele erau fericite: nu își vedeau dependența ca pe o povară.

Aislinn răsuci bluza de bumbac între mâini, de parcă ar fi fost o cârpă udă.

– Care e alternativa? Trebuie să mai existe o cale.

Donia făcu o pauză. O luă pe Aislinn de încheietura mâinii, se lepădă de înfăţişarea umană şi îşi dezvălui ochii în care ningea.

– Eu.

Deşi frigul iernii era îngrozitor pentru o zână a verii – aşa cum era ea acum – Aislinn nu îşi feri privirea.

Aşa că Donia lăsă frigul să-i treacă prin vârfurile degetelor, să se scurgă până ce pe braţul lui Aislinn înflori gheţul, formând mici ţurţuri care îi atârnau de cot şi care apoi căzură pe podea cu zgomot.

– Asta.

Tresărind, în cele din urmă, Aislinn se trase înapoi.

– Nu vreau nici una, nici alta.

– Ştiu. Donia stăpâni frigul, tremurând din cauza efortului. Dar având în vedere cele două... Ele sunt libere într-un mod în care eu nu sunt. Să fii Fata Verii înseamnă să trăieşti veşnic, să dansezi şi să te joci şi să ai libertatea de a face aproape orice. Este o viaţă de vară eternă. Nu au nici un fel de responsabilitate, o lasă în urmă odată cu condiţia de muritor, şi el – aproape că se înecă din cauza cuvintelor, dar, cu toate acestea, le rosti – are grijă de ele. Nu îşi mai doresc nimic.

– Nu vreau aşa ceva.

Donia dorea să-i spună lui Aislinn să refuze, dar nu era în măsură să vorbească despre aşa ceva. Asta era datoria *lui*. În schimb, Donia îi spuse:

– Exact în aşa ceva te transformi deja. Sigur ai remarcat.

Auzind asta, lui Aislinn i se prăbuşiră umerii.

Donia îşi aducea aminte – straniul sentiment de dedublare care însoţea schimbările. Nu era o amintire plăcută, chiar şi acum când frigul se instalase adânc în ea. Îşi reţinu compătimirea din voce şi spuse:

– Ca să nu li te alături, trebuie să accepţi testul.

– Ce fel de test? Aislinn păru şi mai tânără atunci, înspăimântată.

Nimeni nu mai întrebase asta până atunci. Până când testul devenea un subiect, fetele hotărâseră deja. Poate că nu o spuneau în cuvinte, dar alegerea – să rişte totul pentru a fi cu Keenan sau nu – era deja făcută în inima lor. La vremea Doniei, nimeni nu îl iubise îndeajuns cât să încerce. De fapt, nici el nu le iubise cu adevărat – cel puţin asta îşi spunea ea de fiecare dată când el le curta.

– Asta trebuie să-ţi spună el. Eu nu pot. El îţi va spune şi a treia variantă, premiul. În nouă secole, nimeni nu a devenit acel al treilea lucru. Dacă accepţi testul şi pierzi, devii ceea ce sunt eu. Dacă nu accepţi până ce vine următorul anotimp, şi asta e o alegere: pur şi simplu, te alături celorlalte fete. Donia o împinse uşor pe Aislinn spre dormitor. Du-te şi te schimbă.

Aislinn se opri în prag.

– Există vreo cale de a scăpa din încurcătura asta? Putem vorbi? Îmi vreau viaţa înapoi. Există cineva cu care să putem vorbi?

Donia închise uşor uşa dulapului, fără să se uite la Aislinn. Nimeni nu mai pusese nici această întrebare.

Stând în continuare cu faţa la dulap, spuse:

– Doar o fată a ocolit alegerea.

– Cum?

Întorcându-se, Donia prinse privirea lui Aislinn și omorî raza de speranță care i se strecurase în voce.

– A murit.

CAPITOLUL 24

Nu există un personaj mai important decât Regele Zânelor... Cu adevărat, sunt foarte numeroși [supușii lui] și foarte diferiți ca natură. El este suveranul acelor ființe binevoitoare și vesele... care dansează în lumina lunii.

– *Mabinogion* (note), de lady Charlotte Guest (1877)

Keenan mestecă alene în băutură. La The Rath se înveselea, de obicei, dar singurul lucru la care se putea gândi era cum o să o convingă pe Aislinn că îi era esențială. Ar fi trebuit să își dezvăluie emoțiile mai devreme, să își lase puterea să se reverse asupra ei și ea ar fi cedat – recunoscând-o în timp ce ar fi făcut apel la ființa ei în schimbare –, dar avea nevoie de o altă tactică pentru următoarea lor întâlnire.

Să nu folosești aceeași mișcare de două ori.

– Dacă nu ai de gând să vorbești, du-te să dansezi, Keenan. Tavish vorbea cu calm, de parcă nu ar fi fost îngrijorat. Le-ar face bine să te vadă zâmbind.

Dincolo de el, fetele dansau, învârtindu-se pe cât de tare le plăcea și chicotind. Gărzile – de serviciu sau în afara acestuia – se plimbau prin mulțime. Deși era clubul lui, zânele iernii și zânele întunericului îl frecventau din ce în ce mai des, făcând ca propriile lui gărzi să fie din ce în ce mai necesare odată cu trecerea timpului. Doar zânele de la înalta

Curte păreau în stare, de obicei, să respecte regulile casei. În majoritatea nopților, nici măcar propriile zâne ale verii nu se comportau foarte civilizat.

– Sigur. Keenan puse jos cu o pocnitură paharul cu restul băuturii și îi făcu semn lui Cerise.

Îi sună telefonul mobil și era ea. *Vocea ei. Ea. Regina mea încăpățânată.*

– Aislinn?

Făcu o mișcare de parcă ar fi scris în aer. Tavish îi întinse un șervețel; Niall căută ceva de scris.

– Sigur... Nu, sunt la Rath. Aș putea veni chiar acum... Închise și se uită lung la telefon.

Tavish și Niall se uitară la el așteptând.

Keenan îi făcu semn lui Cerise să se întoarcă pe ringul de dans.

– Vrea să ne întâlnim și să vorbim.

– Vezi? Va fi la fel de ușor cum a fost și cu celelalte, spuse Tavish aprobator.

– Ai nevoie de noi sau putem pleca – Niall o luă de Siobhan, care trecea prin preajmă, de talie – să ne relaxăm?

– Mergeți să dansați.

– Keenan?

Cerise întinse mâna.

– Nu, nu acum.

Se întoarse, privind puii de leu alergând prin mulțime, ferindu-se cu greu să nu fie călcați în picioare de cei care dansau.

Lăsă soarele să mângâie mulțimea, făcând ca vreo câțiva sori iluzorii să se rotească deasupra dansatorilor. *Regina mea m-a căutat.* Curând, totul va fi cum ar trebui să fie.

Regina mea, în final lângă mine. Râse bucuros, văzând bucuria zânelor din fața lui, zânele care așteptaseră odată cu el. Curând, va putea să instaureze ordinea la curte. Curând, totul va fi bine.

Aislinn mergea către clădirea abandonată de pe malul râului, murmurând în continuu sfatul Doniei, cu fiecare pas pe care îl făcea: *Treci la ofensivă.* Încerca să creadă că poate să o facă, dar simpla idee de a intra în cuibul lor îi făcea rău. De-a lungul anilor, văzuse destule zâne intrând la Rath and Ruins cât să știe că locul trebuie evitat cu orice preț.

Dar am ajuns aici.

Știa unde e el, știa că ar fi venit dacă l-ar fi chemat, dar Donia credea că ar fi fost mai înțelept așa. *Fii agresivă. Lovește tu prima.*

Aislinn se agăță de speranța că exista o cale să-și păstreze viața, cel puțin cât de mult posibil.

Încă nu știu ce vrea, cu adevărat. Așa că avea de gând să ceară – *să solicite* – să vorbească cu el, să îi spună ce vrea de la ea și de ce.

Pot să o fac. Se opri la ușă.

În fața ei, pe jumătate aplecându-se pe un scaun, era unul dintre paznicii clubului. Sub înfățișarea umană, priveliștea era îngrozitoare – colți spiralați se ițeau pe fiecare parte a capului, având terminații ascuțite. Arăta de parcă și-ar fi petrecut toată viața ridicând greutăți, lucru pe care nu-l ascundea sub imaginea de om.

Se opri la câțiva pași în fața lui.

– Mă scuzați?

Lăsă revista jos și se uită peste ochelari.

– Acces permis doar pentru membri.

Îl studia, prinzându-i privirea cât de bine putu și spuse:

– Vreau să-l văd pe Regele Verii.

Lăsă revista deoparte.

– Pe cine?

Ea își îndreptă umerii. *Fii convingătoare.* Suna mai ușor decât se simțea.

Încercă din nou.

– Vreau să-l văd pe Keenan. E înăuntru. Și știu că și el vrea să mă vadă. Sunt – se forță să articuleze cuvintele – noua fată din viața lui.

– Nu ar trebui să vii aici, mormăi în timp ce deschise ușa și se îndreptă către un băiat cu coamă de leu care stătea înăuntru. Spune-i... spune-i lui *Keenan* că... Se uită la ea.

– Ash.

– Că Ash e aici.

Băiatul-leu dădu din cap și o luă la fugă, dispărând după o ușă. Înfățișarea lui umană îl făcea să semene cu un înger, coama lui de leu transformându-se într-o coamă de zulufi blond-cenușii. Dintre zânele din jur, cele cu coamă de leu erau printre puținele care niciodată nu păreau să provoace necazuri intenționat.

Paznicul lăsă ușa să se închidă cu un zgomot. Își ridică revista, dar continuă să se uite la ea, clătinând din cap.

Inima începu să-i bată tare. Încercând să se prefacă că nu-i pasă, se uită în spate, către stradă. Doar vreo câteva mașini trecuseră până în acel moment; nu era o zonă aglomerată.

Dacă am de gând să fiu agresivă, de ce să nu încep acum? Ca o repetiție. Imediat ce el se uită din nou în revistă, îi spuse:

– Chiar dacă nu contează, ești mai sexi cu colți.

El se uită la ea cu gura căscată. Revista lovi pământul umed cu un *poc* înfundat.

– Cu *ce?*

– Colți. Serios, dacă ai de gând să continui să porți înfățișare umană, pune cercei în loc de colți. Aislinn îi aruncă o privire apreciativă. Un pic mai amenințător, de asemenea.

Rânjetul îi lumină încet fața, precum soarele care se ivește la orizont. Își schimbă înfățișarea.

– E mai bine?

– Mda. Se apropie de el, fără să-l atingă, dar mai aproape decât și-a fi putut imagina că poate ajunge fără să intre în panică. *Gândește-te că e Seth.* Își dădu capul pe spate să se poată uita la el. Mie îmi place.

El izbucni în râs, emoționat, și se uită peste umăr. Mesagerul nu se întorsese încă.

– Pot fi biciuit dacă ai să continui să faci asta. Una e să te dai la o muritoare, dar tu – dădu din cap – tu ești teritoriul interzis.

Ea nu se mișcă, nu făcu acel ultim pas, dar nici nu se dădu înapoi.

– E atât de crud? Cât să bată oameni?

Paznicul aproape se înecă de râs.

– Keenan? Evident că nu. Dar el nu e singurul jucător. Fata Iernii, sfetnicii lui Keenan, Fetele Verii – se cutremură, coborându-și vocea –, Regina Iernii. Nu ai de unde să știi cui i se pune pata odată ce jocul e pus în mișcare.

– Și care e premiul jocului?

Inima îi bătea atât de tare acum, încât simțea că, în orice moment, ar fi putut să o doară pieptul.

Keenan și Donia nu îi spuneau totul; poate că el o va face. Donia putea să spună că încercă să o ajute, dar și ea era unul dintre jucători.

Mesagerul era pe drumul de întoarcere, conducând două dintre zânele decorate cu viță de vie pe care ea le văzuse la bibliotecă.

Concentrează-te. Nu intra în panică orice *ar zice.*

Se aplecă astfel încât colții ajunseră să îi încadreze fruntea, și șopti:

– Control. Putere. Tu.

– Oh!

Ce înseamnă asta?

O urmă fără cuvinte pe fata acoperită cu viță de vie, întrebându-se dacă zânele dau vreodată un răspuns direct.

Aislinn – *aici, regina mea* – o urmă pe Eliza prin mulțime; îi făceau loc și ei așa cum îi făceau lui. Era frumoasă, o viziune devenită realitate. Fetele Verii se învârteau precum dervișii. Zânele Iernii se îmbufnau. Iar Zânele întunericului își lingeau buzele, de parcă ar fi așteptat ceva. Celelalte – zânele solitare și rareori zânele de la înalta Curte care se amestecau în mulțime – se uitau, curioase, dar fără a fi interesate de rezultat. Era de parcă viața lui, lupta lui, nu ar fi fost nimic mai mult decât o panoramă pentru amuzamentul lor.

Eliza păși înainte și își înclină capul.

– Oaspetele tău, Keenan.

El încuviință din cap apoi trase un scaun pentru Aislinn. Nu zâmbea, nu era deloc fericită. Nu venise aici să accepte, ci pregătită să lupte.

Și ne privește toată lumea.

Se simțea ciudat de stânjenit. Alesese mereu terenul de confruntare, aranjase mereu decorul, dar ea era aici – în clubul lui, înconjurată de poporul lui și nu avea idee cum avea să se descurce.

A venit la mine. Totuși, nu pentru motivul dorit de el; atitudinea ei era o dovadă suficientă că venise pentru a-l refuza. Din punct de vedere al strategiei, era o idee bună. Chiar dacă nu era ea regina, era cel mai bun vânat de care avusese parte în ultima vreme. Dacă nu ar fi fost atât de îngrozită de el, ar fi fost un început frumos pentru seara ce avea să urmeze.

– Anunță-mă când termini să te uiți fix la mine. Încercă să pară blazată, dar nu-i reuși.

Se întoarse și îi făcu semn unuia dintre puii de leu care circulau în viteză împrejur.

– Puteți să-mi aduceți ceva normal, o băutură pentru muritori? Nu mai vreau vin din ăla de care am băut la bâlci.

Puiul făcu o plecăciune – coama i se înfoie când o altă zână încercă să se apropie – și plecă să-i caute băutura, neîncetinind alergarea doar pentru că zânele se adunau în jurul lui, pierzându-se în mulțimea de zâne care dansau.

De la marginea ringului de dans, Tavish și Niall priveau fără oprelişti, folosind gărzile pentru a forma o baricadă care le ținea pe fete mai departe. Rareori știau ce trebuie spus și ce nu. În seara aceasta era aproape imposibil să te

înțelegi cu ele, crezând că regina lor era, în cele din urmă, printre ele.

– Am terminat cu privitul, murmură, dar nu era așa.

Nu credea că avea să se oprească vreodată din a o fixa cu privirea, dacă urma să se îmbrace prea des așa. Purta un soi de pantaloni din vinil și o bluză de modă veche, care se lega până sus cu o panglică din catifea roșie. Dacă trăgea de panglică, era foarte sigur că toată chestia aia avea să cadă.

– Vrei să dansăm înainte de a sta de vorbă?

Aproape că îl dureau brațele de dorul de a o ține în brațe, să danseze așa cum o făcuseră la bâlci, să se învârtă în mijlocul zânelor – *zânele noastre.*

– Cu tine? Nu cred. Părea că râde de el, dar parada ei era forțată.

– Nu privește lumea. *Ne privește pe amândoi.* Avea nevoie să își dovedească puterea în fața lor sau zânele aveau să-l creadă slab, supus ei. Toată lumea, mai puțin tu.

Așa că renunță la înfățișarea umană, lăsând ca tot soarele pe care îl purta să îl lumineze, făcând astfel încât să lumineze precum un far în întunericul clubului. Era un lucru ca un muritor să vadă o zână, cu totul altceva era să stea în fața unui monarh al zânelor.

Aislinn mări ochii uimită; respirația i se opri.

Aplecându-se în față, peste masă, Keenan întinse brațul pentru a apuca una din mâinile ei încleștate în pumn.

Într-o mișcare prea rapidă pentru a putea fi văzută de ochii muritorilor, Aislinn se feri – apoi își privi încruntată mâna, de parcă ar fi putut să oprească amintirea faptului că era atât de diferită acum.

Apoi, puiul pe care Aislinn îl trimisese după răcoritoare se întoarse, cu o tavă de băuturi; îl urmau trei pui cu care împărțea aceeași familie de lei, fiecare dintre ei purtând o tavă cu gustările extrem de dulci ale muritorilor, pe care le preferau zânele.

Cu o prietenie pe care nega că ar fi simțit-o pentru zâne, Aislinn le zâmbi.

– V-ați mișcat repede.

Se îndreptară, cu coamele arămii înfoiate de plăcere.

– Pentru dumneavoastră, vom face orice, stăpâna noastră, răspunse cel mai mare, cu vocea aceea stridentă pe care o au toți puii.

– Mulțu – se opri înainte să spună acele cuvinte neplăcute, ale muritorilor – adică, e drăguț din partea voastră.

Keenan zâmbea privind-o. Poate atitudinea ei schimbată era rezultatul corpului care se schimba și el; poate era produsul faptului că, inevitabil, accepta zânele. Cu toate acestea, nu îi păsa, atâta vreme cât le zâmbea zânelor lor.

Dar, când își luă privirea de la pui – obligată să se uite la chipul lui strălucitor – îi pieri zâmbetul. În gât îi bătea pulsul, de parcă ar fi fost un animal prins în capcană. Privirea îi alunecă de la el; înghiți în sec de câteva ori.

Nu puii îi fac inima să bată mai tare, să se îmbujoreze. Eu sunt cauza. Noi.

Puii își așezară tăvile pe masă: înghețată, prăjituri și cafele; deserturi de la patiseriile locale și băuturi dulci, fără alcool. Mârâiră unul la celălalt în timp ce îi prezentau delicatesele.

– Încercați asta.

– Nu, asta.

– O să-i placă asta mai mult.

În cele din urmă, Tavish veni la masă cu una dintre gărzi, pentru a-i lua de acolo.

– Plecați!

Aislinn privea în tăcere. Apoi, vizibil decisă, se întoarse din nou către Keenan.

– Deci, să vorbim un pic despre jocul ăsta al vostru. Poate putem găsi un răspuns care să ne lase să ne întoarcem amândoi la viața noastră.

– Acum tu ești viața mea. Toate astea – făcu un gest din mână, disprețuitor, către ceea ce-l înconjura în club – zânele, totul, toate vor avea sens de îndată ce mă accepți.

Nimic nu mai conta dacă nu o avea alături. *Dacă spune nu, mor cu toții.*

Șopti:

– Am nevoie de tine.

Aislinn își încleștă pumnii. *Nu a mers.* Cum ar putea să discute rațional cu el când stă acolo și strălucește precum un corp ceresc? Nu o amenința, nu făcea altceva decât să-i spună lucruri care ar fi trebuit să fie dulci.

E, oare, așa de îngrozitor? Ezită în timp ce el se uita la ea atât de intens – pentru toată lumea părea că este o persoană atât de bună.

E zână. Să nu ai încredere niciodată în zâne.

Haremul lui îi stătea în spate, alte fete care fuseseră în postura ei. Acum se amestecau în mulțimea de trupuri din jurul ei, ele însele zâne. Nu era viața pe care și-o dorea.

– Tipul ăsta de răspuns nu ajută. Trase aer adânc în piept. Nu îmi placi. Nu te vreau. Nu te iubesc. Cum poți să crezi

că ar avea rost să... Încercă să găsească cuvintele potrivite. Nu existau asemenea cuvinte.

– Să îți fac curte? interveni el, cu jumătate de zâmbet.

– Cum vrei să-i spui. Mirosul florilor o copleșea, ametind-o. Încercă din nou. Nu înțeleg de ce faci asta.

– Am făcut-o deja. Îi întinse mâna.

Ea se feri.

– Nu.

El se lăsă pe spate în scaun. Luminile albastre din club îi scoteau în evidență înfățișarea inumană.

– Și dacă ți-aș spune că tu ești cheia – graalul, cartea – acel ceva care mă va salva? Și dacă ți-aș spune că am nevoie de tine pentru a o învinge pe cea care îngheață pământul? Dacă acceptul tău va salva lumea – toate aceste zâne, dar și pe muritorii tăi – ai face-o?

Îl privi uluită. Acesta era răspunsul pe care i-l ascundeau.

– Despre asta e vorba?

– Ar putea fi. Înconjură masa, destul de încet cât ea să se poată ridica și să pună scaunul între ei.

Dar nu o făcu.

– Și, cu toate astea, există o modalitate de a afla. Se apropie destul de mult cât să fie nevoită să-l dea la o parte ca să se ridice. Trebuie să alegi să rămâi cu mine.

Ar fi vrut să fugă.

– Nu vreau să devin una dintre ele – făcu un gest spre Fetele Verii – sau vreo zână a gheții precum Donia.

– Deci Donia ți-a povestit despre asta. Dădu din cap de parcă totul ar fi fost extrem de normal.

– Detaliul pe care nu l-ai menționat. Da. Încerca să păstreze un ton rezonabil, de parcă faptul că i-ar fi fost

expuse opțiunile pe care le avea, de a deveni fie o fată din harem, fie o zână a gheții, ar fi fost un lucru absolut firesc. Uite ce e. Nu vreau să fiu una dintre jucăriile tale și nici nu vreau să devin ceea ce e Donia.

– Nu cred că vei fi nici unul din lucrurile astea. Ți-am spus mai devreme. Vreau să alegi să rămâi cu mine. O ridică în picioare, mult prea aproape de el. Dacă tu ești aleasa...

– Tot nu mă interesează.

Păru brusc obosit, la fel de nefericit pe cât se simțea.

– Aislinn, dacă tu ești aceea, cheia de care am nevoie, și refuzi, lumea va continua să se răcească până ce zânele verii – acum, inclusiv tu – vor muri din cauza asta, până ce muritorii vor muri de foame. Ochii lui străluceau, precum ochii unei sălbăticiuni în lumina stranie din club. Nu pot permite așa ceva.

Pentru un moment, Aislinn rămase nemișcată, incapabilă să articuleze un cuvânt. Donia nu avusese dreptate: nu era în stare să vorbească cu el, să încerce să discute rațional. Nu era rațional.

– Trebuie să înțelegi. Tonul lui era înfricoșător, mârâitul de avertizare al unui prădător în întuneric. La fel de repede, adăugă disperat: Poți, cel puțin, să încerci?

Și Aislinn simți că încuviințează, că este de acord să încerce, disperată fiind să pună capăt nefericirii lui.

Concentrează-te. Nu pentru asta venise aici. Se apucă cu putere de marginea mesei, până începură să o doară mâinile.

Văzându-l, știind că era real, știind cum arăta, de fapt, lumea pe care el i-o oferea – nu o făcea să îi fie mai ușor să reziste. Crezuse că avea să-i fie mai ușor, crezuse că lucrurile oribile pe care le văzuse aveau să o facă mai puternică, mai hotărâtă. Dar, din momentul în care începuse să o implore, nu se putuse gândi decât la dorința de a-i oferi ceea ce dorea, orice numai ca lumina soarelui să o atingă din nou.

Încercă să se concentreze pe natura îngrozitoare a zânelor, să se gândească la lucrurile crude la care asistase.

– Zânele tale nu sunt destul de importante să merite să renunț la viața mea.

Nu îi răspunse.

– Le-am văzut. Nu înțelegi? Pe cele de aici – își coborî tonul – le-am văzut cum pipăiau fete, le-am auzit, le-am privit ciupind și punând piedici și bătându-și joc. Și *mai rău.* Le-am auzit cum râdeau de noi. Întreaga mea viață, ți-am văzut poporul. Nu văd ce ar merita salvat.

– Dacă mă accepți, tu le vei conduce – vei fi Regina Verii. Te vor asculta așa cum mă ascultă pe mine. Ochii lui o implorau, nu era șiretlicul unei zâne, ci doar o privire disperată.

Își ridică bărbia.

– Ei bine, dacă modul în care se comportă ne arată ceva, atunci nu par să asculte foarte atent. Doar dacă tu nu ai nimic de obiectat la acțiunile lor.

– Am fost prea lipsit de puteri să pot face altceva decât să mă bazez pe ele că o să mă asculte. Dacă ai să le conduci, ai să poți schimba asta. Am putea schimba atât de multe. Ai putea să le salvezi. Făcu un gest larg către mulțimea de zâne care dansau. Dacă nu devin rege în adevăratul sens al cuvântului, aceste zâne vor muri. Și muritorii din orașul tău vor muri. Deja sunt pe moarte. Vei trăi cât să vezi că se întâmplă.

Simți că i se umplu ochii de lacrimi, știa că el o vede, dar nu îi păsa.

– Trebuie să mai existe o cale. Nu vreau asta și nu voi deveni una dintre Fetele Verii.

– Chiar asta vei deveni. Asta *vei fi,* dacă nu alegi să fii cu mine. E simplu. De fapt, ai să râzi cât de rapid e procesul.

– Și dacă nu sunt graalul ăsta al tău? Îmi petrec eternitatea precum Donia? Îl împinse la o parte. Cum poate fi ăsta un plan bun? E nefericită, suferă. Am văzut.

Tresări și își feri privirea când ea o menționă pe Donia, făcându-l să pară și mai real. O determină să se oprească. Poate avea multe de câștigat, dar, după privirea plină de durere care îi trecu pe chip, avea de pierdut și unele lucruri la care ținea.

– Spune-mi doar ce crezi despre asta, te rog? Se aplecă și șopti. Am să aștept. Spune-mi doar că ai să te gândești la asta. *Am nevoie* de tine.

– Nu poți găsi altă cale? îl întrebă ea, deși știa răspunsul, știa că nu există un alt răspuns. Nu vreau să fiu regina ta. Nu *te* vreau. Există altcineva pe care...

– Știu. Keenan luă o băutură de la un pui de leu care se strecură printre picioarele uneia dintre nenumăratele gărzi care îl urmau pe Keenan. Cu un alt zâmbet trist, adăugă: și pentru asta îmi pare rău. Înțeleg, mult mai bine decât pot spune.

Inevitabilitatea situației începea să se contureze mai bine. O făcu să se gândească: lucrurile care se vor schimba, lucrurile pe care dorea să le păstreze neschimbate. Avea atât de multe întrebări.

– Nu există o altă cale? Nu vreau deloc să fiu zână și sigur nu vreau să le conduc.

El râse trist.

– Câteodată, nici eu nu vreau, dar nici unul dintre noi nu poate schimba ceea ce este. Nu am să mint și să zic că aș vrea să fie altfel în ceea ce te privește, Aislinn. Cred că tu ești aleasa. Reginei Iernii îi e frică de tine. Chiar și Donia crede că tu ești aleasa. Îi întinse mâna. Aș vrea să nu te frământe astfel de probleme. Dar te implor să mă accepți. Spune-mi, pur și simplu, ce vrei și am să încerc.

Într-o clipă ciudat de asemănătoare cu ceea ce se întâmplase la bâlci, o așteptă cu mâna întinsă, cerându-i să îl accepte. La bâlci, crezuse că se terminase; acum avea sentimentul copleșitor că abia începuse.

Cum îi spun lui Seth? Bunicii? Ce le spun? Cu Vederea nu funcționase niciodată doar să vrea să dispară totul, și începea să creadă că acum se întâmpla cam același lucru. Știa că se transformă, în ciuda faptului că se străduise mult să nege acest lucru.

Sunt una dintre ele.

Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să se gândească cum să salveze lumea zânelor.

Apoi, își dădu seama că atât gardianul cât și Keenan menționaseră un alt conducător, un alt jucător în jocul ăsta al lor. Își ridică privirea către el și întrebă:

– Cine este Regina Iernii? Nu m-ar putea ea ajuta?

Keenan se înecă cu băutura. Mișcându-se uluitor de repede, așa cum o făcea de obicei, o prinse de brațe.

– Nu. Nu poți să-i spui că ne poți vedea, că știi ceva din toate astea. O scutură ușor. Dacă ar afla...

– Dacă mă poate ajuta...

– Nu. Trebuie să mă crezi. E mai rea decât aș putea să-ți explic. Poate că nu reacționez față de faptul că ne vezi, dar

sunt alții care o vor face, inclusiv Regina Iernii. Ea e motivul pentru care sunt lipsit de puteri. Pentru care îngheață pământul. Nu trebuie să o cauți.

Își înfipse degetele în brațele ei, până ce începu să strălucească și ea. Părea îngrozit, un gând asupra căruia ea nu dorea să insiste prea mult.

Se consideră lipsit de puteri?

Fără să scoată o vorbă, dădu din cap încuviințând, iar Keenan îi dădu drumul, netezindu-i mânecile șifonate.

Aislinn se sprijini mai aproape, buzele ei aproape atingându-i pielea, din moment ce muzica și zgomotul le acopereau vocile și mai mult în acel moment.

– Trebuie să știu mai multe. Îmi ceri prea multe ca să... Nu putu să continue pentru o secundă, gândindu-se la ceea ce îi cerea să renunțe, să devină. *La ce deja devin.* Am nevoie de mai multe răspunsuri dacă vrei să mă gândesc la asta.

– Nu pot să-ți spun totul. Există niște reguli, Aislinn. Reguli care sunt în vigoare de secole... Aproape striga pentru a se face auzit din cauza zgomotului. Nu putem vorbi aici, în aglomerație.

În jurul lor, peste tot, zânele se agitau, mișcându-se în moduri care nu aveau evident nimic de a face cu muritorii, chiar păstrându-și înfățișările de oameni.

Îi întinse din nou mâna.

– Să mergem în parc, la cafenea, unde vrei tu.

Îl lăsă să o ia de mână, urând faptul că alegerea ei devenea inevitabilă.

Keenan îi simți mâna mică în a lui, la fel de mângâietoare precum atingerea soarelui. Nu spusese da, dar se gândea la

asta, acceptând faptul că devenea nemuritoare. Sigur, avea să plângă, dar adesea se întâmpla așa cu fetele care deveneau de curând zâne.

O conduse către ușă, foarte conștient de faptul că zânele verii îi urmăreau cu priviri aprobatoare. Dansau mai aproape, atingându-se și zâmbindu-i lui Aislinn.

Și ea își ținea capul sus, la fel de mândră ca atunci când trecuse prin mulțime pentru a-l vedea. El bănuia că le vede așa cum sunt: nu cu înfățișările lor umane, ci cu adevărata lor față. Nu dansa, dar nici nu se dădea la o parte când se apropiau de ele. Pentru un muritor înzestrat cu Vedere, era un lucru cu adevărat curajos.

Știa că aude murmurele acelora care – neștiind că poate să le vadă – alegeau să rămână invizibile, care se apropiau și care o mângâiau pe păr.

– Stăpâna noastră.

– Regina e aici.

– A venit la noi, în cele din urmă.

Nu îi auziseră dubiile și disperarea. Auziseră doar că fata muritoare îl căutase; știau doar că plecase cu el. După cuvintele spuse de Eolas la bâlci, credeau că ea este cea care avea să-l elibereze, să-l salveze. Și el spera ca ele să aibă dreptate.

– Fetele Verii de la bibliotecă spuneau – își feri privirea și se îmbujoră înainte de a rosti repede celelalte cuvinte – se părea că ele, ăăă, *se întâlnesc* cu muritori.

Îl durea faptul că îl întrebase asta. Nu se gândise niciodată că atunci când își va găsi regina, va fi așa de puțin interesată de el. Scrâșni din dinți, dar răspunse:

– Așa e.

– Deci, aş putea...

Se opri când se apropiau de uşă.

Paznicul – care îşi adăugase inele ciudate din metal înfăţişării sale de când sosise Keenan – îi zâmbi larg.

– Ash.

Din nou îndrăzneaţă, şi ea îi zâmbi.

– Pe mai târziu.

Şocat de faptul că îi zâmbise paznicului, Keenan se întoarse să o întrebe ce se petrece între ei – o alegere mult mai bună decât să discute despre dorinţa ei de a continua să aibă o relaţie cu un muritor.

Se opriră afară şi el simţi imediat: valul de frig care îşi pătrundea în oase.

– Beira. Grăbit, îi şopti: Te rog, stai lângă mine. Mama mea vine spre noi.

– Am crezut că locuieşti cu unchii tăi.

– Da. Păşi în faţa lui Aislinn, aşezându-se între ele. Beira nu are absolut nici o calificare să aibă grijă de cineva.

– Ei, hai, hai, scumpete, nu e foarte drăguţ din partea ta. Beira ieşi din întuneric ca un coşmar de care nu putea să nu-şi amintească.

Înfăţişarea ei umană dezvăluia obişnuitul şirag de perle care se odihnea pe rochia cenuşie. Dezvăluia haina groasă de blană pe care o purta. Nu îi dezvăluia ochii plini de zăpadă sau strălucirea rece a îngheţului de pe buze. Cu toate acestea, Keenan ştia că Aislinn vede. Ştia că vede adevărata faţă a mamei lui. Gândul nu îl făcea să fie mai împăcat.

Beira lăsă ca răsuflarea ei de gheaţă să alunece către chipul lui în timp ce ofta şi spuse:

– M-am gândit doar că ar trebui să o cunosc pe fata despre care vorbesc cu toţii.

Apoi, Regina Iernii se apropie şi mai mult şi îl sărută pe ambii obraji.

Keenan simţi vânătăile, degerăturile formându-se acolo unde buzele ei îi atinseră pielea, dar nu spuse nimic. Din fericire, nici Aislinn.

– *Cealaltă* fată ştie că ai ieşit cu ea? Beira şopti dramatic, arătând spre Aislinn şi încreţindu-şi nasul.

Îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să îşi poată lăsa nervii să i se reverse, gândindu-se la ameninţările Beirei către Donia. Acum, având-o pe Aislinn lângă el – încă vulnerabilă – nu îndrăzni.

– Nu am de unde să ştiu.

– Ţţţ, manifestările astea temperamentale sunt atât de puţin atrăgătoare, nu crezi?

Dar el nu căzu în plasă.

Ea bătu din palme, trimiţând un val de frig spre el şi oftă:

– Nu ai de gând să ne prezinţi, dragule?

– Nu. Stătea în faţa lui Aislinn, ferind-o de atingerea Beirei. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Beira râse, lăsând frigul să se rostogolească odată cu sunetul, provocându-i durere.

Încercă să o ţină pe Aislinn în spatele lui, la adăpost, acolo unde aerul îngheţat nu putea să o atingă, dar aceasta păşi lângă el şi o înfruntă sfidător pe Beira.

– Să mergem.

Aislinn îl luă de mână, nu în semn de dragoste sau afecţiune, ci în semn de solidaritate. Nu mai era fata temătoare cu care vorbise la Rath. Nu, părea mai mult un

războinic, unul din vechea gardă, care uitase să zâmbească chiar și în momentele de extaz. Era minunată.

În timp ce stătea acolo, străduindu-se să nu cedeze sub înghețul pe care îl eliberase Beira, Aislinn îl trase spre ea și îl sărută pe obrajii învinețiți, buzele ei moi ca un balsam pe degerăturile dureroase.

– Nu suport bădăranii.

Căldura îi trecu prin mână, îl arse pe obraji.

Nu se poate.

Keenan își mută privirea de la Aislinn la mama lui. Stăteau față în față, gata să pornească un război așa cum nu se mai văzuse de câteva milenii.

Incapabil să se concentreze, Keenan se uită la tomberoanele de gunoi din capătul aleii, la bărbatul pe jumătate adormit, încolăcit în cuibul fragil din cârpe și cutii, și ascultă zgomotul pe care îl făcea sfetnicii și gărzile care se apropiau în spatele lor.

Beira se trase mai aproape, arătând cu mâna ei albă ca osul spre obrazul lui Aislinn.

– Chipul ei îmi e cunoscut.

Aislinn păși mai departe de Beira.

– Nu.

Beira râse, iar Aislinn simți pe șira spinării strecurându-i-se ca un curent răul și frigul.

Nu mai conta dacă era sau nu furioasă că devenea una dintre ele; încetase să mai conteze din momentul în care Beira îl rănise pe Keenan. În ea se trezi un instinct de a-l proteja – o nevoie pe care o simțise când fusese vorba de prietenii ei, dar niciodată de o zână. Poate era vorba de fe-

lul în care i se arătase la club, de sentimentul din ce în ce mai clar că era și el la fel de prins în capcană ca și ea.

Beira nu poate să ne înfrunte pe amândoi. Nu pe Regele și Regina Verii odată. Oricât de mult nu i-ar fi plăcut posibilitatea, gândul acesta părea *corect.*

– Ne mai vedem, iubițeilor. Beira le făcu din mână și două cotoroanțe ofilite pășiră înainte, flancând-o cam cum o făceau doamnele de onoare din portretele regilor. Sub înfățișarea lor de oameni, aceste zâne nu aveau nimic din frumusețea întunecată a Beirei, arătau, pur și simplu, de parcă cineva le-ar fi supt viața din ele, lăsându-le ca niște carcase goale, spectrale și cu ochii ca de sticlă.

Fără să se uite înapoi, cele trei o luară în jos pe alee. Bucăți de gheață, sparte și ascuțite precum cioburile de sticlă, străluceau în urma pașilor Beirei.

Aislinn îi aruncă o privire lui Keenan.

– Ce nemernică. Ești bine?

Dar o privi cu uimire în ochi. Își puse o mână pe obraz; vânătăile dispăreau sub ochii ei – lăsând o urmă roșie acolo unde buzele ei îi atinseseră pielea.

Cei doi „unchi“ ai lui i se opriră la dreapta și la stânga. Gărzile îi înconjurară. *Prea puțin, prea târziu.* Câteva zâne vorbeau în același timp.

– A plecat Beira?

– Ești...?

Dar Keenan nu le băgă în seamă. Îi ridică mâna lui Aislinn și o duse la obraz, odihnind-o acolo.

– Tu ai făcut asta.

Una dintre zâne se apropie.

– Ce a făcut? Ești rănit?

– Nu a văzut, nu-i așa? Beira? întrebă Keenan.

Ochii i se măriră, iar Aislinn văzu înflorind în ei mici flori violete.

Își trase mâna și scutură din cap.

– Asta nu înseamnă nimic, nu schimbă nimic. Doar am... Nu știu nici măcar de ce am făcut asta.

– Cu toate astea, ai făcut-o, șopti el, luându-i amândouă mâinile între ale lui. Vezi ce diferit e acum.

Ea începu să tremure.

Se uita la ea de parcă ar fi fost graalul de care vorbise, iar singurul lucru la care se putea gândi era să fugă, departe și repede, să fugă până nu ar mai fi avut unde.

– Urma să vorbim. Ai spus...

Cuvintele ei se risipiră când își dădu seama de greutatea lor. *E adevărat. Sunt...* Nici măcar nu putea să se gândească la asta, dar știa că este adevărat și *el* știa același lucru. Dădu din cap.

– Ne pune și pe noi cineva la curent?

Unchiul mai tăcut făcu un pas înainte.

Ținând-o în continuare de mâini, Keenan își înclină capul făcându-le semn să vină mai în față. Șoptind pe un ton grav, cu un sunet de tunet îndepărtat, anunță:

– Aislinn a vindecat atingerea Reginei Iernii.

– Nu am vrut, protestă ea, încercând să se desprindă din strânsoarea lui. Orice urmă de prietenie, de instinct de protecție, se spulberase în momentul în care o apucase de mâini prea strâns.

– A sărutat locul atins de înghețul Beirei și acesta a dispărut. A vindecat atingerea Beirei. Mi-a oferit mâna – a fost alegerea ei – și am fost mai puternic.

Îi dădu drumul uneia din mâini pentru a se atinge din nou pe obraz.

– Ce a făcut?

– M-a vindecat cu un sărut, și-a împărțit puterea cu mine. Ținând-o încă de mână, Keenan se lăsă în genunchi, uitându-se în sus către ea, lacrimi aurii curgându-i pe față precum mici pâraie de soare lichid.

Celelalte zâne căzură și ele în genunchi lângă el, pe aleea murdară.

– Regina mea. Keenan îi lăsă mâna pentru a o atinge pe chip.

Și ea fugi. Fugi așa cum nu o făcuse niciodată în viață, sfărâmând gheața care mai strălucea încă sub picioare, fugind de lumina soarelui care strălucea în pielea lui Keenan.

Keenan rămase în genunchi pe pământ vreo câteva momente după ce Aislinn fugise. Nimeni altcineva nu se ridică.

– A plecat. Știa că pare slab, dar nu putea găsi puterea să-i pese. Ea e și a plecat. Știe și a plecat.

Se uită în depărtare, pe aleea pe care dispăruse. Nu se mișcase la fel de repede ca o zână, dar se mișcase cu mult mai repede decât un muritor. Se întrebă dacă ea observase.

– Să mergem după ea? întrebă unul dintre bărbații-măceș.

Keenan se întoarse către Tavish și Niall.

– A plecat.

– Da, spuse Tavish și le făcu semn gardienilor să se dea mai în spate.

Aceștia dispărură în întuneric, destul de aproape cât să audă dacă erau chemați, dar nu destul de aproape cât să audă conversația purtată în șoaptă.

Niall îl luă pe Keenan de braţ.

– Las-o o noapte să se liniştească.

Tavish se mută în cealaltă parte a lui Keenan.

– Avea de gând să se gândească la asta. A spus-o înăuntru. Keenan se uită de la Tavish la Niall şi înapoi. O va face. Trebuie.

Nici una din zâne nu răspunse în timp ce îl conduceau înainte, gărzile urmându-i în tăcere.

CAPITOLUL 25

Zânele, după cum ştim, sunt foarte atrase de frumuseţea femeilor muritoare, şi... regele îşi trimite spiriduşii numeroşi să le găsească şi să [le] fure când este posibil.

– *Legende vechi, vrăji mistice şi superstiţii din Irlanda,*
de Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn nu se opri din alergat până nu ajunse la uşa lui Seth. O deschise, strigându-l, şi se opri împleticindu-se când văzu micul grup adunat acolo.

– Ash?

Era în capătul opus al camerei şi ajunse şi o luă în braţe înainte ca ea să se gândească la ce să spună.

– Am nevoie...

Încă mai gâfâia, cu părul lipit de faţă şi de gât. Abia dacă mai auzea sunetul sticlelor şi al trupurilor în mişcare în timp ce se străduia să îşi recapete suflarea.

Nimeni nu comentă sau, dacă o făcu, nu auzi nimic, Seth conducând-o prin coridorul care ducea către cel de al doilea vagon, acolo unde erau o baie mică şi dormitorul. Stăteau în hol, în faţa uşii închise a camerei lui.

– Eşti bine?

Își trecea mâinile peste brațele ei, uitându-se la chipul și la brațele ei, căutând rupturi în hainele ridicole pe care i le dăduse Donia.

Scutură din cap.

– Mi-e frig. Sunt speriată.

– Fă un duș. Încălzește-te până scap de toată lumea.

Deschise ușa și dădu drumul la un reșou micuț. Zumzetul discret umplu camera, iar reșoul începu să se încingă.

Ezită, dar apoi fu de acord.

O sărută ușor și o lăsă în cameră.

Când Aislinn ieși din baia micuță, în casă era liniște; plecase toată lumea. Se opri în prag – simțindu-se mai în siguranță acum, că era doar cu Seth. Bunica făcuse tot ce se putea, dar frica ei față de zâne le făcuse să fie prea importante – de parcă și cele mai mărunte lucruri depindeau cumva dependente de reacția zânelor.

Seth era întins pe canapea, cu mâinile pe cap, cu picioarele spânzurându-i pe brațul canapelei. Nu părea alarmat și nici măcar surprins de venirea ei inopinată.

Arăt altfel acum pentru el?

Se gândi, *invizibilă*, și merse spre el. Nu se ridică, nu se uită la ea și nici nu vorbi.

Realmente nu mă poate vedea.

Își trecu degetele pe brațul lui, oprindu-se pe bicepși.

– Este mai ușor să fii îndrăzneață când ești așa? Se uită direct la ea.

Își trase imediat mâna.

– Ce? Cum...

– Chestiile din rețeta Doniei. Te văd neclar, ca pe zânele de afară, dar te văd totuși. Nu se mișcă, stând la fel cum o făcuse și atunci când intrase ea în cameră. Nu mă supăr, să știi.

– Deja sunt la fel de rea ca și ele.

– Nu. Se întoarse pe o parte, lăsând loc și pentru ea pe sofa. Nu atingeai vreun străin pe stradă. E vorba de mine.

Se așeză în capătul opus al canapelei. Își încolăci picioarele în jurul ei – unul prin spate, celălalt punându-și-l în poala ei.

– Keenan este convins că sunt Regina Verii.

– Ce?

– Cea care îi poate da înapoi puterile pe care le-a pierdut. Dacă nu își găsește regina, va continua să se răcească. Spune că toată lumea, chiar și oamenii, va muri. Despre asta e vorba. Crede că eu sunt aceea, regina care va schimba totul. Se apleca un pic, doar cât să nu se încurce Boomer în părul ei, acesta târându-se pe sofa. M-au făcut zână. Sunt una dintre ele.

– M-am prins de asta din momentul în care ai devenit invizibilă.

– Mi-au făcut asta, m-au schimbat și sunt... nu vreau să fiu afurisita lor de regină.

El dădu din cap.

– Cred că totuși, sunt... Nu știu ce să fac. Am întâlnit-o pe cealaltă în seara asta – Regina Iernii. Se cutremură la gândul frigului îngrozitor, la durerea provocată de acesta. E groaznică. A apărut și l-a atacat pur și simplu pe Keenan și mi-am dorit să-i fac rău. Am vrut să o fac să îngenuncheze.

Îi povesti despre gheața pe care o lăsa Beira în calea ei, despre cotoroanțe, despre sărutul care îi făcuse pe toți să creadă că e regina lor. Apoi adăugă:

– *Nu vreau asta.*

– Deci, vom găsi o cale să nu se întâmple așa. Își folosi picioarele pentru a o trage spre el, așa că acum se odihnea pe pieptul lui. Sau o să ne gândim la o înțelegere.

– Și dacă nu se poate? șopti ea.

Seth nu îi răspunse; nu îi promisese că totul va fi bine. O sărută doar.

Simți că se încălzește, de parcă un mic foc se iscase undeva, lângă stomac, dar nu se gândi la asta până ce Seth nu se trase înapoi și se uită la ea.

– Ai gust de soare. Din ce în ce mai mult în fiecare zi, șopti el. Își trecu degetele pe buzele ei.

Ea se ridică de lângă el, dorind să plângă.

– De asta s-au schimbat lucrurile între noi? Pentru că eu mă transform în altceva?

– Nu. Era calm, liniștit, de parcă s-ar fi apropiat de un animal speriat.

– Șapte luni, Ash. Aștept de șapte luni să mă vezi. Asta – îi luă mâna, care strălucea așa cum făcuse mâna lui Keenan mai devreme – nu e un motiv. M-am îndrăgostit de tine dinainte de asta.

– De unde era să știu? Răsuci marginea bluzei prostești pe care i-o dăduse Donia. Nu ai spus nimic.

– Am spus multe, o corectă el blând. Doar că nu ai auzit.

– Și, de ce acum? Dacă nu ăsta e motivul, de ce?

– Am așteptat. Îi desfăcu funda bluzei, răsucind panglica pe deget. Ai continuat să te porți cu mine ca și cu un prieten.

– Erai prietenul meu.

– Sunt în continuare. Puse un deget pe dantela din partea de sus și trase și mai mult de panglică. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi și altceva.

Ea înghiți cu greu, dar nu se mișcă.

El continuă să desfacă panglica.

– Nu a făcut. Vreau să zic, nu am făcut, se împletici ea.

– Știu. Nu ai fi mers acolo arătând așa dacă ai fi făcut-o. Se uită la ea, lăsându-și privirea să alunece încet peste pantalonii din vinil și bluza ușor desfăcută, până ce ajunse la chipul ei îmbujorat. Doar dacă îl vrei. Dacă da, Ash, spune-mi acum.

Ea scutură din cap.

– Nu. Dar când el, nu e vorba de el, e o chestie a zânelor...

Îi înălță capul.

– Nu renunța. Nu mă părăsi înainte să ajungi acolo.

– Dacă eu, dacă noi... Respiră adânc și încercă să rostească cuvintele fără să le amestece unele cu altele: Dacă aș vrea să rămân aici, cu tine, în noaptea asta?

Se uită fix la ea pentru câteva secunde.

– Chestia asta cu zâne, nu e sezonul potrivit.

– Sigur. Își mușcă buzele, stânjenită.

Dar, ca un ecou, auzi tăcerea lui Keenan de mai devreme, de la Rath and Ruins, faptul că evitase cu grijă întrebările ei despre zâne și muritori. Exista posibilitatea ca, dacă ea era regina lor, să îl piardă pe Seth. Închise ochii.

– Ash, vreau. *Te* vreau, dar din cauza *noastră*, nu pentru că ele fac sau nu ceva.

Ea încuviință din cap. Avea dreptate; știa asta. Cu toate acestea, nu părea corect. Nimic din toate astea nu părea corect sau bine. Singurul lucru care părea normal era Seth.

– Asta nu înseamnă că nu poți rămâne. Doar că fără sex. Vorbea încet, așa cum o făcuse într-una dintre diminețile în care ea o luase razna. Asta lasă, totuși, multe posibilități deschise.

Seth o luă pe Aislinn de mână și merseră către celălalt vagon, cel pe care îl transformase în dormitor, dar abia dacă o ținea. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut întoarce să plece. Dar nu o făcu. Își încolăci degetele atât de strâns într-ale lui încât probabil că îl duru.

Dar acum, că stăteau în prag, cu un pat care se întindea de la un capăt al camerei înguste la celălalt, aproape ce intră în panică.

– E...

– Confortabil.

Îi lăsă mâna.

Patul nu era cu adevărat mare, era cel mult de dimensiuni medii, dar lăsa cel puțin un metru liber în fiecare parte. Spre deosebire de interiorul aproape spartan al vagonului din față, această cameră era un pic mai dramatică. Pe pat, erau stivuite perne violet închis, aproape negre; câteva căzuseră pe podea, precum niște umbre pe covorul negru. De fiecare parte a patului se aflau dulăpașe negre. Pe unul din acestea se găsea o combină neagră, lucioasă; pe celălalt un sfeșnic. Ceara se topise pe lumânări și se scursese pe dulap.

– Pot să dorm pe canapea. Seth păstră distanța când spuse asta, zâmbind blând. Să ai spațiu.

– Nu. Vreau să stai aici. Doar că – făcu un gest către cameră – e atât de diferit față de restul casei.

– Ești singura fată care a fost vreodată invitată aici. Merse către combina muzicală, cu spatele la ea și începu să caute printre discurile din raftul de lângă perete. Ca să știi.

Se așeză pe marginea patului, cu un picior sub ea și cu altul atârnând pe podea.

– Mi se pare ciudat. De parcă e mai important acum că sunt aici.

– Ar trebui să fie. Se așeză în partea opusă a patului, luând în mână o casetă de bijuterii transparentă. Am făcut-o și altfel, cu persoane care nu contau. Nu e același lucru.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– M-am simțit bine. Nu își feri privirea, chiar dacă părea stânjenit. Ridică din umeri. Eram beat. Tot felul de motive, cred.

– O!

Aislinn se uită în altă parte.

– M-am plictisit. Sunt, ăăă – își drese glasul – niște hârtii acolo. Am vrut să ți le dau înainte... Aveam de gând să aduc discuția despre asta zilele trecute... dar, și, acum...

Îi arătă ceva.

Aislinn se întinse și trase hârtiile de pe masa pe care se aflau lumânările. Pe prima pagină citi „Clinica Huntsdale". Se uită la el.

– Ce sunt astea?

– Analize. Le-am făcut la începutul lunii. Mi le fac regulat. Am crezut că ai vrea să știi. Vreau să știi. Luă una dintre perne și începu să o frământe în mâini. Nu am fost,

știi, imprudent în trecut, dar totuși... se pot întâmpla unele lucruri.

Aislinn le frunzări, rezultate ale unor analize pentru tot felul de boli, de la chlamidia, la HIV, toate negative.

– Deci...

– Am avut de gând să discut despre asta înainte... Strânse perna în mână, strivind-o. Știu că nu e deloc romantic.

– E bine. Își mușcă buzele. Eu, niciodată... Știi.

– Da. Știu.

– Nu a existat ceva care să, ăăă, mă facă să risc.

Se sprijini de perna de la capătul patului, simțindu-se din ce în ce mai timidă.

– Ce-ar fi să merg...

– Nu, te rog, Seth – se cățără pe pat și îl trase spre ea – rămâi cu mine.

Câteva ore mai târziu, Aislinn își simți mâinile agățându-se de pernă. Mai fusese sărutată înainte, dar nu așa, nu *acolo.* Dacă sexul putea fi mai bun decât atât, nu era sigură că putea să reziste.

Tot stresul, toată îngrijorarea dispăruseră sub atingerea lui Seth.

După, o luă în brațe. Avea în continuare jeanșii pe el, care îi zgâriau picioarele goale.

– Nu vreau să fiu una dintre ele. Vreau asta. Îi atinse abdomenul. Își strecură degetul mic în inelul pe care îl avea în buric. Vreau să stau aici, cu tine, să merg la facultate. Nu știu ce vreau să mă fac, dar sigur nu zână. În mod clar, nu o regină a zânelor. Cu toate astea, *sunt;* știu asta. Dar nu știu ce să fac acum.

– Cine spune că nu poți face toate astea, chiar dacă ești zână?

Își ridică capul și îl privi.

– Donia merge la bibliotecă. Keenan merge la Bishop O.C. acum. De ce nu ai putea să faci lucrurile care îți plac?

Îi trase o parte din păr în față, făcându-l să cadă peste umărul ei, pe pieptul lui.

– Dar fac lucrurile astea din cauza jocului lor, protestă ea, dar chiar în momentul în care spunea astea, îi veni o idee.

Poate că nu trebuia să fie totul sau nimic.

– Și? Ele au avut motive, tu ai alte motive. Corect?

Părea mult mai ușor când o spunea el – nu simplu, dar nici imposibil. Ar putea ea, oare, să-și păstreze viața? Poate că Keenan nu îi răspunsese la întrebări pentru că nu îi plăceau răspunsurile.

– Corect, am. Își lăsă din nou capul pe el, zâmbind. Din ce în ce mai multe motive, în fiecare zi.

CAPITOLUL 26

Dacă am putea să iubim și să urâm cu o inimă așa cum au zânele, am putea să ajugem să trăim la fel de mult ca ele.
– *Amurgul celtic,* de William Butler Yeats (1893, 1902)

– Ea e. Beira bătu din picior, trimițând valuri de îngheț strălucitor în curtea Doniei. *Nu poți* să o lași să se apropie de toiag. Ai auzit?

Donia tresări la auzul tonului Beirei. Nu vorbi și nici nu se mișcă în timp ce vântul Beirei mătura curtea, biciuind copacii, dezrădăcinând florile de toamnă care se mai agățau de viață.

Beira aruncă toiagul pe jos și spuse:

– Uite. L-am adus. Am respectat regulile.

Donia încuviință dând din cap. De fiecare dată când Beira îi adusese toiagul, de fiecare dată când jucaseră acest joc, nu existase nici un dubiu în ceea ce o privea pe Regina Iernii.

De data asta e altfel. Fata e *altfel.*

Ochii Beirei deveniră albi ca zăpada, furia ei fiind aproape incontrolabilă, încât Donia nu putu să vorbească.

– Dacă vine după el, dacă ridică toiagul – Beira întinse mâna și toiagul se duse la ea, precum un lucru însuflețit care merge la stăpânul lui – tu poți să o oprești. *Eu nu pot.* Aceștia au fost termenii pe care i-a impus Irial când l-am legat pe țânc: dacă intervin în mod activ, mantia care transformă muritoarea în Regina Verii are inevitabil efect. Îmi pierd tronul, ea și-l câștigă pe al ei și îl eliberează pe Keenan.

Beira mângâie toiagul în timp ce vorbea.

– Nu pot acționa. *Echilibru,* afurisitul de echilibru, aceștia au fost termenii lui Irial când i-am impus limitele lui Keenan.

Donia nu putea decât să șoptească, dar încercă:

– Ce spui?

– Spun că buzele alea drăguțe și albastre ale tale mi-ar putea rezolva problema. Beira își lovi de două ori buzele mult prea roșii cu degetul. E destul de clar?

– Este. Donia se forță să zâmbească. Și dacă fac asta, mă vei elibera?

– Da. Beira își dezveli dinții într-un zâmbet crud. Dacă nu se rezolvă în următoarele două zile, am să trimit cotoroanțele la ea și apoi mă întorc după tine.

– Înțeleg.

Donia se linse pe buze și încercă să pară la fel de crudă ca Beira.

– Bună fată. Beira o sărută pe Donia pe frunte și îi îndesă toiagul în mâini. Știam că pot conta pe tine, că vei face ceea ce trebuie. Ar fi bine și pentru tine să fii aceea care îl îngenunchează pe Keenan, mai ales după ce ți-a făcut.

– Nu am uitat nimic din ce a făcut Keenan.

În acest moment, Donia zâmbi și știu din privirea aprobatoare a Beirei că părea la fel de crudă cum arătase și Beira.

Ținând toiagul atât de strâns încât o dureau mâinile, Donia adăugă:

– Am să fac exact ceea ce trebuie.

Keenan concedie gărzile, fetele, pe toată lumea, mai puțin pe Niall și pe Tavish. Gărzile care o urmaseră pe Aislinn îi confirmară suspiciunea asupra locului unde plecase. *Știe acum. Cum de mai poate pleca? Să meargă la el?*

Niall îl sfătui să aibă răbdare, în timp ce Keenan se plimba nervos prin mansardă. Era ceea ce îi oferise lui Aislinn mai devreme, dar acum, acum că știa, cum ar fi putut să aștepte?

– Am răbdare de secole. Keenan era agitat. În timp ce el se plimba încoace și încolo nervos, regina lui – cea pe care o așteptase întreaga viață, *secole* la rând – era în brațele altuia, mai mult, în brațele unui muritor. Trebuie să vorbesc cu ea.

Niall îi blocă calea.

– Mai gândește-te.

Keenan îl dădu pe Niall la o parte.

– Vezi cumva că vine ea aici? Eu sunt aici. Nu am urmărit-o acasă, dar nici la mine nu a venit.

– Doar câteva ore în plus? Niall era calm, așa cum fusese de nenumărate ori când temperamentul lui Keenan îl făcea să se poarte prostește. Doar până ce te mai calmezi.

– Cu fiecare moment pe care îl pierd, Beira are o șansă în plus să afle ce s-a întâmplat, să afle unde e. Merse către ușă. Știe deja ce au spus Eolas. De aceea a venit în seara asta. Dacă află ce poate să facă Aislinn deja, ce putem face împreună...

– Ascultă ce spui. Niall puse o mână pe ușă, ținând-o închisă. Nu ai s-o convingi dacă te porți așa.

– Lasă-l să plece, Niall, spuse Tavish, fără să ridice vocea, dar părând chiar mai hotărât decât în mod obișnuit. Privirea lui era teribilă în timp ce îi spuse lui Keenan: Amintește-ți ce am vorbit. Nimic nu e prea mult pentru a merge în căutarea ei. Știm cu toții că ea este aleasa.

Pe chipul lui Niall se citi oroarea.

– Nu.

Keenan îl dădu pe Niall la o parte, deschise ușa cu o smucitură și se lovi imediat de Donia. Din ciocnirea corpurilor lor se ridică un nor de abur, el stând lipit de trupul ei rigid doar un moment.

La fel de liniștită ca prima zăpadă a iernii, intră în mansardă – din propria ei voință, nici mai mult, nici mai puțin – și spuse liniștită:

– Închide ușa. Trebuie să vorbim.

Donia trecu pe lângă Keenan, arătându-și chipul îngrijorat mai mult sfetnicilor decât lui. Nu trebuia să vadă asta, nu la cât de supărat era deja.

Odată ce auzi ușa închizându-se, spuse:

– Vrea să o omoare pe Ash. Vrea ca eu să o omor. Stătea în prag, ceea ce era mai mult decât își dorea, el aflându-se între ea și ieșire. Trebuie să faci ceva.

Nu îi răspunse, doar se uită la el cu o privire panicată.

– Keenan? Mă auzi? îl întrebă.

Îi concedie cu un gest pe Niall și pe Tavish.

– Lăsați-mă singur cu Don.

Plecară amândoi, dar doar după ce Niall îi prinse privirea și îi spuse:

– Fii blândă.

Keenan îngenunche pe canapea.

– A fugit de mine.

– Ce a făcut? Se apropie de Keenan, aplecându-se pentru că una dintre afurisitele de păsări zburase direct spre ea.

– A fugit. Oftă și camera se umplu de foșnetul frunzelor. E ea. A vindecat înghețul Beirei, m-a vindecat cu un sărut.

– Poți să o convingi, spuse Donia încet. Nu trebuia ca Niall și Tavish sau cine știe ce Fată a Verii, care mișuna prin mansardă, să audă că vorbea atât de blând cu Keenan. Las-o în noaptea asta să se gândească, dar mâine...

– A fugit la el, Don. Oamenii-măceș au fost acolo, să verifice. Părea lovit, ochii lui frumoși erau bântuiți. Ea e aleasa. Știe, dar a plecat la muritor. Am să pierd dacă...

Donia îl luă de mână, ignorând durerea pe care i-o provoca atingerea lui, aburul care se ridica precum un nor din mâinile lor.

– Keenan, dă-i fetei un moment să se gândească. Știi asta de când lumea. Totul e atât de nou pentru ea...

– Nu mă iubește, nici măcar nu mă *vrea*. Vocea îi era atât de tristă, încât în cameră începu să plouă puțin.

– Fă-o să vrea. Donia își lăsă privirea să alunece peste el, provocându-l, încercând să reaprindă aroganța care părea pierdută în ultima vreme. Ce-i? Brusc ai rămas în pană de idei? Haide, Keenan. Du-te să vorbești cu ea mâine. Dacă nu merge așa, renunță de înfățișarea umană. Sărut-o! Sedu-o! Dar fă-o repede, căci altfel va muri.

– Și dacă...

Îl întrerupse:

– Nu. Ți-am câștigat doar cel mult vreo două zile. Beira crede că am să fac ce mi-a cerut – să o ucid pe Ash –, dar nu va dura mult până își va da seama că nu mă poate controla.

Înainte ca el să poată răspunde, ridică vocea, pentru a fi auzită peste clinchetul gheții care se rostogolea de pe ea, acolo unde picăturile de ploaie provocate de Keenan îi atingeau pielea:

– Dacă nu o câștigi pe Aislinn, își va pierde viața. Fă-o să te asculte, altfel toată lumea va avea de pierdut.

CAPITOLUL 27

Cetățenii țării Zânelor au o calitate supremă în comun – hotărârea.
– *Zânele*, de Gertrude M. Faulding (1913)

Când se trezi a doua zi dimineață – încă în brațele lui Seth – Aislinn știa că era momentul, de fapt că trecuse momentul, să îi spună bunicii întregul adevăr. *Cum? Cum să-i spun toate astea?*

Aislinn sunase noaptea trecută, un telefon scurt pentru a calma îngrojorarea bunicii ei. Bunica nu avu nimic de obiectat față de faptul că Aislinn rămăsese la Seth peste noapte, doar îi reaminti să fie atentă, să „folosească metode de precauție și bunul simț". Și Aislinn își dădu seama că bunica ei știa *de ce* rămâne la el. În ciuda vârstei ei, bunica credea în dreptul la egalitate al femeilor, în toate privințele, detaliu care se relevase șocant de clar în discuțiile pe care le avuseseră pe subiectele intime, nu cu mulți ani în urmă.

Aislinn se strecură din pat pentru un scurt drum la baie. Când se întoarse, Seth se sprijinea într-un cot.

– Ești bine? În glasul lui se simțea evident îngrijorarea. În ceea ce ne privește...

– Foarte bine. Se urcă la loc în pat și se ghemui lângă el. Faptul că erau împreună era singurul lucru pe care îl considera corect. Dar trebuie să plec în curând.

– După micul dejun... Vocea îi era joasă, aproape un geamăt, în timp ce își strecură mâna pe sub marginea tricoului pe care îl purta ea, cel pe care îl purtase el cu o seară înainte.

– Ar trebui să plec. Trebuie să vorbesc cu bunica și...

Înghiți în gol când el o trase spre piept și oftă lângă gâtul ei.

Respirația lui era caldă pe piele, gâdilând-o.

– Ești sigură? Încă e devreme.

Închise din nou ochii și se relaxă în brațele lui.

– Hmmm... doar câteva minute.

Râse încet, diferit față de cum și-ar fi putut imagina ea, plin de promisiuni nerostite. Era minunat.

Aproape o oră mai târziu, se îmbrăcă și îl asigură că nu era nevoie să o conducă până acasă.

– Te întorci mai târziu?

– De îndată ce se poate, șopti.

Și așa voi face. Nu renunța la Seth. Nu era o opțiune. *Dacă sunt cu adevărat regina lor, cine are dreptul să-mi spună ce să fac?*

Încă mai zâmbea când zânele de afară se înclinară în fața ei. Câteva dintre acelea care păreau a fi gărzi o urmară prin oraș, păstrând o distanță discretă, dar, fără îndoială, fiind prezente acolo. În spatele lor, venea zâna cu cicatrice care se dăduse drept unchiul lui Keenan la școală.

În lumina strălucitoare a dimineții – după o noapte lungă cu Seth – părea că totul e mai puțin îngrozitor, nu mai ușor, dar posibil. Trebuia doar să vorbească cu Keenan, să-i spună că avea să facă testul *dacă* putea să-și păstreze viața. Cealaltă opțiune – să renunțe la viața de muritor pentru a

fi fie Fata Verii sau Regina Verii – nu funcționa. Acum trebuia să-și dea seama cum să-i spună și unde să-l găsească.

Dar nu trebui să-l caute: stătea pe hol, în fața apartamentului ei – invizibil pentru vecini.

– Nu poți sta aici, spuse mai mult iritată decât înfricoșată.

– Trebuie să vorbim. Avea o expresie obosită și se întrebă dacă dormise vreun pic.

– Bine, dar nu aici. Îl luă de braț și îl trase. Trebuie să pleci.

Se ridică, dar nu plecă. Se uită la ea.

– Am așteptat mare parte din noapte, Aislinn. Nu plec până nu stăm de vorbă.

Îl trase de lângă ușă, de lângă casa bunicii.

– Știu, dar nu aici. Își încrucișă brațele pe piept. Asta e casa bunicii mele. Nu poți sta aici.

– Atunci, hai cu mine.

Vocea lui era liniștită, dar plină de disperarea pe care o mai simțise și la Rath and Ruins.

Își făcuse griji că avea să fie mânios după ce plecase, că avea să nu mai vrea să facă compromisuri, dar, în schimb, părea la fel de copleșit pe cât se simțea ea, dacă nu mai mult. Părul lui strălucitor, de aramă, părea lipsit de viață, de parcă i-ar fi dispărut strălucirea. Își frecă fața cu palmele.

– Trebuie să înțelegi. După noaptea trecută...

Bunica deschise ușa și păși afară.

– Aislinn? Cu cine vorbești...

Apoi, bunica îl văzu. Înaintă cât de repede putu, o prinse pe Aislinn și o trase înapoi.

– Tu.

– Elena? Keenan tresări, cu ochii mari, cu mâinile într-o poziție care arăta că nu vrea să facă rău. Vin cu gânduri bune.

– Nu ești bine-venit aici.

Vocea îi tremura.

– Bunico? Aislinn își plimbă privirea de la panica din ochii lui Keenan, la furia care se citea în ochii bunicii. Situația nu era prea bună.

Bunica o trase pe Aislinn prin ușa deschisă și începu să o împingă ca să o închidă.

Keenan opri ușa cu piciorul, în timp ce bunica o împingea cu toată puterea.

El intră și închise ușa în spatele lui.

– Îmi pare rău pentru Moira. Am vrut să-ți spun asta mai înainte...

– Nu. Nu ai dreptul să-i rostești numele. Niciodată. Vocea bunicii era spartă. Arătă către ușă. Ieși! Ieși din casa mea!

– Toate aceste secole, nu am dat înapoi pentru nici una, doar pentru ea am făcut-o. Doar pentru Moira. I-am dat timp. Keenan se întinse, de parcă ar fi vrut să o ia pe bunică de mână.

Bunica îl plesni peste mână.

– Mi-ai ucis fiica.

Aislinn încremeni. *Cum ar fi putut Keenan să-mi omoare mama? A murit la naștere...*

– Nu, nu am făcut-o, replică el cu voce stinsă, părând la fel de sigur pe el cum fusese în prima seară când se întâlnise cu Aislinn, cum fusese și la Bishop O.C. Puse mâna pe umărul bunicii. A fugit de mine, s-a abandonat în brațele acelor muritori. Am încercat să o opresc, să...

Pleosc.

– Bunico!

Aislinn o luă pe bunica de braț și o trase departe de Keenan, conducând-o către scaunul ei.

Keenan nici măcar nu clipi.

– Odată ce o muritoare este aleasă, nu mai există cale de întoarcere, Elena. Am avut grijă de ea, chiar și după ce s-a născut copilul. Am așteptat, nu am mai căutat-o când era însărcinată.

Bunica plângea acum. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar nu dădea nici un semn că ar fi vrut să le șteargă.

– Știu.

– Atunci știi că nu eu am omorât-o. Se întoarse către Aislinn, cu ochi rugători. A ales singură moartea, decât să devină Fată a Verii.

Bunica se uită la perete, unde erau unele dintre puținele poze existente ale Moirei împreună cu Aislinn.

– Dacă nu ai fi hăituit-o de la bun început, ar fi în viață.

Aislinn se întoarse către Keenan; vocea îi era pe jumătate gâtuită când spuse:

– Pleacă!

În schimb, el traversă camera, venind către ea, trecând pe lângă portretele mamei sale fără să le arunce vreo privire. O luă pe Aislinn de bărbie și o forță să se uite la el.

– Tu ești regina mea, Aislinn. Amândoi știm asta. Putem vorbi acum sau mai târziu, dar nu te pot lăsa să pleci de lângă mine.

– Nu acum. Ura faptul că îi tremura vocea, dar nu se dădu la o parte din fața lui.

– Atunci în seara asta. Trebuie să vorbim cu Donia, să facem aranjamentele pentru gărzile tale și – se uită prin

apartament – să decidem ce vei dori să iei cu tine, unde vei dori să locuiești. Sunt alte locuri, mai frumoase, unde putem sta.

Asta era zâna care o hărțuia – încrezător și egoist. Iute ca gândul, trecuse de la implorări la porunci.

Păși în spatele scaunului bunicii, departe de el.

– Eu locuiesc cu bunica.

Zâmbind senin, Keenan îngenunche în fața bunicii.

– Dacă dorești să vii cu ea în noua noastră casă, am să pun să ți se aducă lucrurile. Va fi o onoare pentru noi.

Bunica nu spuse nimic.

– Îmi pare rău că Moirei îi era atât de frică. Am așteptat atât de mult, aproape că renunțasem. Dacă aș fi știut că Moira urma să fie mama reginei noastre – clătină din cap – dar știam doar că era specială, că mă atrăgea.

Cât timp vorbise, bunica nu se mișcase: își ținea mâinile strânse în poală și se uita la el.

Aislinn se întinse și îl apucă pe Keenan de braț.

– Trebuie să pleci. Acum.

O lăsă să îl ridice în picioare, dar expresia de pe chipul lui era teribilă. Dispăruse orice urmă de bunătate, de rugăminte, nu mai era decât hotărâre pură.

– *Vei* veni cu mine în seara asta, sau am să te găsesc – am să-l găsesc pe Seth al tău. Nu așa vreau să procedez, dar rămân fără soluții.

Aislinn se uită fix la el în timp ce îi asculta cuvintele. Începuse ziua pregătindu-se să se înțeleagă cu el, să accepte inevitabilul, iar el o *amenința*. Îl amenința pe Seth. Rosti cu voce cât mai rece cu putință:

– Să nu mergi acolo, Keenan.

Își lăsă capul în jos.

– Nu vreau asta, dar...

– Pleacă, îl întrerupse.

Îl înșfăcă de braț și îl conduse la ușă.

– Vorbim mai târziu, dar, dacă te gândești pentru un moment că amenințările vor fi de ajutor – cedă, lăsând loc nervilor – sincer, nu cred că vrei să mă amenințí.

– Nu vreau, spuse el încet, dar dacă va trebui, o voi face.

Deschise ușa și îl împinse afară. Respiră adânc de câteva ori, sprijinindu-se de ușa acum închisă, și începu să vorbească:

– Bunico, eu...

– Fugi înainte să se întoarcă. Eu nu te pot apăra. Ia-l pe Seth al tău, plecați, undeva departe. Bunica merse spre rafturile cu cărți, luă o carte prăfuită și o deschise. Era goală în mijloc. Înăuntru se afla un teanc gros de bancnote. Sunt bani de fugă. Am pus deoparte de când a murit Moira. Ia-i!

– Bunico, eu...

– Nu! Trebuie să pleci cât mai poți. Ea nu a avut bani când a fugit; poate dacă tu ai... Merse în camera lui Aislinn, scoase o geantă, începu să bage hotărâtă haine în ea, neluând în seamă nimic altceva – inclusiv repetatele încercări ale lui Aislinn de a vorbi cu ea.

Capitolul 28

Se spune că au Conducători și Legi aristocrate, dar nu și o Religie clară.

– *Comunitatea secretă,*
de Robert Kirk și Andrew Lang (1893)

Keenan auzi vorbele Elenei la fel de clar, de parcă ar fi fost lângă el, dar nu se opri. *La ce bun?* Nu putea să intre din nou în casă.

Ieși pe un trotuar aproape pustiu de lângă clădirea lor și îl așteptă pe Niall, care stătea comod pe o bancă vizavi, să treacă strada.

– Ți-am zis să nu mă urmărești.

– Nu te-am urmărit pe tine. Am urmărit-o pe ea – Niall înclină capul spre clădirea în care locuia Aislinn – pe regină. Am crezut că așa e mai prudent după vizita Fetei Iernii.

– Bine. Keenan oftă. Ar fi trebuit să trimit mai multe gărzi aici.

– Ai avut multe pe cap. Oricum, asta e treaba noastră – să avem grijă de tine. Am face bine să începem să avem grijă și de regină. Vorbele lui emanau siguranță, de parcă regina lor ar fi spus deja da.

Dar nu o făcuse. Și oricât de mult și-ar fi dorit Keenan ca ea să nu fugă, nu era sigur de asta.

În timp ce așteptase acolo, pe hol – știind că regina lui era în brațele altuia, știind că avea să moară dacă nu îl accepta, știind că Donia avea să moară atunci când Aislinn urma să-l accepte – se confruntase cu realitatea groaznică a situației. Trebuia să facă orice ar fi fost necesar pentru a câștiga. Nu mai avea timp de așteptat. Nu putea să o forțeze, dar avea nevoie de puterea de convingere a zânelor, să-i ofere prea mult vin, să-l amenințe pe Seth... Aislinn avea să-l accepte. Nu mai existau alte opțiuni.

– Cum a fost? întrebă Niall când începură să meargă pe stradă, cu gărzile în spatele lor. Arăți mai bine decât seara trecută.

– E – începu, dar se opri imediat. Nu știu. Moira era mama ei.

– Au. Niall se strâmbă.

Keenan trase aer în piept să se liniștească.

– Dar există modalități de a o convinge – lucruri pe care nu vreau să le fac.

Niall interveni:

– Lucrurile de care vorbea Tavish?

Deși tonul lui Niall era dur, Keenan nu-și schimbă expresia.

– E vorba de afaceri. Aș putea să-i aduc muritorul în mansardă, să-l dau fetelor, să o las să-l vadă vrăjit și fără simțuri.

– Nu e genul tău. Nu se întâmplă așa ceva la Curtea Verii. Niall le făcu un semn gărzilor, iar acestea schimbară direcția, conducându-l încet spre o altă stradă.

– Nu va mai exista nici o Curte a Verii dacă Beira o ucide pe Aislinn, spuse Keenan. Nu îi plăceau opțiunile, dar merita oare soarta tuturor zânelor verii și a tuturor muritorilor să depindă de supărarea unei fete?

– Adevărat. Niall coti între două magazine, luând-o pe o alee îngustă. Știu că Tavish crede că este necesar să se acționeze repede – indiferent de costuri – dar și eu am fost alături de tine cât a fost el.

– Așa e, spuse Keenan încet. Știa că Niall era chiar mai sensibil în ceea ce privea problemele legate de alegeri.

Chipul lui Niall se întunecă, făcându-l să pară aproape bolnav. Vocea îi sună spartă când spuse:

– Nu trece de limitele acestea, Keenan. Nu dacă există o cale să nu o faci. Nu ai tolerat niciodată asta – dacă regele nostru o face, de ce ar face restul zânelor altfel?

Niall se opri punând mâna pe brațul lui Keenan.

În umbrele aleii din fața lor, câteva zâne-ciulin încolțiseră un spiriduș de pădure, care era cu spatele la zid. Se ruga de ele. Nu îl atingeau, dar căzuse în capcana pe care o închisese propria gardă a lui Keenan. Oamenii-măceș blocaseră ieșirea de pe alee, nelăsând pe nimeni să intre sau să iasă.

Pielea lui era deja brăzdată de tăieturi sângerânde acolo unde mâinile acoperite de scaieți ale zânelor întunericului îl atinseseră. Tunica lui era toată zdrențe, lăsându-i să se vadă abdomenul plin de sânge.

– Scena asta e pentru mine? întrebă Keenan întorcându-se încet către Niall.

– Da. Niall coborî tonul, dar expresia de pe chipul lui era sfidătoare. Își îndreptă umerii care îi înțepeniseră. Nu te pot influența cu autoritate paternă așa cum o face Tavish sau cu dragostea melancolică a Fetei Iernii.

– Și înscenezi un atac? Toată ranchiuna pe care o simțise Keenan vreodată față de atrocitățile comise de zânele întunericului părea să îl inunde în timp ce se uita la sfetnicul lui – prietenul lui – și apoi la scena orchestrată în fața lor.

– Am pus gărzile să le găsească și să le aducă aici. Asta – Niall făcu un gest spre grupul celor trei aflați pe alee – este ceea ce face Curtea întunericului. Nu a fost niciodată modul în care am acționat noi.

La semnalul lui Niall, gărzile dintre zânele întunericului și spiriduș făcură un pas înapoi, lăsând spiridușul la mila lor.

Zânele întunericului începură să râdă când puseră mâna pe spiriduș.

Tunica spiridușului dispăruse, lăsându-l cu bustul gol. Țipa și implora:

– Vă rog!

Una dintre zâne străpunse brațul spiridușului, pironindu-l de zidul din spatele lui, prins în capcană și fără apărare.

– Îl împărțim, strigă una dintre zânele întunericului în timp ce lingea încheietura însângerată a spiridușului.

Cu voce sugrumată, Niall întrebă:

– Ai fi în stare să faci asta? Să privești cum îl rănesc pe muritorul reginei? Ai vrea ca la curtea ta să se întâmple așa ceva? Privește-le – le arătă pe zânele întunericului, una dintre ele tocmai se lingea pe buze în timp ce spiridușul încerca să-și elibereze picioarele de sub ea – în asta ai vrea să-ți transformi curtea?

Keenan nu-și putea lua privirea de la spiridușul care plângea, care se lupta cu disperare în ciuda șanselor, în ciuda faptului că acum era țintuit de perete de ambele brațe.

– Nu e același lucru.

Folosindu-și picioarele, spiridușul apucă un bărbat-măceș de mijloc și îl trase în fața lui ca pe un scut. Gardianul părea cu adevărat afectat când încercă să se desprindă de el.

– Nu? Niall replică pe un ton ce nu încerca să-i ascundă dezgustul. Ai face *asta* la curtea ta?

Keenan se dezlănțui și îl atacă pe Niall, dându-i un pumn care îl puse jos. Din buza lui Niall, din locul în care se zgâriase de dinți, începu să curgă sânge.

Nici una dintre gărzi nu se mișcă și nu își luă privirea de la spiriduș.

O alta dintre zânele întunericului spuse:

– E bine, nu-i așa?

Celalte zâne ale întunericului izbucniră în râs.

Keenan continua să se uite la Niall, care era chircit la pământ.

– Voi face ce trebuie pentru a o opri pe Beira. Și dacă trebuie... să folosesc altceva decât cuvinte cu Seth și Aislinn, mă voi asigura că nu e nimic violent.

Deși ura chiar gândul acesta, nu putea să lase ca dezgustul lui să îi condamne pe toți. Poate că Aislinn îl disprețuia, dar nu putea să *o* lase să plece. Cu timpul, avea să înțeleagă. Dacă nu, va face tot ce avea să îi stea în putere să se revanșeze.

– Nu contează. Nu pentru ea. Mi-ai zis ce ți-a spus după bâlci, cât de îngrijorată era – Niall înclină capul, arătând că este supus prin gesturi, chiar dacă cuvintele îi erau sfidătoare – dacă o silești sau le permiți fetelor să îl folosească, vei pierde. Era o vreme când așa ceva nu ar fi fost privit ca o violare. Astăzi, este.

Cu furia abia stăpânită, Keenan le spuse gărzilor:

– Eliberați-l! Luați-le de aici! Acum!

Părând uşuraţi, gărzile – care erau cu mult mai numeroase decât zânele întunericului – eliberară rapid spriduşul şi alungară zânele întunericului care încă mai rânjeau.

Spiriduşul plângea, agăţându-se de una dintre gărzi, care îşi scosese jacheta şi o pusese pe el.

– Nu este acelaşi lucru, insistă Keenan.

Îşi şterse sângele lui Niall de pe încheieturi şi îi întinse acestuia mâna.

– Cu tot respectul pe care vi-l port, regele meu, este exact acelaşi lucru şi ştiţi asta la fel de bine ca mine. Niall acceptă mâna întinsă de Keenan şi se ridică. Făcu un semn cu capul înspre spiriduşul plin de sânge. Ăsta plânge din cauza rănilor de pe piele. Beira le răneşte mult mai rău şi păstrează tăcerea. Plânge de frica a ceea ce ar fi putut urma. A luptat să prevină ceea ce i-ar fi făcut ei.

Niall nu spunea nimic nou pentru Keenan, dar pur şi simplu nu mai existau opţiuni dacă Aislinn continua să-l refuze. Trebuia să fie de acord şi nu ştia cum s-o convingă să facă asta. Nu era interesată de el din punct de vedere romantic; faptul că îi displăceau zânele era un obstacol major. Implicarea ei în povestea cu muritorul era un alt obstacol, iar acum dezvăluirile despre Moira păreau să fi eliminat şi ultima şansă pe care ar fi putut să o aibă.

După ce câteva dintre gărzile sale conduseră cu grijă spiriduşul, Keenan începu din nou să se plimbe. Încet, întrebă:

– Dacă am de ales între asta şi moartea ei, *moartea noastră,* ce m-ai sfătui să aleg?

– Poate trebuie să o întrebi pe ea.

Niall făcut un gest în spatele lor.

Keenan se întoarse şi o văzu: Aislinn, regina lui încăpăţânată.

Niall făcu o plecăciune; gărzile care mai erau cu el făcură la fel.

Keenan întinse mâna, plin de speranţă.

Ea îl ignoră, băgându-şi mâinile în buzunarele jachetei de piele, cu câteva numere prea mare, pe care o avea pe ea. Nu era a ei şi ştia fără să întrebe că era a muritorului ei.

Se uită urât la el.

– Am crezut că ne vom plimba şi că vom vorbi. A trebuit să-i cer uneia dintre gărzile tale să mă ajute să te găsesc.

Keenan clipi, uimit de cât era de imprevizibilă.

– Nu înţelesesem că...

– Bunica nu dorea să vorbească. Mi-a dat bani să fug. Nu cred că aş ajunge foarte departe – păşi destul de aproape de el, cât să-i facă firele subţiri de păr să îi zboare sub răsuflarea lui – nu-i aşa? Aş putea să scap de tine cu fuga?

– Mă îndoiesc, zise el, dorindu-şi pe jumătate să poată să răspundă aşa cum şi-ar fi dorit ea.

– Mama nu a avut succes dacă a fugit, nu? Şopti şi se uită în sus la el, cu o expresie de neconfundat în ochi. Aşa că, vorbeşte. Păreai destul de insistent atunci când mă ameninţai.

Pentru prima dată, lui Keenan îi venea să facă un pas înapoi, departe de ea. Nu o făcu. Mai devreme, la ea acasă, se simţise mai sigur pe el. Acum, după avertismentele lui Niall şi cu strigătele spiriduşului proaspete în minte, cu Aislinn uitându-se la el cu ochi întunecaţi, trebui să se lupte pentru a-şi găsi echilibrul.

Ea nu se dădu înapoi, dar se uită la gărzile care stăteau – în continuare invizibile – în jurul lor.

– Putem să avem puțin spațiu?

– Sigur. Keenan le făcu un semn gărzilor, bucuros să aibă o problemă mai familiară de rezolvat. Adesea găsea prezența gărzilor sufocantă.

Se dădură la o parte, mărind perimetrul cercului lor protector.

Cu o mână în șold, Aislinn ridică bărbia și se uită la Niall, care rămăsese în spatele lui.

– Și tu, unchiule...

Cu un zâmbet larg, Niall făcu un pas înainte și se plecă.

– Niall, stăpâna mea, sfetnic de curte al regelui nostru în aceste ultime nouă secole.

– Lasă-ne singuri, Niall, spuse ea cu aceeași hotărâre în glas, destul de în largul ei să dea deja ordine.

– Porunca dumneavoastră. Niall deveni invizibil și se alătură gărzilor.

Odată ce se îndepărtă, la o distanța la care nu putea să-i audă, Aislinn își miji ochii și spuse:

– E realmente stupid să ne amenințí pe mine și pe Seth.

– Eu...

– Nu, îl repezi ea, întrerupându-l înainte ca el să poată să spună ceva în apărarea lui – nu că ar fi *avut* ceva în apărarea lui pe care ea să-l găsească acceptabil. Nu te pune cu mine. Nu te apropia de bunica și de Seth. Este primul lucru pe care trebuie să-l stabilim dacă avem de gând să vorbim.

– Ah? Nu se dădu înapoi. În afară de Donia și de Beira nimeni nu folosise acest ton cu el. Poate că era un rege cu puterile legate, dar era totuși rege.

– Da. Îl împinse cu ambele mâini. Ai nevoie de mine pentru a-ți recăpăta puterile de la Regina Iernii, nu?

– Da, fu el de acord, rostind cuvintele cu greutate.

– Deci, dacă mi se întâmplă ceva, s-a dus norocul tău? Spun bine ce spun?

Își ridică și mai mult bărbia.

– Da.

– Dacă tu crezi că amenințările or să mă facă să cooperez, ești prost. Nu am s-o fac. Dădu din cap o dată, de parcă ar fi vrut să confirme cuvintele. Nu te voi lăsa să mă folosești drept scuză pentru a-i răni pe cei pe care îi iubesc. Ai înțeles?

– Da, spuse el după ce își drese vocea.

Atunci, ea se îndepărtă, mărind ritmul pașilor.

Gărzile se grăbiră pentru a ține pasul cu ea, la fel făcu și el.

După câteva momente încordate, o întrebă:

– Deci, ce propui? Tu ești Regina Verii.

– Sunt, spuse încet. Cred asta, dar treaba e că – tu ai nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie de tine.

– Și ce dorești? o întrebă cu grijă. Nu mai întâlnise niciodată vreun muritor – de fapt, nici vreo zână – care să-i întreacă în așa măsură așteptările.

Păru pentru un moment melancolică.

– Libertate. Să nu știu nici măcar că există zâne. Să fiu muritoare. Dar nici unul dintre lucrurile acestea nu pot fi o alegere.

Își dorea să o atingă, dar nu o făcu. Era la fel de inabordabilă ca atunci când o întâlnise pentru prima dată – nu din cauza fricii, ci a hotărârii.

– Spune-mi ce vrei și ce pot să-ți ofer. Am nevoie să domnești alături de mine, Aislinn.

Își mușcă din nou buzele și apoi – încet, de parcă ar fi fost o șoaptă – spuse:

– Pot să fac asta. Nu e ceea ce-mi doresc, dar nu văd cum aș putea refuza dacă într-adevăr asta sunt.

– Spui da? Se uită la ea cu gura căscată.

Ea se opri și îi surprinse privirea – expresia hotărâtă ci-tindu-se din nou pe chipul ei.

– Dar nu voi trăi cu tine și nici nu voi fi *cu* tine.

– Dar tot ai nevoie de o cameră în mansardă. Nu spuse „când vor fi probleme", dar aveau timp să se ocupe de asta mai târziu. Capetele încoronate puteau fi omorâte: mama lui dovedise lucrul ăsta. Vor fi momente în care consiliile vor ține până târziu sau...

– Camera mea. Nu cu tine.

El încuviință dând din cap. Își permitea să aibă răbdare.

– Și nici nu voi înceta să merg la școală, adăugă ea.

– Putem angaja tutori... începu el.

– Nu. Școală, apoi colegiu. Părea hotărâtă, extrem de hotărâtă.

– Colegiu. Vom găsi unul care să fie bun pentru tine.

Dădu din cap. Poate că nu îi plăcea insistența ei de a fi independentă – la vremea când începuse să o caute, femeile erau mai docile –, dar faptul că se agăța de lumea muritorilor nu era ceva nerezonabil în circumstanțele în care se afla ea. Curtea lor putea chiar să beneficieze de pe urma acestor lucruri.

Și apoi, îl răsplăti cu un zâmbet aproape prietenesc, părând ciudat de cooperantă.

– Pot să fac asta dacă e o *slujbă,* știi?

– O slujbă? repetă el.

– O slujbă. Vocea ei avea un ton ciudat, de parcă ar fi zâmbit șăgalnic în timp ce o rostea.

El nu spuse nimic pentru a umple tăcerea care se așternu după ce ea articulă ultimul cuvânt. *O slujbă?* Consoarta lui vedea uniunea lor ca pe o slujbă?

– Nu știu. Nu mă cunoști. Îi aruncă o nouă privire ciudat de intimidantă. Pot munci alături de tine, dar asta e tot. Eu sunt *cu* Seth. Asta nu se va schimba.

– Așadar, ceri să-ți păstrezi muritorul? Încercă să-și păstreze tonul egal, dar îl durea. Știa că la asta se referise și mai înainte, dar faptul că o spusese făcea ca totul să sune mult mai real. Regina lui – partenera pe care i-o sortise destinul – avea de gând să rămână cu altul, cu un muritor, nu cu el.

Își ridică din nou bărbia.

– Nu. Îl păstrez. Nu cer nimic.

Nu protestă, nu sublinie faptul că muritorii erau atât de trecători. Nu îi spuse că o așteptase, *doar pe ea,* întreaga lui viață. Nu îi reaminti cum dansaseră și râseseră la bâlci. Nimic din toate acestea nu conta. Nu acum. Tot ceea ce conta era că spusese da.

– Asta e tot? o întrebă cu blândețe.

– Deocamdată. Vocea îi slăbise, nemaifiind plină de furie și agresivitate. Păru pierdută pentru un moment și apoi, ezitând, întrebă: Deci?

Dorea să se bucure, să o ia în brațe și să o învârtă până ce avea să își regândească termenii, să plângă pentru că spusese nu și, în același timp, pentru că spusese da. În schimb, zise:

– Deci, regina mea, o căutăm pe Donia.

Scoase un telefon mobil și formă numărul Doniei. Era plecată – sau nu dorea să-i răspundă – așa că îi lăsă un mesaj să-l sune.

După ce închise telefonul, trimise gărzile să o găsească.

– Știu unde stă, murmură Aislinn. Ne putem întâlni acolo. Poți să mă suni și...

– Nu. Așteptăm împreună. Acum, că era lângă el, Keenan era hotărât să nu o piardă din ochi până ce nu se termina totul. Nu era sigur dacă avea să fie vreodată în stare să o piardă din ochi. Fie că o vezi ca pe o slujbă sau nu, tu ești regina mea, cea pe care am așteptat-o. Voi fi alături de tine.

Își încrucișă brațele peste piept, îmbrățișându-se.

– Îți aduci aminte când mi-ai cerut să o luăm de la capăt – se uită emoționată la el – putem să o facem de data asta, pe bune? Să încercăm să fim prieteni? Va fi mult mai ușor dacă încercăm să ne înțelegem, nu? Întinse mâna de parcă ar fi vrut să i-o strângă pe a lui.

– Prieteni, spuse și el, luându-i mâna într-a lui. Îl surprinse absurditatea situației – regina care îi era destinată vedea domnia lor ca pe o slujbă împărțită între prieteni. În toate visele lui legate de găsirea reginei, de ajungerea, în final, în acest punct, Keenan nu își imaginase niciodată că va fi vorba de o încercare de a obține prietenia cuiva.

După ce ea își eliberă mâna, stătură un moment într-o tăcere stânjenitoare până ce el întrebă:

– Și unde ai merge dacă nu aș fi cu tine?

– La Seth.

Se îmbujoră ușor.

Keenan se așteptase la așa ceva; se părea că Aislinn se îndrepta către muritorul ei – *către Seth*, se corectă – din ce

în ce mai mult. Keenan îi aruncă ceea ce spera a fi un zâmbet încurajator și anunță:

– Aș vrea să-l cunosc. *Pot face asta.*

– Serios? Părea mai suspicioasă decât surprinsă. Fruntea i se încreți încruntându-se ușor. De ce?

Ridică din umeri.

– Acum, e parte din viața noastră.

– Da...

– Așa că ar trebui să-l cunosc. Se îndepărtă astfel încât ea să nu-i poată vedea fața; oprindu-se înainte de a da colțul străzii pentru a întreba: Mergem?

CAPITOLUL 29

Locul lor de popas și de odihnă favorit este sub un măceș... [care este] sacru pentru zâne și care, în general, [se află] în centrul unui cerc de zâne.

– *Legende vechi, farmece mistice și superstiții din Irlanda*, de Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn rămase nemișcată în timp ce Keenan mergea mai departe. Unele dintre gărzi așteptau în spatele ei; altele se mutară în fața lui Keenan, ca un gard viu în jurul lor.

– Să te prezint lui Seth, repetă ea cuvintele. Părea cât de cât logic să îi prezinte unul altuia. Cel puțin de asta încerca să se convingă sigură, sperând că așa avea să nu mai simtă că i se strânge inima în piept.

Merseră așa – într-o tăcere tensionată – până ce aproape ajunseră la calea ferată.

– E o persoană bună, Seth ăsta al tău?

– Da. Zâmbi în sinea ei; nu se putea abține.

Câteva dintre gărzi se traseră înapoi, cu chipurile pline de durere, când ajunseră în zona căii ferate.

Pe buzele lui Keenan înflori un zâmbet straniu, pe jumătate uimit și murmură:

– Nu am petrecut mult timp în preajma bărbaților muritori. Cei pe care i-am cunoscut nu au părut foarte prietenoși când le-am curtat pe celelalte fete.

Ea își înăbuși un zâmbet.

– Crezi?

– Poftim?

În glas i se simțea suspiciunea.

– Keenan, ești frumos. Ai toată înfățișarea asta – făcu un gest către pantalonii lui kaki și către puloverul verde închis, care ar fi arătat obișnuit pe majoritatea oamenilor, în cazul lui arătând uluitor – mortală și uimitoare în favoarea ta. Majoritatea fetelor probabil că se calcă în picioare pentru a vorbi cu tine.

– Majoritatea, dar – făcu o pauză pentru a-i arunca un zâmbet ștrengar – nu toate.

Ea se uita către ușa încă închisă a lui Seth înainte de a-i răspunde:

– Dar tot am observat cum arăți.

– Desigur. Ești muritoare.

Ridică din umeri de parcă s-ar fi așteptat la afirmația ei.

Și ea se gândi că probabil așa și era. Văzându-l lipsit de adăpostul pe care i-l oferea înfățișarea umană era de parcă s-ar fi uitat la un răsărit perfect peste ocean, de parcă ar fi văzut o ploaie de stele în deșert și apoi de parcă a-i fi fost întrebat de cineva dacă vrei să păstrezi toate astea doar pentru tine.

Își mușcă obrazul ca să nu râdă la ideea că el ar fi putut să încerce să se împrietenească cu Mitchell sau Jimmy sau cu aproape oricare altul dintre prietenii lor. Nu erau nicidecum pregătiți pentru a ieși în public cu Keenan – chiar dacă ar fi purtat o înfățișare umană obișnuită. Chicoti un pic și el se uită la ea, încruntându-se ușor.

– Ce e?

– Nimic, spuse uşor amuzată. Apoi, îi trecu altceva prin minte. Şi zânele se poartă tot aşa cu tine?

– Sunt Regele Verii. Se încruntă din nou nedumerit.

Atunci, Aislinn izbucni în râs, din toată inima.

– Ce e? o întrebă din nou.

Încercând în continuare să-şi stăpânească râsul, Aislinn se întoarse către Niall.

Ezitând, acesta o întrebă:

– Regina mea?

– Dacă îi faci avansuri unei zâne, unei fete, răspunde, ăăă, de fiecare dată la interesul tău?

Aislinn privi cum chipul lui devine la fel de uimit ca al lui Keenan.

– Sunt sfetnicul regelui. Fetele Verii au dorinţe... Se uită lung la Keenan, de parcă ar căutat aprobarea lui. Keenan ridică din umeri. Regele nostru are doar un număr limitat de ore pentru a se relaxa. Gărzile, Tavish şi cu mine facem tot posibilul să le mulţumim pe fete.

Îi dispăru zâmbetul.

Întorcându-se de la o zână la alta, întrebă:

– Câte fete *sunt?*

Keenan ridică o mână într-un gest de aşteptare. Apoi se uită la Keenan şi spuse:

– Nu mai mult de optzeci acum?

Niall dădu din cap încuviinţând.

Keenan adăugă:

– Sunt mult prea numeroase şi nu pot avea grijă de ele fără ajutor.

Aislinn întrebă nevenindu-i să creadă:

– Deci nimeni nu spune nu?

– Sigur că o fac – nu lui Keenan – ci nouă. Niall îi aruncă o privire care spunea că îi găsea întrebările la fel de ciudate ca şi Keenan. Dar, apoi, e doar una dintre celelalte. Ele sunt *Fetele Verii*, regina mea. Vara este pentru plăceri, frivolitate, pentru...

– Am înţeles, îl întrerupse ea. Deci, curtea ta...

– Curtea noastră, o corectă Keenan.

– Bun. Curtea *noastră* este destul de afectuoasă?

Era rândul lui Keenan să râdă.

– Cam aşa ceva... Dar tânjesc şi să danseze, le place muzica, să râdă... O luă de mână şi o învârti, lăsând pentru un moment să-i dispară înfăţişarea umană, astfel încât soarele cald să o învăluie. Nu suntem reci precum Curtea Iernii sau cruzi precum Curtea întunecată. Nu suntem reţinuţi precum înalta Curte, care se ascunde în *cealaltă lume* a lor.

Aislinn le surprinse pe gărzi zâmbindu-le, părând mai fericite în momentul în care Keenan izbucni în râs. Şi ea se simţi mai fericită şi se întrebă dacă nu cumva asta se întâmpla pentru că era, şi ea, parte din Curtea Verii acum.

Se scutură de starea care o cuprinsese şi întrebă:

– Deci zânele care le fac rău oamenilor nu sunt ale noastre?

Zâmbetul lui Keenan dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Multe nu, dar unele sunt. Odată ce o să fim puternici – făcu o pauză şi îi luă mâna şi se uită la ea atât de intens încât trebui să se străduiască din răsputeri să nu fugă – o să putem face mai multe să le oprim. Curtea Verii este cea mai instabilă dintre curţi, cea mai pasionată. Fără

conducerea tatălui meu, nu toate și-au limitat pasiunile la scopuri onorabile. Avem multe lucruri de făcut.

– O, spuse Aislinn. Imensitatea sarcinii pe care și-o asumase i se înfățișă brusc, părând imposibil de descurajantă.

Probabil că Keenan văzu îngrijorarea din privirea ei, pentru că adăugă imediat:

– Dar ne vom și relaxa. Curtea Verii este locul dansului și al dorinței. Să muncim doar ar fi la fel de nefiresc pentru natura noastră cum ar fi să lăsăm lucrurile întunecate să treacă nepedepsite.

– Este destul de important lucrul pe care sunt de acord să îl fac, nu? Își strânse mâinile în pumni, pentru a nu se vedea că îi tremură.

Vocea lui era precaută în momentul în care fu de acord:

– Este.

– Și ce, nu știu cum să zic, trebuie să *fac?*

– Trezești pământul când iarna trebuie să-și slăbească puterea; visezi la primăvară cu mine. Îi luă mâinile – desfăcându-i degetele astfel încât palmele ei să stea deschise deasupra mâinilor lui – și spuse: închide ochii.

Tremurând, făcu cum i se zise. Îi simți respirația pe chip în timp ce îi vorbea murmurând încet.

El spuse:

– Și au visat cum rădăcinile subțiri străpung solul și creaturile cu blană întinzându-se în culcușurile lor, au visat peștii zbenguindu-se în râuri, șoarecii de câmp strecurându-se prin ierburi și șerpii încălzindu-se la soare pe pietre. Apoi, Regele și Regina Verii au zâmbit noii vieți pe care o treziseră.

Și ea putu să vadă toate acestea – lumea întinzându-se ca un animal gigantic care dormise prea mult, scuturându-se de zăpada care o ținuse în adormire atât de multă vreme. Își simți trupul strălucind, știa că strălucește, și nu voia să se oprească. Vedea salcia albă pe care o auzise foșnind în vânt când îl văzuse pentru prima dată pe Keenan; simțea gustul delicat al florilor de primăvară. Împreună, aveau să trezească la viață creaturile, însuși pământul. Vor privi lumea care se trezește și se vor bucura.

În timp ce deschidea ochii pentru a-l privi, își dădu seama că plânge.

– E atât de... impresionant. Lucrurile care trebuie să înceapă din nou viața... Cum aș putea eu? Noi? Și dacă dau greș?

Keenan îi cuprinse obrajii în palme.

– Nu vom da greș.

– Și restul? Chestiile care țin de curte? Își șterse obrajii încercând să nu tresară când văzu că lacrimile sunt aurii. Repede, își băgă mâinile în buzunare și începu din nou să se plimbe. Nu știu să conduc pe nimeni.

Mergând alături de ea, el ridică din umeri:

– Ai să înveți. Voi fi lângă tine. Eu *știu* cum să conduc. Dar azi să nu ne gândim deloc la asta. Și asta e frumusețea verii. Sunt baluri pe care trebuie să le dăm și la care trebuie să dansăm. Dacă noi ne bucurăm, și curtea noastră o va face. Este o datorie la fel cum este și aceea de a merge pe pământ.

– Bun, pare o treabă ușoară. Să trezim pământul, să-i conducem pe cei care nu sunt de condus, să reparăm chestiile stricate și să petrecem. Înghiți cu dificultate când

intrară în curtea lui Seth, ambii îngrijorați față de importanța sarcinii și de ciudățenia de a-i spune lui Seth. Cred că oricine se poate descurca cu o listă așa de mică?

– Nu, dar Regina Verii poate, o asigură Keenan; apoi o ferici cu un ultim zâmbet orbitor înainte de a-și concentra atenția asupra ușii care se deschidea și de a spune: Cu toate acestea, azi, începem doar cu un prim pas. Îl întâlnesc pe iubitul reginei mele și încerc să mă împrietenesc cu un muritor, da?

– Mda. Asta se poate face.

Dădu din cap de parcă ar fi dorit să scape de tensiune, dar apoi ridică privirea.

Seth aștepta la fel de răbdător cum o făcuse și cu o zi înainte. Restul grijilor ei, schimbările prin care trecea, lumea însăși își pierdură din importanță. *Cum se va simți Seth?*

Pentru o secundă, se îngrijoră că lucrurile vor părea stranii după noaptea trecută, că nu o va mai dori, că va fi furios că îi adusese zânele în casă. Dar el nu se panicase – în ceea ce îi privea pe ei doi sau pe zânele din jurul ei. În afară de ea și de Keenan, toate erau invizibile, dar știa că Seth le putea vedea și că era destul de conștient cine era cel care stătea lângă ea.

Expresia lui Seth era de nedescifrat, dar întinse mâna și spuse:

– Salut.

Apoi, curtea, Keenan, Niall, gărzile – toate erau uitate în momentul în care se strecură în brațele lui Seth.

După ce văzu chipurile lui Aislinn și al muritorului ei, lui Keenan îi fu mai ușor să creadă că regina lui făcea singura

alegere pe care putea să o facă. Cunoștea această expresie, o văzuse în ochii câtorva fete, o văzuse în ochii Doniei.

– Haide. Seth îi făcu un semn să îl urmeze. Apoi se opri și se uită la Aislinn. Dacă el...

Ea se opri.

– Ăăă. Poți intra?

– Pot. Keenan schimbă o privire scurtă cu Niall, în momentul în care devenise evident că Seth știa ce sunt ei și aversiunea zânelor față de oțel.

Ce altceva i-a mai spus? Curiozitatea fiindu-i odată stârnită, adăugă:

– Oțelul rece nu poate face rău unui monarh.

Seth se prinse imediat. Ridică o sprânceană și spuse:

– Deci asta înseamnă că tu ești Keenan.

Aislinn tresări. Niall și gărzile înghețară. Keenan izbucni în râs. *E îndrăzneț.*

– Eu sunt.

– Ei bine, din moment ce casa nu îți va face rău... Seth nu mai continuă propoziția, în timp ce o conduse pe Aislinn înăuntru.

Keenan îi urmă în interiorul umbros. Era mic, dar bine întreținut. Primul lui gând fu că Doniei i-ar fi plăcut – dacă nu ar fi fost vorba de imposibilitatea de a fi înconjurată de atât de mult oțel.

– Vrei ceva? Seth era în bucătăria lui micuță, punând un soi de mâncare cu orez în cuptorul cu microunde. Ash trebuie să mănânce.

– Sunt bine.

Se îmbujoră.

– Ai mâncat ceva azi?

Seth aşteptă un pic şi, cum ea nu răspunse, se întoarse la dulapul lui şi începu să scoată farfuriile.

Părerea lui Keenan despre Seth deveni şi mai bună.

– Eu, ăăă, am de gând să o fac. Chestia cu regina, spuse Aislinn timid.

Se aşeză pe un colţ al canapelei.

– Mi-am dat seama de asta când te-am văzut cu el aici.

Seth îi aruncă lui Aislinn o sticlă de apă şi se uită la Keenan aşteptând ca acesta să vorbească.

Acesta întinse mâna şi prinse apa pe care Seth i-o aruncase.

Cuptorul cu microunde se opri cu un clinchet. Nimeni nu vorbi pentru o clipă, cât Seth aşeză mâncarea.

Apoi, întrebă:

– Deci, ce înseamnă asta pentru noi?

– Nimic, cred. Aislinn se uită lung la Keenan. A fost una dintre condiţiile mele ca să accept slujba.

Keenan se aşeză pe unul dintre scaunele colorate şi aşteptă.

– Şcoala?

Seth îi dădu un bol cu mâncare şi se aşeză lângă ea. Simţi că este un pic încordat în momentul în care îşi ridică picioarele şi se rezemă de el.

– Şi asta e rezolvată, spuse ea.

Seth făcea faţă situaţiei cu aplomb considerabil, dar lui Keenan nu îi scăpară gesturile posesive ale muritorului – atingerile întâmplătoare care anunţau o legătură fizică cu Aislinn.

După ce îi dădu de mâncare lui Aislinn, Seth se întoarse către Keenan.

– Şi acum ce se întâmplă?

– Aislinn vine cu mine la Donia şi devine regină.

Keenan se controlă şi nu se arătă iritat că era luat la întrebări. Amândoi voiau acelaşi lucru – binele lui Aislinn.

Seth părea cu adevărat stânjenit.

– O s-o doară?

Aislinn păru surprinsă de întrebare, rămânând cu furculiţa plină în aer.

– Nu, zise Keenan. Şi după aceea, nu mai sunt multe lucruri din lumea ta sau a mea care s-o poată răni serios.

– Cum rămâne cu cealaltă, Regina Iernii? Seth îşi împletise degetele în părul lui Aislinn, mângâind-o absent în timp ce vorbea.

– Ea poate în continuare. Monarhii se pot răni sau chiar ucide unul pe celălalt.

– Monarhii ca tine, replică Seth. *Tu* poţi să-i faci rău.

– Nu o voi face. Keenan se uită la Aislinn, încolăcită lângă Seth, părând fericită. Era ceea ce dorea pentru ea, fericire. Erau puţine lucruri pe care ar fi putut ea să le ceară şi să i le refuze – chiar dacă asta însemna că se află deocamdată în braţele altuia. I-am promis solemn.

Stăteau acolo, în tăcere, în timp ce Aislinn mânca, până ce, în final, ea întrebă:

– Seth poate veni cu noi?

– Nu. Fără muritori, nu la test. Nu ar fi sigur pentru el, răspunse Keenan cu grijă, rezistând impulsului de a răspunde faţă de pericolul de a avea un muritor acolo. Chiar şi fără Vedere, strălucirea ar fi fost orbitoare când puterea lui ar fi dezlănţuită, când s-ar fi început să se infiltreze puterea în Aislinn.

Aislinn puse bolul deoparte şi se mută în braţele lui Seth.

Lui Keenan nu îi scăpă tensiunea din ochii lui Aislinn. Trase aer în piept și adăugă:

– Totuși, după, îl poți aduce la Rath cu noi. Ni se poate alătura la sărbătoare.

– Și, cum rămâne cu faptul de a le vedea... a *ne* vedea – se corectă înainte să o facă Keenan – îi dăm vederea și așa e mai ușor.

– Un monarh poate autoriza asta. Keenan zâmbi simțind atenția ei față de detalii. Cu adevărat avea să fie o regină minunată.

– Deci, dacă tu...

– Sau *tu*, Aislinn, interveni el.

– Exact. Dacă unul din noi ar aproba asta, ar fi în regulă să găsim o modalitate de a ne vedea? Continuă cu o notă ciudată, aproape de frică în voce.

– Deja aprob asta. Trebuie doar să facem rost de ingrediente. Am o carte la mansardă. Lui Keenan nu îi scăpă schimbul lor de priviri. Doar dacă nu ați găsit deja o astfel de rețetă?

Nici unul din ei nu răspunse. Nici nu era nevoie. Lăsă să-i scape printre dinți un blestem, știind exact unde ar fi putut găsi o astfel de rețetă. Cine altcineva le-ar fi putut da un asemenea lucru? Renunță la subiect și spuse:

– Va trebui să mai lucrăm la modul în care îți ascunzi emoțiile. E cazul pentru amândoi. Acum, că Aislinn e o zână a verii, sentimentele ei vor fi mai *volatile*. Asta e natura curții noastre.

Văzându-l pe Seth încruntându-se, Keenan oftă.

– Vei fi destul de mult timp prin preajmă încât va fi folositor și pentru tine. Sunt lucruri pe care ai face bine să le știi dacă vei fi împreună cu regina mea.

Aislinn nu spuse nimic, dar pe chipul lui Seth se citi încordarea. Îi susținu privirea lui Keenan pentru câteva clipe, iar Keenan își dădu seama că muritorul nu era conștient de competiția lor inevitabilă pentru atenția lui Aislinn.

Respectul lui Keenan pentru Seth crescu. Muritorul o iubea pe Aislinn destul de mult cât să stea lângă ea, în ciuda faptului că toate erau împotriva lui. Era o calitate admirabilă.

Și, în timp ce vorbeau – nu despre curte sau viitor, ci vorbeau pur și simplu, încercând să afle mai multe unul despre altul – Keenan descoperi că e surprinzător de tolerabil să stea lângă regina lui și iubitul ei.

Cu toate acestea, se simți totuși ușurat când sună Donia ca să-i spună că era acasă, așteptându-i, și să se grăbească. Cotoroanțele Beirei se plimbaseră prin tot Huntsdale-ul, provocând haos. Zânele de la înalta Curte începuseră deja să plece din oraș, nedorind să stea acolo cât lucrurile erau agitate.

Desigur, ele *nu doresc să stea.*

Oftă. Ar fi bine să aibă cel puțin o altă curte care să încerce să oprească necazurile decât să le pornească sau să fugă de ele.

După ce puse jos receptorul, Keenan le spuse lui Aislinn și Seth care erau comentariile Doniei și se pregătiră să plece.

Aislinn părea nedornică să-l părăsească pe Seth, în ciuda asigurărilor sale șoptite că o va vedea în scurtă vreme.

Vorbind încet, Keenan îi reaminti:

– Cotoroanțele nu pot intra, dar Beira poate. Până ce ne întoarcem, trebuie să rămâi aici. Nu vreau să ajungi la mila ei.

– Bunica. Bunica e singură, șopti Aislinn, cu ochii mari. Apoi dispăru pe ușă, alergând.

Keenan se opri doar o clipă, uitându-se la Seth.

– Stai aici. Ne întoarcem cât de repede putem.

Seth dădu din cap și îl împinse spre ușa deschisă pe jumătate.

– Ai grijă de ea.

Afară, Niall deja trimitea gărzile după Aislinn.

– Lasă și pe cineva să aibă grijă de el, îi dădu Keenan instrucțiuni din fugă, urmând-o pe Aislinn, sperând că își făcea griji degeaba, că Elena era în siguranță.

Când ajunse Aislinn, ușa era larg deschisă. Intră în camera de zi. Televizorul era deschis, dar nu o văzu pe bunică. Dădu colțul spre o altă:

– Bunico?

În spatele ei, gărzile intrară în cameră.

Pe podea, cu ochii închiși, zăcea bunica.

Aislinn se repezi la ea, îi luă pulsul, verifică dacă mai respiră. Bunica era în viață.

– E...

Keenan o trase în picioare și îngenunche lângă bunică.

– E rănită, spuse Aislinn. Veniți cu toții cu noi la spital. Dacă se apropie cineva de ea, *tu* îl vei opri.

Sumbru, Keenan dădu în cap aprobator.

– E ordinul reginei voastre.

Gărzile făcură o plecăciune. Unul dintre ei făcu un pas în față.

– Vom face tot ce ne stă în putere, dar dacă e vorba de însăși Regina Iernii...

Aislinn îi simți frica din voce.

– E chiar atât de puternică?

– Doar Regele Verii – sau alt conducător al vreunei alte curți – poate să-i facă față, spuse Keenan. Dacă aș fi în deplinătatea puterilor, dacă *tu* ai fi în deplinătatea puterilor, am putea să o facem. Dacă mergem la spital, nu putem să o apărăm prea bine pe Elena. Dar, după ceremonie, o vom putea face.

Una dintre gărzi o ridică pe bunică cu grijă. O ținu atent deasupra. Ceilalți umpluseră camera.

Aislinn înghiți cu greu, urând ideea de a o părăsi pe bunica.

– Dacă facem asta și ea e cea care a rănit-o pe bunica...

– Chiar dacă nu a fost ea, a fost la ordinul ei. Keenan se încruntă. Te-a amenințat pe tine, a amenințat-o pe Donia...

– Ei bine, atunci să mergem. Se uită la bunică, care stătea nemișcată în brațele zânei. Apoi se întoarse către Keenan. Durează mult?

– Nu prea mult. Se uită la gărzi. Faceți orice trebuie să faceți. Vom veni la spital cât de repede putem. Plecați.

În timp ce gărzile se grăbeau spre spital, Aislinn îl luă pe Keenan de mână și fugiră – mai repede decât ar fi crezut ea că s-ar fi putut mișca vreodată – către locuința Doniei și către testul care avea să schimbe totul.

CAPITOLUL 30

Nu mai existase niciodată cineva atât de frumos ca [el]... Lupii nu făceau prăpăd, vânturile înghețate nu băteau, iar Poporul Ascuns ieșea din Dealurile Zânelor și cânta și se bucura pretutindeni.

– *Povești celtice minunate,* de Ella Young (1910)

Donia știuse că veneau, dar tot își pierdu răsuflarea când se îndreptară spre ea – ținându-se de mână și mișcându-se cu viteza orbitoare pe care o aveau doar cele mai puternice zâne o aveau.

– Don? Părea înfiebântat de emoție, cu fața strălucindu-i, părul lui de bronz deja radiind de la ciudatele raze de soare pe care le purta în el.

Se forță să zâmbească și păși în grădină. Ultima dată când trecuse prin această ceremonie, testul, era cea care îl ținea de mână, plină de speranță că avea să fie partenera lui, regina lui.

La marginea luminișului era plin de zâne – majoritatea de la Curtea Verii, dar și vreo câteva reprezentante de la celelalte curți. Doar aceasta era o dovadă suficientă a cât de foarte neobișnuit avea să fie acest test.

Keenan veni către ea.

– Ești...

Aislinn îl întrerupse cu o atingere ușoară pe braț. Dădu din cap.

El păru confuz, dar se opri, stând mai departe de Donia, fără să pună întrebările la care nu ea nu voia să fie nevoită să răspundă. Donia prinse din zbor privirea lui Aislinn și dădu din cap încuviințând; nu putea suporta bunătatea lui, nu în timp ce se pregătea să îl cedeze altei fete.

Asb va fi o regină bună. Bravo lui, își reaminti ea. Apoi merse către tufa de măceș din mijlocul curții și puse toiagul sub crengi. Sasha veni lângă ea și își puse mâna pe creștetul lupului pentru a se sprijini.

– Aislinn, strigă Donia din mijlocul luminișului.

Fata făcu un pas în față, strălucind deja, păstrând doar o urmă din natura ei muritoare.

– Dacă nu ești cea aleasă, vei purta frigul iernii. Îi vei spune următoarei cât de puțin înțelept este să crezi în dragostea lui pentru muritoare – Donia arătă cu capul spre Keenan. Îi vei spune ei și oricărei fete care va urma, în timp ce tu vei purta frigul, îi vei spune cât de prostesc e să ai încredere în el. Dacă ești de acord să faci asta, voi fi eliberată de frig, indiferent de rezultate.

Făcu o pauză pentru a-i acorda lui Aislinn un moment în care să se gândească la cuvintele ei și apoi întrebă:

– Accepți toate astea?

– Da. Aislinn se apropie, cu pași rari și hotărâți, traversând spațiul deschis dintre ele.

În spatele ei, aștepta Keenan, soarele radiindu-i din piele, făcând-o pe Donia să amețească numai uitându-se la el. Trecuse atât de multă vreme de când îl văzuse strălucind

așa de puternic și se convinsese singură că nu era chiar atât de frumos pe cât își amintea.

Se înșelase.

Se forță să își ia privirea de la el.

– Te implor! se ruga ea. Te rog, fă ca Aislinn să fie aleasa!

Aislinn simțea impulsul, atracția de a ridica toiagul. Făcu un pas înainte.

– Dacă nu ești cea pe care am căutat-o, vei purta frigul Beirei. Vocea lui Keenan o învăluia precum o furtună de vară învăluie copacii. El se apropie cu ușurință. Accepți riscul?

– Da. Aislinn vorbi prea încet pentru a fi auzită, așa că o spuse mai tare. Da.

Keenan părea sălbatic acum, când se apropia de ea, atât de strălucitor încât trebui să se străduiască să se uite la el. În timp ce mergea, pașii i se afundau în solul aproape lichid.

– Acesta sunt eu. Ceea ce voi fi cu adevărat dacă tu ești, într-adevăr, Regina Verii.

Se opri la câțiva pași de ea și adăugă:

– Aceasta vei fi și *tu*, dacă frigul nu pune stăpânire pe tine.

Ea simți cum i se încordează mușchii, dar nu se îndepărtă de el.

Apoi Keenan, Regele Verii în toată strălucirea lui, îngenunche în fața ei și îi dădu o nouă șansă de a renunța.

– Este alegerea ta liberă, de a risca frigul iernii?

Fetele Verii se strecurară în luminiș, privind. Cotoroanțele Beirei și multe alte zâne, unele mai cunoscute decât altele, stăteau în jurul lor.

– Fiecare muritoare, de la Donia încoace – se uită din șters la Donia, cu ochii plini de dor – a ales să stea în lumina soarelui. Nu au dorit să riște să fie ce este ea acum.

Degetele de un alb cadaveric ale Doniei se încleștară în blana lui Sasha în timp ce Keenan adăugă:

– Înțelegi că, dacă nu ești cea aleasă, vei purta frigul Reginei Iernii până ce următoarea muritoare va risca acest lucru? Și că o vei avertiza să nu aibă încredere în mine?

Foșnetul copacilor se auzea cu putere în jurul lor, ca o furtună fără ploaie, ca niște voci care strigau într-o limbă pe care nu și-o putea aminti.

Donia se întinse și o strânse pe Aislinn de mână.

– Da.

Vocea lui Aislinn era mai puternică acum; era sigură că așa era bine. Undeva, în interiorul ei, certitudinea acestui fapt aștepta să iasă la lumină; chiar dacă nu avusese nici o idee despre cealaltă dovadă, în acel moment era sigură că ar fi știut că acest lucru era corect. Dădu drumul mâinii pe care i-o întinsese Donia și merse către măceș.

– Dacă mă refuză, îi vei spune viitoarei fete și următoarei – Keenan o urmă, radiind căldură – și, până ce una nu acceptă, nu vei fi eliberată de frig.

– Nu va exista o altă fată. Aislinn puse mâna pe toiag, își încolăci degetele în jurul lui și așteptă.

Se uită la ei – la ultima fată care făcuse asta și la regele zânelor care încă o mai iubea. Își dori – de dragul lor și de dragul ei – să fi fost Donia, dar nu era așa.

Sunt eu.

Ținea toiagul strâns în mână, dar nu simți frigul care să o îngenuncheze. În schimb, o strălucire orbitoare care nu venea numai de la Keenan: radia din propria ei piele.

Fetele Verii izbucniră în râs și făcură piruete într-o spirală amețitoare de viță-de-vie și păr și fuste.

Donia – părul ei alb acum de un blond strălucitor, obrajii radiindu-i sănătate – spuse cu o voce surprinzător de muzicală:

– Cu adevărat, tu ești aleasa.

Aislinn se uită la mâinile ei, la brațele ei, la strălucirea aurie blândă care îi acoperea pielea.

– Eu sunt.

Se simțea cum nu se mai simțise niciodată până atunci: lumea întreagă avea sens. *Simțea* zânele din jurul ei bând din fericirea ei, bucurându-se de siguranța pe care ea și Keenan le-o ofereau. O făcu să râdă din toată inima.

Apoi, el o luă în brațe, învârtind-o în aer, râzând.

– Regina mea, draga mea, draga mea Aislinn.

Peste tot în jurul lor, florile înfloriră, aerul se încălzi și o ploaie blândă căzu din cerul albastru strălucitor. Iarba de sub picioarele lui Keenan crescu din abundență, la fel de verde ca și ochii lui.

Pentru câteva momente, îl lăsă să o învârtă în aer – până ce văzu un bărbat-măceș rănit chinuindu-se să ajungă la ei.

– Regina mea, gâfâi el în timp ce se târa pe iarbă, sângerând, dar încercând să ajungă la ea.

Ea se opri, privind cum zânele ei – pentru că erau cu adevărat ale ei acum – îl purtau spre ea. Toată lumea se opri. Keenan o mângâie pe spate în timp ce mergea lângă ea.

– Am încercat, spuse bărbatul-măceș, din ce în ce mai mult sânge curgându-i de pe buze cu fiecare cuvânt pe care îl articula. Am încercat la fel cum am fi făcut-o dacă ar fi venit după tine. Băiatul muritor...

Dacă nu ar fi prins-o Keenan, s-ar fi prăbușit.

– Seth. Este... nu putu să își termine propoziția.

Gardianul închise ochii. Respira cu greu, iar când tuși ace de gheață îi ieșiră din gură. Le scuipă pe iarbă.

– L-a luat. Beira l-a luat.

Donia se retrăsese discret, nesuportând să îl vadă pe Keenan cu Aislinn. Una era să știe că își găsise, în cele din urmă, regina; alta era să simtă ceea ce simțea, acum că știa acest lucru. Asta trebuia să se întâmple, ce era cel mai bine pentru toată lumea.

O simt în continuare ca pe o rană proaspăt redeschisă. Nu era ea aleasa, nu fusese niciodată aleasa lui.

Aislinn e.

Și Donia nu putea sta să îi vadă cum se bucură.

Nu era departe de casa ei, când gardianul Beirei o găsi. *Nu a durat mult.*

Știuse că Beira se va ține de cuvânt, știuse că nu va mai dura mult de la înscăunarea lui Aislinn până la moartea ei. Lipsită de frigul iernii care să o apere, era aproape la fel de neajutorată în mâinile ei ca un muritor.

Gărzile nu erau la fel de brutale precum zânele întunericului, dar asta nu însemna că nu încercau. Când o aruncară la picioarele Beirei, Regina Iernii nu spuse nimic. În schimb, o lovi pe Donia cu piciorul în față, aruncând-o în spate cu forța atacului ei.

– Beira, ce plăcere să te revăd, spuse Donia cu o voce mult mai slăbită decât ar fi dorit.

Beira râse.

– Aproape că aş fi putut să te plac, dragă. Păcat că – ridică o mână pătată de sânge şi cătuşe de gheaţă se formară în jurul încheieturilor Doniei – nu eşti de încredere.

Donia crezuse că greutatea frigului Beirei fusese greu de îndurat înainte, dar, în timp ce se lupta cu cătuşele de gheaţă, îşi dădu seama că nu avea idee de cât de rece putea să fie cu adevărat gheaţa Beirei.

Când Donia se întoarse să îi vorbească Reginei Iernii, un sunet care semăna cu o tuse înecată o distrase.

Ghemuit într-un colţ era Seth, încercând să se ridice în picioare, cu trupul îngropat pe jumătate sub câţiva centimetri de zăpadă. Pieptul îi era pe jumătate dezgolit, cu cămaşa făcută zdrenţe de gheare greu de identificat.

Beira se aplecă. Respiraţia ei îngheţată trecu peste chipul Doniei; chiciura se adunase în părul Doniei.

– Trebuia să mă ajuţi. În schimb, te-ai coalizat cu duşmanul.

– Am făcut ceea ce trebuie. Keenan e...

Cu un sunet urât, Beira îşi puse mâna peste gura Doniei.

– Tu. M-ai. Trădat.

– Nu o înfuria mai tare, spuse Seth cu glas slăbit, încercând să se elibereze din stratul de zăpadă. Jeanşii lui erau în aceeaşi stare ca şi cămaşa. Pe zăpada din jurul lui, picura sânge. Una dintre barele din sprânceană îi fusese ruptă şi o dungă subţire de sânge îi curgea pe faţă.

– Drăguţ, nu-i aşa? Nu ţipă precum spiriduşii de pădure, dar, cu toate acestea, este amuzant. Aproape că uitasem cât de uşor cedează muritorii.

Beira se linse pe buze privind cum încerca Seth să se ridice în picioare. Tremura violent, dar continua să încerce.

Donia nu spuse nimic.

– Dar *tu*, ei bine, ştiu câtă durere poţi *tu* îndura. Beira luă faţa Doniei între palme, înfingându-şi unghiile deja însângerate în obrazul şi gâtul ei. Să-i las pe lupi să te ia după ce voi fi terminat eu? Nu le pasă dacă jucăriile lor sunt deja un pic folosite.

– Nu, spuse Seth cu vocea gâtuită, dovadă că deja se întâlnise cu zânele-lup.

Beira se întoarse către el şi suflă. Bucăţi de gheaţă ascuţite precum nişte lame zdrăngăniră pe podea unde încerca el acum să se târâie. Câteva îi crestară picioarele.

– Insistent, nu-i aşa? întrebă Beira, râzând.

Donia nu spuse nimic, nu se mişcă. În schimb, îşi rostogoli ochii în cap.

Pentru o fracţiune de secundă, Beira se uită la ea. Apoi, zâmbi, la fel de rece şi de crud precum cea mai rea dintre zânele întunericului.

– Bun. *Ar fi* mai amuzant dacă joci şi tu. Asta vrei, nu-i aşa? De parcă m-ai putea păcăli ca să poţi fugi – Beira o plesni, Donia lovindu-se cu capul de podea atât de rău, încât simţi că i se face greaţă –, dar nu vei apuca să fugi.

Atunci, cătuşele se topiră, lăsând pielea degerată ca singură dovadă că fuseseră acolo.

Donia se târî către Seth, ignorând bucăţile de gheaţă care îi intrau în picioare şi îl ajută să se ridice. Nu putea să

o înfrângă, cu adevărat, pe Beira, dar era totuși zână – destul de puternică pentru a ridica un muritor, destul de puternică pentru a suporta mai multă durere decât el.

– Ușa e în partea aia, șopti el în timp ce ea îl târa pe jumătate înainte.

– Ce drăguț! împroșcă cu venin Beira. Iubiții tragici de la blestemata Curte a Verii cooperează. E atât de *dulce*.

Vreme de câteva minute, îi privi încercând să traverseze bariera de gheață care creștea, chiuind la fiecare mic progres și adăugând, în același timp, mai multe obstacole.

Donia nu vorbea, economisindu-și energia pentru a încerca – fără succes – să ajungă la ușă cu Seth.

În cele din urmă, Beira le făcu un semn cotoroanțelor să se apropie.

– A reușit bărbatul-măceș să se târască în final la fraierul de fiu al meu?

Când cotoroanțele încuviințară, Beira bătu din palme.

– Minunat. Deci, vor fi aici în curând. Ce distracție!

Apoi, își înclină capul și o întrebă pe Donia:

– Crezi că vor fi mai supărați dacă ești moartă sau dacă suferi încă? Decizii, decizii, mumură Beira, trecând peste lamele de gheață, încet și cu grație, de parcă și-ar fi făcut intrarea într-un teatru. Ca să fim siguri, să alegem câte una din fiecare, hmmm? zise Beira trăgând-o pe Donia în sus de păr și sărutând-o pe ambii obraji. Cred că ți-am zis deja ce se va întâmpla cu tine, drăguță.

Seth se întinse la pământ, să o prindă pe Donia în timp ce aceasta cădea, dar între ei se formă un zid de gheață.

Apoi, Beira își lipi buzele de ale Doniei.

Donia se luptă în timp ce gheața îi aluneca pe gât, sufocând-o, umplându-i plămânii. Apoi îl văzu pe Seth aruncându-se spre Beira. Avea în mână o cruce ruginită de fier. Cu o forță surprinzătoare pentru un muritor – mai ales pentru unul rănit – se năpusti spre gâtul Beirei.

Beira îi dădu drumul Doniei cu un țipăt și se repezi la Seth, lovindu-l de perete.

– Crezi că flecuștețul ăla mă poate omorî? întrebă Beira urmărindu-l în acel fel mult prea rapid de urmărit. Își băgă degetele în pielea de pe stomacul lui și – folosindu-i coastele pe post de mânere – îl ridică în picioare.

El țipă iar și iar, sunete îngrozitoare care o făceau pe Donia să tremure. Dar nu putea să-l ajute; nu putea nici măcar să-și ridice capul de pe podea.

Aislinn auzi țipetele lui Seth în momentul în care intră pe ușă. Când o văzu pe Beira ținându-l de stomac, fu nevoită să-l apuce pe Keenan de braț pentru a se sprijini.

La jumătatea camerei, Donia era întinsă nemișcată pe podea, buzele ei strălucind de cristale de gheață precum cele cu care se înecase bărbatul-măceș. Nu era timp să se oprească să vadă în ce stare e, nu când Beira își înfipsese mâna prin pielea lui Seth.

Keenan continua să se miște, trăgând-o pe Aislinn pe lângă toți și toate, către Seth și Beira.

Odată ajunși lângă ea, Keenan apucă bucata de metal care ieșea din gâtul Beirei și o folosi ca pe un cuțit.

– Mă întrebam dacă vei ajunge vreodată aici.

Beira îi dădu drumul lui Seth pe podea.

Seth își dădu ochii peste cap, căzând în inconștiență. Respira în continuare, cu toate acestea, pieptul ridicându-i-se și coborând neregulat.

Chiar și cu sângele curgându-i din gât, Beira părea de nepotolit. Întinse o mână și scoase bucata de metal. După ce o examină sumar, o aruncă la pământ dezgustată. Sângele curgea în băltoacele formate de gheața care se topea.

– Nu trebuie să fie așa. Vocea lui Keenan era înceată, se citea durerea în ea. Putem rezolva lucrurile – așa cum ar fi trebuit să fie înainte. Dacă ești de acord...

Beira râse, de pe buzele ei ieșind vârtejuri de aer înghețat.

– Știi că este *exact* lucrul pe care tatăl tău mi l-a spus înainte de a-l ucide?

Ridică o mână și făcu un gest. Un zid gros de gheață se formă între Aislinn și Keenan – lăsându-l pe Seth cu Aislinn, iar pe Keenan singur, pe cealaltă parte a zidului, cu Beira.

– Aislinn, strigă Kenan punând mâna pe gheață.

Ea îi urmă sfatul și puse mâna pe cealaltă parte a zidului, imitându-i poziția. Între ei gheața șuieră și pocni, în timp ce atingerea lor o topea încet.

Beira nu făcu nimic altceva decât să-i privească pentru un moment. Fața ei era o mască distorsionată, mai oribilă privită prin gheața groasă. Cu toate acestea, vocea ei era perfect de clară atunci când îl întrebă pe Keenan:

– Cât timp crezi că va trece până ce va fi un nou Rege al Verii?

– Nu va fi un alt Rege al Verii, Keenan mârâi către ea, întinzându-se să o apuce de mână.

– Ah, ah, ah, dulceață.

Îi puse mâna pe piept și îl împinse departe de zidul de gheață care îl separa de Aislinn.

Gheața de pe pieptul Keenan se topi imediat ce se formă, lăsându-l ud leoarcă și cu aburi ieșindu-i din haine. Cu toate acestea, se împiedica, nu era în stare să stea în picioare pe pojghița de gheață care se formase pe podea.

Seth gemu și deschise pentru o clipă ochii.

Câteva cotoroanțe intrară în cameră și, fără ca măcar să se uite la ele, Beira spuse:

– Omorâți-i pe Fata Iernii și pe muritor.

Acestea o luară spre Donia.

Keenan se întoarse spre ele.

În timp ce era distras astfel, Beira îl apucă de cap și suflă gheață pe ochii lui. Fulgii groși de gheață îi lipiră genele împreună. Se topeau aproape la fel de repede cum se formau, dar, între timp, Keenan nu putea vedea.

Uitându-se la Aislinn, Beira își ridică brațul. Din mâna ei întinsă crescu o sabie de gheață lungă și subțire. Îi făcu lui Aislinn cu ochiul și o înfipse în pieptul lui Keenan.

Acesta se împletici în față, în continuare orbit.

Furioasă, Aislinn lovi cu pumnii peretele de gheață și acesta se topi sub atingerea ei la fel de repede pe cât se formase sub atingerea Beirei.

Aislinn o apucă pe Beira de mâini pentru a o împiedica să îl mai înjunghie pe Keenan din nou.

Apoi – având cuvântul *fierbinte* în minte – Aislinn suflă peste chipul lui Keenan.

Nu numai că respirația ei îl încălzi pe Keenan, dar pielea ei deveni tot mai fierbinte până ce brațele Beirei începură

să scoată fum, aburul ieșind din ea până ce întreaga cameră se cufundă în ceață.

Keenan clipi de câteva ori, apoi luă fața Beirei în mâinile lui.

– Ai avut dreptate, *mamă*. Nu va funcționa niciodată cât timp respirăm amândoi.

Cu Aislinn care o ținea încă pe Beira de brațe, Keenan se aplecă mai aproape, până ce buzele lui aproape că atinseră gura Beirei. Apoi, respiră doar. Lumina soarelui se revărsă în ea ca un lichid vâscos. Ea se luptă să întoarcă capul și nu putu. Era țintuită în acel loc de mâinile strălucitoare ale lui Keenan, în timp ce se îneca cu raze de soare. Căldura ardea gâtul Beirei, iar aburul ieșea cu zgomot din rana de la gât.

Când, în cele din urmă, o simți moale în mâinile lui, Keenan se îndepărtă, iar Aislinn puse corpul Beirei pe podea.

El o mângâie pe Aislinn cu un deget pe obraz și murmură:

– Ești mult mai bună decât aș fi îndrăznit eu să cer.

Keenan păși peste forma lipsită de viață mamei sale. Sperase, la un moment dat, că nu vor veni în casa ei, că vor găsi o modalitate de a coexista. Nu o făcuseră, dar nu regreta asta.

Cotoroanțele stăteau tăcute, murmurând între ele. Nu o ascultaseră pe Beira, dar nu mai era acolo pentru a le disciplina.

Cu chipul palid din cauza șocului și a îngrijorării, Aislinn îngenunche pe podeaua udă încercând să-l ridice pe Seth.

Una dintre cotoroanțe îi întinse o pânză și Aislinn începu, pe tăcute, să îi bandajeze coastele însângerate ale lui Seth. Nu arăta bine, dar bărbații-măceș ajunseseră și chemaseră deja vindecători – atât zâne, cât și muritori.

Keenan merse către corpul încă nemișcat al Doniei. Vindecătorii nu o puteau ajuta.

O luă în brațe și începu să plângă.

Donia deschise ochii și îl văzu pe Keenan cum o ținea în brațe. Pentru prima dată, după prea multă vreme, era în brațele lui.

Trebui să tușească înainte ca să poată vorbi.

– Beira e moartă?

Atunci, el zâmbi, arătând ca fiecare vis pe care ea și-l negase.

– Da.

– Seth?

O durea când vorbea, cu gâtul rănit de bucățile de gheață pe care le înghițise și le vomitase mai apoi.

– Rănit, dar nu e mort. O mângâie pe față, ușor, de parcă ar fi fost ceva delicat și prețios. Pe obrajii lui se prelingeau lacrimi și îi cădeau ei pe față, topind gheața care o mai acoperea încă. Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că am ajuns prea târziu.

– Nu contează. Ai acum o regină. În ciuda cuvintelor ei, își cuibări fața în mâinile lui, simțindu-se mai liniștită decât se simțise în ultimele decenii.

– În cazul nostru, nu e așa. Îi suflă pe față, topind ultimele urme ale gheții Beirei care încă îi mai erau prinse în păr.

– Îl păstrează pe Seth, spune că asta e o slujbă – și atunci râse, ușor, dar, cu toate acestea, râse – să conducă alături de mine, dar să nu fie a mea. Când ai să te faci bine....

Una dintre cotoroanțe îngenunche lângă ei, întrerupându-i.

– Regina mea, hârâi ea. Toiagul tău.

Cotoroanța îi întinse toiagul Reginei Iernii, cel în care se păstra esența Iernii.

Keenan făcu ochii mari.

– Nu.

Cotoroanța zâmbi cu gura ei aproape fără dinți și spuse din nou:

– Regina *mea*. Nu a ta, Rege al Verii. Aceasta – făcu un gest tăcut – poartă frigul iernii. Și frigul crește.

Keenan mârâi la cotoroanțe, arătând departe de a fi uman.

– Știați.

– Timpul Beirei trecuse. Cotoroanțele schimbară priviri calme. Știa termenii pe care i-a stabilit Irial, ar fi trebuit să știe ce se întâmplă dacă intervine: alegerea ei, eșecul ei.

Aceeași cotoroanță vorbi din nou:

– Donia va fi o regină puternică. Am așteptat până una a supraviețuit sărutului morții. Ea – cotoroanța se uită la Donia cu ceva ce semăna cu uluială în ochi – este a noastră acum.

Cu toatele se înclinară, părând grațioase în ciuda trupurilor vestejite și spuseră:

– O servim pe Regina Iernii. Este în ordinea lucrurilor.

Donia se chinui să se ridice. Ridică o mână, degetele ei mângâind chipul lui Keenan. Să petreacă eternitatea cu Keenan – era un vis pe care nu îl împărtășise decenii întregi.

El îi întâlni privirea.

– Nu, Don... Mai există o cale. Vindecătorii vor veni aici și...

– Nu e nevoie de vindecare. Curtea Iernii e a mea. O *simt*; zânele iernii, le simt și pe ele.

– Cotoroanțele pot face ceva... Nu-mi pasă ce. Rămâi cu mine, Don. Te rog. O strânse mai tare, încruntându-se la cotoroanțe și la zânele-lupi care intraseră în cameră. În spatele lor, câțiva oameni-păducel așteptau.

Vindecători atât de la Curtea Iernii, cât și de la Curtea Verii făcură un pas înainte. Câțiva dintre ei aveau grijă de Seth sub supravegherea atentă a lui Aislinn.

Donia îi aruncă o privire scurtă lui Aislinn, iar Regina Verii se ridică. Ea, cel puțin, înțelegea inevitabilitatea a ceea ce trebuia să se întâmple.

– Keenan. Donia se întinse către el și îi trase capul mai aproape de ea. Frigul e deja în mine. Dacă mă împotrivesc, va dura mai mult până va crește, dar nu se va schimba nimic.

În afara faptului că simțea nevoia presantă de a șterge groaza din ochii lui Keenan, Donia nu era supărată. Se așteptase să moară azi. Să conducă nu era nici pe departe o alternativă rea.

Înainte de a fi prea târziu, îl îmbrățișă pe Keenan și se lăsă pradă acelui gen de sărut de care nu se putuseră bucura de prea multă vreme.

Când se trase la o parte, Keenan plângea, lacrimile lui precum ploaia caldă evaporându-se în momentul în care cădeau pe chipul ei.

Apoi, Aislinn îl luă pe Keenan la o parte și îl ținu în timp ce cotoroanțele o ajutau pe Donia să ajungă la trupul Beirei.

Se adunară nori negri și începu să fulgere, lăsând toată ploaia din ei să cadă, emoțiile lui Keenan fiind prea puternice.

Luând toiagul în mână, Donia își lipi gura de corpul nemișcat al Beirei și inhală. Ce mai rămăsese din frigul Reginei Iernii se scurse în ea, înaintând în ea precum un val înghețat, frământându-se până ce se opri brusc și se așeză

liniştit – un lac imaginar îngheţat, înconjurat de copaci plini de gheaţă şi câmpuri albe, fără graniţe.

Cuvintele îi veniră din lumea albă, alunecând printre buzele sale precum vântul iernii:

– Sunt Regina Iernii. Ca şi cei care se află în faţa mea, voi purta vântul şi gheaţa.

Şi era vindecată, mai puternică decât fusese vreodată. Spre deosebire de Beira, Donia nu lăsa cioburi de gheaţă în calea ei când merse către Keenan.

Lacrimile lui de soare străluciră căzând în băltoacele de pe podea.

Ea se întinse pentru a-l trage lângă ea, atentă să îşi păstreze sub control frigul, încântată că putea face asta acum. Apoi, şopti:

– Te iubesc. Te-am iubit mereu. Asta nu schimbă nimic.

Cu ochi mari, el se uită la ea, dar nu putu să vorbească. Nu repetă cuvintele.

Apoi Donia o ridică pe Beira în braţe şi, cu cotoroanţele după ea, merse către uşă. Oprindu-se în prag, îşi intersectă privirea cu a lui Aislinn şi spuse:

– Vom vorbi în curând.

După o privire scurtă aruncată lui Keenan, rămas în continuare fără vorbe, Aislinn dădu din cap aprobator.

Apoi – dornică să scape de strălucirea lor – Donia îşi împleti degetele în jurul toiagului şi se îndepărtă de Regele şi Regina Verii.

EPILOG

PRIMA ZĂPADĂ

Apucând lemnul neted precum mătasea al toiagului Reginei Iernii – *toiagul meu* – Donia ieşi din casă în umbra copacilor dezbrăcaţi de frunze.

Afară, zânele aşteptau; gărzile lui Keenan dispăruseră – mai puţin Evan, care rămăsese ca şef al noilor ei gărzi. Se iscaseră discuţii în această problemă – o zâna a verii să conducă gărzile Reginei Iernii – dar nimeni nu avea dreptul să îi conteste alegerile.

Nu mai are nimeni acest drept.

Îşi croi drum către malul râului, urmărită de şase dintre gărzile pe care Evan le alesese dintre zânele iernii, ca fiind cele mai de încredere. Aceştia nu vorbeau. Zânele iernii nu erau vorbăreţe, nu precum insipidele Fete ale Verii.

De parcă ar fi făcut acest lucru dintotdeauna, Donia se sprijinea în toiag în timp ce mergea, trimiţând degete îngheţate în sol, prima atingere a iernii care avea să vină în curând. Lângă ea, alerga Sasha.

În tăcere, Donia păşi pe suprafaţa acum îngheţată a râului. Uitându-se înapoi către podul de oţel care traversa râul – şi care nu mai era otrăvitor, nu pentru Regina Iernii – îşi

dădu capul pe spate, uitându-se către cerul cenușiu, și deschise gura. De pe buzele ei urlară vânturile; pe metalul podului se formară țurțuri.

Pe malul râului, stătea Aislinn, învelită într-o pelerină lungă. Deja se schimbase, arătând din ce în ce mai mult cu ceea ce era acum, de fiecare dată când o vedea Donia. Regina Verii ridică o mână în semn de salut.

– Ar fi venit Keenan, dacă ar fi putut... A fost îngrijorat că nu știa cum te simți cu toate astea. Făcu un gest către gheață.

– Sunt bine. Donia alunecă pe apa înghețată, grațioasă cum nu fusese ca Fată a Iernii. E cunoscut și nu e.

Nu adăugă faptul că era în continuare singură: nu era un subiect pe care să-l împărtășească reginei lui Keenan.

Stăteau în liniște, fulgii de zăpadă sfârâind în momentul în care atingeau obrajii lui Aislinn. Își trase pe cap o glugă cu margine din blană, ascunzându-și părul cu șuvițe blonde proaspăt apărute.

– Nu e chiar așa de rău, știi?

– Știu. Donia întinse mâna, prinzând fulgii ca pe niște stele albe. Cu toate astea, nu puteam să-ți spun *ție* asta, nu?

Aislinn tremură.

– Învățăm să lucrăm împreună. În majoritatea timpului. Își frecă brațele, cedând în cele din urmă în fața frigului. Scuze. Mai pot să ies, dar cred că nu pot sta prea mult lângă tine și lângă gheață, în același timp.

– Poate altă dată. Donia se întoarse.

Dar apoi Aislinn spuse ultimul lucru pe care Donia și l-ar fi putut imagina că avea să-l spună Regina Verii:

– Te iubește, să știi.

În tăcere, Donia se uită lung la ea, la zâna care împărțea un tron cu Keenan.

– Nu știu...

Donia se opri, încercând să-și stăpânească confuzia. Poate că așa era, dar dacă era adevărat, de ce nu îi răspunsese când îi spusese că încă îl mai iubea? *Asta* era o conversație pe care nu era pregătită să o poarte cu Aislinn.

Donia nu înțelegea cu adevărat cât de mult se schimbase Keenan de când îl eliberase Aislinn, cât de uniți erau acum, cât de multe știa ea despre el; în majoritatea zilelor, nu dorea să știe. Curtea lor nu o privea, nu acum.

Avea destule probleme încercând să își organizeze propria curte. Poate că nu erau zâne prea vorbărețe, dar tot bodogăneau – despre fosta ei condiție de muritoare, despre insistența ei ca ordinea să fie instaurată, despre faptul că le interzicea să se ciondănească cu zânele întunericului.

E o problemă pe care nu sunt dornică să o înfrunt. Regele Curții întunecate deja făcea presiuni, testând granițele, tentându-i zânele. Irial fusese prea mult timp aliat cu Beira pentru a ceda de bună-voie. Donia dădu din cap. Zăpada cădea în jurul capului ei, cu o atingere aproape electrică atunci când fulgii aterizau pe chipul ei. *Concentrează-te pe lucrurile bune.* Va fi timp destul să se ocupe de Irial, de Keenan, de zânele ei.

Noaptea asta era a ei.

La fel de liniștit ca zăpada care cădea în jurul ei, Donia se întoarse la noaptea înghețată și patină de-a lungul râului, împrăștiind zăpadă precum sclipici pe gheață.

SOLSTIȚIU

Aislinn și Seth stăteau în camera de zi din trenul lui Seth împreună cu Keenan, în timp ce acesta se străduia să se refacă după scurta excursie în frig.

– Du-te. Seth o împinse spre Keenan. Trebuie să iau câteva lucruri.

Aislinn se așeză lângă Regele Verii, simțindu-se ciudat de confortabil.

– Keenan?

Deschise ochii.

– Sunt bine, Aislinn. Dă-mi o clipă.

Îi luă mâna într-a ei și se concentră, lăsând căldura verii să treacă prin ea. Deja devenise surprinzător de ușor pentru ea, de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. O simțea, un soare mic arzând în ea, și se aplecă și suflă ușor pe fața lui. Un vânt cald se scurse peste el.

Îl sărută pe ambii obraji. Nu știa de ce, așa cum nu înțelegea de ce o făcuse în acea noapte pe alee. Pur și simplu, părea *corect*. Era primul lucru pe care îl înțelesese despre schimbările ei – să-și asculte instinctele.

Keenan se uită lung la ea.

– Nu am cerut...

– Șșș. Îi dădu părul arămiu la o parte și îl mai sărută o dată pe frunte. Prietenii se ajută între ei.

Keenan se simțea aproape bine când intră Seth în cameră.

Seth lăsă o brichetă și un tirbușon pe masă.

– Sunt lumânări pe raft. Niște mâncare pe care o am de la Niall. Un pic din vinul tău de vară și o sticlă de vin de iarnă.

– Vin de iarnă? De ce?

Seth râse.

– Niall spune că i-ai rămas dator pentru asta. În ciuda unei priviri intimidante din partea lui Aislinn, făcu cu ochiul și adăugă: E totul în regulă.

Apoi, Aislinn se ridică și își strecură brațul în jurul lui Seth.

– Am să-mi țin mobilul la îndemână. Tavish știe că sunt disponibilă dacă sunt probleme.

– Plecați amândoi? Keenan se ridică. Avea încredere în regina lui, dar totul devenea din ce în ce mai ciudat. Atunci, am să rămân blocat aici?

Aislinn și Seth schimbară o nouă privire stranie. Apoi, Seth își luă jacheta.

– Am plecat. Îi zâmbi lui Keenan, nu cu tensiunea latentă cu care părea să se lupte muritorul de când urcase pe tron Aislinn, ci cu amuzament sincer. Ne vedem în câteva zile.

După ce Aislinn închise ușa după el, îi zâmbi blând lui Keenan.

– Solstițiu fericit. E totul sigur. L-am pus chiar și pe Tavish să verifice pentru noi.

Îl îmbrățișă repede și apoi dispăru, lăsându-l singur și nedumerit.

Sunt în capcană. M-a prins în capcană. Se duse până la fereastră și o privi pe regina lui plecând cu iubitul ei muritor. *Și acum, ce fac?*

Donia intră în casă cu cheia pe care i-o dăduse Seth. Îl auzi pe Keenan plimbându-se, cu pași grei, furioși, de parcă ar fi fost în cușcă. Nu o sperie furia aceasta, energia aceasta

periculoasă. Pentru prima dată, se întâlneau având puteri egale, forță egală, pasiune egală.

Sper.

Își scoase cizmele, își ridică poalele și desfăcu două dintre sticlele de vin. Abia turnase în primul pahar, când el veni în camera din față.

– Don?

– Mmm?

Îi întinse un pahar. Cum el nu îl luă, îl puse pe dulap.

– Ce faci... Părea neobișnuit de emoționat, privind-o neîncrezător. O cauți pe Aislinn?

– Nu. Turnă în al doilea pahar, din sticla ei. Trebuia să-și aducă aminte să-i trimită un dar lui Niall pentru că se gândise să facă rost de vin.

– Am văzut-o pe Ash.

Îi arătă cheile casei, scuturând micul breloc cu craniu și ridicându-l ca el să-l poată vedea. Era bine să simtă că are controlul, puterea.

Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Să conducă Curtea Iernii se dovedise un lucru la îndemână; putea fi corectă, dreaptă, față de zânele ei. Dar să aibă putere asupra lui Keenan – era un lucru periculos. Își dorea ca el să-i îndeplinească dorințele așa cum și ea o făcuse pentru el atât de multă vreme. Se linse pe buze și fu răsplătită cu un fulger întunecat vizibil în ochii aceia văratici.

Se apropie, ezitant, dar privirea din ochii lui era plină de speranță.

– De ce ai venit aici?

– Pentru tine.

Își sorbi băutura, nonșalant, calmă cum nu fusese niciodată în preajma lui.

Se apropie și mai mult.

– Pentru mine?

Puse paharul jos și făcu o mișcare către cordonul cu care îi era legată la spate fusta.

I se acceleră respirația. Din pielea lui se reflecta soarele, minunat și strălucitor.

– Pentru mine.

În momentul în care îi întinse mâna, în jurul ei prinseră a dansa fulgi de zăpadă.

– Da.

Și el zâmbi, cu zâmbetul acela imposibil de fermecător care îi bântuise visele atât de mult încât el ar fi trebuit să știe, încât va fi trebuit să știe.

Vara și Iarna trebuie să se înfrunte. Nu vom putea să... dar putem încerca. Îl apucă de încheietura mâinii și îl trase mai aproape.

Fiecare bucățică din corpul ei ardea de parcă ar fi fost vorba de o daltă care sculpta în gheață, gata să se topească în razele arzătoare ale soarelui. Gheața ei veni în întâmpinarea soarelui, învelindu-i pe amândoi într-un vârtej de zăpadă.

Te iubesc. Nu o spuse, nu de data aceasta. Acum, era egala lui; nu avea de gând să riște să dezechilibreze balanța în speranța că el avea să zică acele cuvinte care urmau să-i liniștească confuzia și agitația.

Continui să te iubesc, te-am iubit mereu. Nu avea să o spună, dar se gândi iar și iar la asta, în timp ce flori înfloreau în ochii lui, în timp ce arsura soarelui o făcea să tremure.

– A mea. Ești, în cele din urmă, a mea, șopti. Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Dorea să râdă de fericire, să plângă din cauza gheții care se topea de căldură, în timp ce cădeau în zăpada de la picioarele lor.

Asta e mult mai bine decât negocierea termenilor de pace.

Avea să influențeze dorințele lui la negociere, știa asta. *Nu de asta sunt aici.* Dar, într-un colț al minții ei, admitea că era un motiv destul de puternic să se afle acolo, că ar fi fost proastă să nu profite de asta.

– Credeam că niciodată... Keenan murmura cuvinte dulci, părând complet pierdut. Donia mea, în final doar a mea.

Zăpada se topi, ridicându-se în vapori, în timp ce se atingeau.

– Șșș, îi acoperi buzele cu ale ei, incapabilă să fie de acord cu cuvintele lui prostești.

Aislinn păși cu grijă pe pământul înghețat. Gărzile pe care le pusese să îi urmeze așteptau lângă Seth. Erau în continuare chipuri necunoscute, împrumutate de la Donia pentru lunile de iarnă, cât timp zânele verii erau blocate înăuntru.

– Nimeni nu îi deranjează. Își lăsă privirea să hoinărească dincolo de gărzi, uitându-se la fiecare, pe rând.

Aceștia așteptau, la fel de tăcuți precum nopțile de iarnă.

Ea zâmbi și adăugă:

– Pentru orice. Dacă e vreo problemă, să mă chemați.

Aislinn înclină capul și îi întinse mâna lui Seth.

– Haide. Să te prezentăm bunicii. Dacă poate accepta toate astea – făcu un gest arătând în jurul lor, către zâne și către ea însăși – atunci te poate accepta și pe tine.

El ridică din sprânceană.

– Ești sigură? Niall a spus că pot dormi aici.

– Ai încredere în mine.

Îl luă de mână.

Se uită la jeanșii lui rupți și la jacheta uzată.

– Poate ne putem opri la mansardă, cel puțin. M-aș putea schimba...

– Nu. Aislinn își împleti degetele cu ale lui. I-am arătat și celelalte cereri pentru colegiile pe care le-ai ales pentru noi. A zis că am putea să le parcurgem.

Ochii îi sclipiră jucăuș și o trase mai aproape.

– Cel mai mult îmi place filologia de la Universitatea de Stat. Au un program bun pentru științe și pentru tine.

Ea izbucni în râs.

– Ne putem muta dacă vrei. Keenan și bunica sunt ambii de acord.

În spatele și în fața lor, gărzile iernii se împrăștiară. Nici una dintre zânele verii nu putea ieși afară, în viscolul iernii. Doar zânele iernii și cele ale întunericului se jucau în liniștea nopții, solemne până și în reveria lor, în timp ce trecea pe lângă ele – deși mai mulți bulgări de zăpadă se transformară în abur atunci când zânele mai puțin fricoase o văzură.

Chiar și după trei luni, nu erau mai puțin înspăimântătoare, nu cu mult, dar Aislinn se simțea în siguranță pentru prima dată în viața ei. *Nu e nici pe departe perfect, dar poate fi.*

Folosindu-se de mâna lui Seth să se echilibreze, îl trase mai aproape.

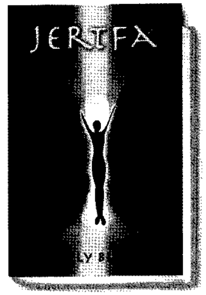
– Să mergem acasă.

Merseră pe străzile pline de zăpadă, pielea ei strălucind deajuns cât să le țină ambilor de cald. Restul – frica, solicitările curții, îngrijorarea lui Keenan – toate puteau aștepta. Când Regina Verii se bucura, și zânele ei aveau să o facă.

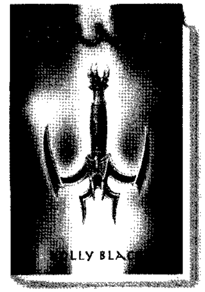
Și ea se bucura, lăsând ca acel sentiment să se răspândească la zânele ei. Simțind ecoul venind înapoi de la Keenan, văzând-o reflectată în ochii lui Keenan.

Nu e perfect, dar va fi.

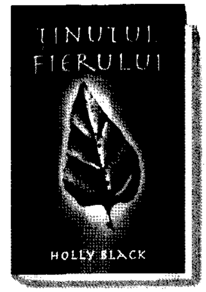
La editura RAO
au apărut:

JERTFA

CURAJUL

ȚINUTUL FIERULUI

de HOLLY BLACK

Bine ați venit în regatul înfricoșătorilor elfi!

Cele trei cărți ale autoarei Holly Black vă invită să pătrundeți într-o lume pe care oamenii o împart cu ființe magice, în care Curtea Benefică și Curtea Malefică a creaturilor vrăjite se războiesc și în care cupluri neobișnuite descoperă fiorii primei iubiri.